

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi | Sayı: 2 | Nisan: 2015 | 2 TL | ISSN: 2149-1208

100 dosya
YILLIK
İNKAR

ERMENİ
SOYKIRIMI

**ANCAK BU
BÖYLE
GİTMEZ...**

1MAYIS

Merhaba

Yağma ve talanla; imha ve inkarla 100 yılı geride bıraktık. 2015'in Nisan'ı; bu soykırımın simesol olarak lanetlendiğı 100. yıl olacak! Biz bu gerçekte her gün yüz yüzeyiz. Kendi topraklarından sürülen, kendi topraklarında "işgal"ci olan bir ulusun çığığı her gün kulaklarımızda.

Bu çığılık: binde 1.33'lere erimenin çığılığı, kendi topraklarından "yok olma"nın çığılığı. yanımızda neredeyse bir tane bile Ermeni'yi görememenin, görsek de büyük bir ihtimalle kimliğini "öğrenemeyeceğimiz" insanların sessiz çığılığı...

Geçmişten bu yana, kendinden olmayan her şeye daha dünden savaş açan devlet; bugün de bütün "ötekilere" saldırmaktadır. Devletin yürüttü alğı operasyonları ve pompaladığı karan-

lığın hasarı elbette büyük.

Ancak her şeyden önce bir avuç mutluluk için dahi "öteki"ne ihtiyacımız var. Kaldı ki şu küçücük dünyamızda her şeyin "öteki" olabileceğı sayısız çeşitlilik varken. Bu "sayısız çeşitliliğin yalnızca birlikteyken bir anlamı" olacağını unutmamamız gerekiyor.

Bugün kullandığımız bu öteki kavramı o kadar anlamsızlaşmıştır ki "Çin'de İngilizce konuşanların sayısı Amerika'dakilerin toplam sayısını geçmektedir.". Onun için bu anlamsızlığa artık dur dememiz gerekiyor.

Yanbaşımızdaki ötekinin -aslında kendimizin- öteki olmasına izin vermemeliyiz/vermeyeceğiz.

Direnç ve umutla...

Haber Turu.....	2-4
İsyan.....	6-7
Özgür Okul.....	9
Forum.....	12
Kolektifin Sesi.....	17-21

100 Yıllık İnkâr: Ermeni Soykırımı(Dosya)	24-46
Gençlikten Notlar.....	48-50
Eyvah Erk'ek.....	51
Genç Kadın	52
Kadınsın Nevin.....	53-54

İletişim

facebook.com/yenidemokratgenclik
@yenidemokratgen

www.yenidemokratgenclik.net
yenidemokratgenclik@gmail.com

Nisan Yayımcılık ve Basım Sanayi Ltd. Şti. Yönetim Yeri:
İskenderpaşa Mh. Kıztaşı Cd. Yeşilteke Kuyulu Sk. Esin Apt. No: 19 Daire:4
Fatih/ İstanbul Tel: (0212) 531 83 06
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Murat Çokan
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No 366 Tel: (0212) 544 66 34

Dergimize Ulaşabileceğiniz İrtibat Büroları
Kartal: Yukarı Mh. İstasyon Cd. Niğebollu Apt. Kat: 3 Daire: 7 Tel: (0216) 652 21 41
Ankara: Mithatpaşa Cd. 31/31 Kızılay Tel: (0312) 433 10 23
İzmir: Konak Mh. 865. Sk. No: 19 13/403 Konak Tel: (0232) 484 72 83
Bursa: Atatürk Cd. C. Koruyucu İşhanı Kat:5 No: 262 Osmangazi
Mersin: Bahçe Mh. 4606 Sk. No 2/2 Akdeniz
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İş Hani. Kat:3 No:318 Tel: (0446) 223 45 82
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Hüseyin Güngör İşhanı Kat:1 No:2 Merkez

Newroz Pîroz Be

İzmir: Alsancak Cumhuriyet Meydanında kutlanan Newroz'a katılım yoğundu. Yüzbinleri bulan Newroz'a YDG ve Partizan "*Newroz Kobanê Ra Serfraziye*" yazılı pankartla alana giriş yaptı. Newroz halaylarla son buldu.

İstanbul: Kazlıçeşme'de yüz binlerin katılımıyla gerçekleşen Newroz, alana erken saatlerde gelen kitlenin rengarenk bayraklarına sahne oldu. YDG, Partizan'ın ayrı kortejlerle alanda olduğu Newroz'a **TKP/ML TIKKO** militanları "*Kobanê'de Düşene Dövüşene Bin Selam*" yazılı pankartla katıldı ve parti/ordu flamasıyla Newroz'u selamladı.

Amed: En geniş katılım gösterilen Newroz kutlamalarından bir tanesi de Amed'de gerçekleşti. İki milyon kişinin katıldığı söylenen Newroz'a **7 Haziran'da Barajı Yıkacağız** mesajları verildi.

Üniversitelerde Newroz Coşkusu

İstanbul Üniversitesi'nde yurtsever öğrencilerin çağrısıyla kutlanan Merkez Kampüs olan havuzlu bahçede öğrenciler Newroz kutlamalarını sürdürürken, aralarında YDG'lilerinde olduğu öğrenci kitlesine polis saldırdı. Saldırı sırasında Hukuk Fakültesine çekilen öğrenciler, polisin okuldan geri çekilmesi üzerine kutlamalarına devam etti.

9 Eylül Üniversitesi'nde Tınaztepe Spor salonunda gerçekleşen Newroz'a öğrenciler yoğun ilgi gösterdi. YDG'nin de yer aldığı eylemde Kobanê'de şehit düşen savaşçıların resimlerini indirilmesini isteyen polisler, öğrenciler resimleri indirmeyince saldırıya geçti. Newroz sonrası bir öğrenci gözaltına alındı.

Düşlerin Hep Bizimle

İzmir: Yeni Demokrat Gençlik, Özgür Lise ve Devlis "*Berkin Elvan*"ın katledilişinin 1. yılında **Alsancak-Kıbrıs Şehitleri**'nde oturma eylemi yaptı. YDG eylemden önce, eylem alanına "*Berkin'in Düşleri Sınava Sığmaz*" yazılı pankart astı. Eylem sırasında Devlis kendini yola zincirledi, bu sırada saldıran polise, Liseli YDG yumurta ve taşlarla müdahale etti. Kıbrıs Şehitleri Caddesi üzerinden yürüyüşle devam eden eylem, yine başladığı yerde sona erdi.

Ankara: Liseli YDG'nin de örgütleyicisi olduğu eylem sabah saatlerinde Tuzluca'yır'da başladı. Tuzluca'yır'daki cami-cemevine yürümek isteyen liseliler polis saldırdı. Çıkan çatışmada kitlenin duruşuyla geri çekilmek zorunda kalan polisler, sonrasında pusu atarak gözaltı yaptı. Eylemde YDG ve Özgür Gelecek okurları gözaltına alındı.

İstanbul: Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla bir araya gelen kitle, mezar anması için Feriköy Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçti. Aralarında YDG ve Partizan okurlarının da bulunduğu kitlenin, eyleme katılımı yoğun oldu.

Feriköy mezarlığı'na gelindiğinde, kitle ellerindeki Berkin Elvan mezarına karanfil bıraktı. Eylem "*Grup Yorum*"un şarkılarıyla son buldu.

Dersim: Dersim Lisesi Gençlik ve Liseli Yeni Demokrat Gençlik'in çağrıcısı olan Berkin Elvan anması için liseliler, Atatürk Mahallesi'nde bir araya geldi. Eylemi Seyit Rıza meydanında sonlandıran lisesiler, meydana TC'nin katlettiği çocukların fotoğraflarını astı. Burada bir de basın açıklaması yapan liseliler "*Katledilen çocukların düşlerini bizler devralıp, yarım kalan düşlerini biz gerçekleştireceğiz*" diyerek, eylemlerini sonlandırdı.

TMLGB Militanları Berkin'i Andı

İstanbul: TMLGB militanları 10 Mart günü akşam saatlerinde Gülsuyu mahallesinde, okul durağında yolu sloganlar eşliğinde silahlarla kapatarak “**Berkin'in Katillerinden Hesap Soracağız TKP/ML TMLGB**” imzalı pankartı astılar.

Havaya ateş açarak eylemlerini sonlandıran militanlar:

“Kuruluşundan beri kanla beslenen TC devleti, çocuk katliamlarına devam etmektedir. Berkin'imizle birlikte Ceylanlarımızı, Uğurlarımızı, Nihatlarımızı ve Ümitlerimizi de katletmiştir. Ancak bizler biliyoruz ki katledilen her çocuğun hayalleri hayallerimiz, umutları umutlarımız olacaktır. Yaşanılan ve hesabı sorulmayan her katliamın hesabını soracağımızı yineliyoruz.” dedi.

“Katillerin canı namlularımızın ucunda olacak!”

TMLGB militanları Dersim'de de bir eylem gerçekleştirdi:

9 Mart Pazartesi akşam saat 21.45 civarında Dersim merkeze bağlı **Alibaba Mahallesi**'nde Berkin için bir eylem gerçekleştirdi.

Dersim'de Berkin Elvan için “*Berkin'in hesabını soracağız*” yazılı pankart asan TMLGB militanları yaptıkları açıklamada “*Buradan tüm halkımızı, halk gençliğimizi 11 Mart'ta sokaklara Partimiz TKP/ML önderliğinde savaştan TIKKO ve gençlik örgütümüz TMLGB saflarında örgütlenerek hesap sormaya çağırıyoruz*” dedi.

Ayrıca militanlar “*katillerin canı namlularımızın ucunda olacak!*” dedi.

8 Mart Coşkusu Her Yerde

İstanbul: 8 Mart'ta binlerce kadın Kadıköy'de buluştu.

Kadınlar, Numune Hastanesi önünden yürüyüşe başladı ve Kadıköy Rıhtımı'na kadar yürüdü. AKP'nin erkek egemen politikalarına karşı yürüyen kadınlar, kortejlerde katledilen kadınların dövizlerini taşıdı.

YDK ve YDG'li kadınlar; “*Yasta Değil İsyandayız*” yazılı pankartıyla yürüdü. Eylemde sık sık Kobanê'de şehit düşen kadınlar anılarak, Özgecan için sloganlar atıldı.

İzmir: HDK İzmir İl Kadın Meclisi'nin örgütleyicisi olduğu eylem, yoğun bir katılımı gerçekleştirdi. YDK ve YDG'li kadınlar da eyleme yapmış oldukları dövizlerle dâhil oldu. Kadın cinayetleri ve erkek egemen sisteme yönelik sokakları mesken tutan kadınlar, **Basmane Lozan Kapısı**'ndan, Cumhuriyet Meydanı'na kadar sloganlar eşliğinde yürüdü.

Cumhuriyet Meydanı'nda çekilen halaylarla 8 Mart eylemi son buldu.

Ankara: Kurtuluş İtfayesi önünde toplanan kadınlar buradan Ziya Gökalp Caddesi'ne doğru yürüyüş gerçekleştirdi. YDK ve YDG'li kadınların açmış olduğu pankart çok ilgi gördü. Var olan erkek egemen sistemin kadınlar üstündeki baskıcı politikalarını sokağa çıkararak cüretlerini kuşanan kadınlar; özgürlük sloganlarını eksik etmedi.

Mersin: Mersin Kadın Platformu'nun çağrısıyla alanlara çıkan kadınlar 8 Marta yoğun bir katılım gerçekleştirdi.

Özgecan Aslan'a atfedilen eylemde, mitingün düzenleneceği alana erkek şiddeti tarafından katledilen kadınların fotoğrafları asıldı. Mitingde konuşan **Figen Yüksekdağ** kadınların isyanının meşru olduğunu ve sokağa çıkan kadınların hedef alındığına değindi. YDK ve YDG'li kadınlar da eylemde yer aldı.

Dersim: Dersim Kadın Platformu'nun çağrısıyla alanlara çıkan kadınlar, eski hastane önünde bir araya geldi. Aralarında YDK ve YDG'li kadınların da olduğu kadın kitlesi **Seyit Rıza Meydanı**'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında sık sık "*Jin Jiyan Azadi*", "*Kadınlar Saflara Hesap Sormaya*" sloganları atıldı. Bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan eylem, halaylarla son buldu.

Kızıldere Şehitleri Ölümsüzdür!

30 Mart 1970'de Kızıldere'de katledilen Mahir Çayan ve 9 yoldaşı, Ankara'da Mahir Çayan'ın mezarı başında anıldı.

Karşıyaka Mezarlığı'nda biraya gelen kitleler "*Faşizme Ölüm, Tek Yol Devrim*", "*Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş*" sloganları attı. Yapılan anmada, Mahir Çayan şahsında tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Ayrıca Mahir Çayan'ın mezarına **Santa Clara** ve **Che Guevara**'nın mezarından getirilen toprak döküldü.

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür

İstanbul: 31 Mart Salı günü Çağlayan Adliyesi'nde DHKP/C militanları Berkin Elvan'ın faillerinin açıklanması için eylem yaptı.

Öğlen saatlerinde Çağlayan Adliyesine girip savcı **Mehmet Kiraz**'ı rehin alan **DHKC** savaşıları, taleplerinin yerine getirilmesi durumunda savcı Mehmet Kiraz'ı serbest bırakacaklarını açıkladı. Talepleri arasında: Berkin Elvan'ın katillerinin canlı yayında çıkıp işledikleri cinayeti itiraf etmeleri ve halk mahkemesi kurularak yargılanmaları yer aldı.

Uzun süren görüşmelerin ardından, militanların talepleri yerine getirilmedi. Akşam saatlerinde kolluk güçleri savcı Kiraz'ın odasına operasyon düzenleyerek DHKC militanları Şafak Yayla ve **Bahtiyar Doğruyol**'u katletti. Savcı Mehmet Kiraz'da yaşamını yitirdi.

Elif Sultan Kalsen Mücadelemizde Yaşayacak Çağlayan Adliyesi'nde katledilen DHKP/C militanlarından sonra İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün Vatan Caddesi'ndeki yerleşkesine, yine DHKP/C militanı **Elif Sultan Kalsen** feda eylemi gerçekleştirdi.

1 Nisan Çarşamba günü saat 17.50'de emniyet binasına, ilk başta el bombası atan ve sonrasında da uzun namlulu silahla ateş açan Kalsen, emniyette bulunan kolluk güçleri tarafından katledildi. Gerçekleştirilen eylemde şehit düşen Kalsen'in yanı sıra, 2 polis de yaralandı. Eylemde diğer DHKP/C militanı eylem alanından yaralı bir şekilde gözaltına alındı.

Gezi'nin İsyan, Kobanê'nin Serhildan, Mayıs'ın militan ruhuyla 1 Mayıs'ta Sokaklara!

Newroz'un isyan ile doldurduğu Mart ayının, umudu yeşertenlerin bir güneş olduğu Nisan'ın ardından gelir Mayıs ayı...

Sınırlı bir yaşamı sınırsız bir davaya adayaların, bir daha hiç silinmemek üzere kanla yazdığı tarihlerin ev sahibidir mayıs ayı. Ve bu tarihi yazanların ardılları Gezi'de sokağa çıkan, Rojava'da cepheye koşan, Kobanê Serhildanı'nda barikatları yakanlardan başka kimse değildir. 1 Mayıs; Soma, Ermenek madencilerinin hesap sorma günüdür. Fabrikalarda hem sınıfsal hem cinsel sömürüye maruz kalan emekçi kadınların, geleceği çalınan çocuk işçilerin günüdür. 1 Mayıs mücadele, dayanışma ve işçi sınıfının patron-ağa sınıfını bir adım daha köşeye sıkıştırma günüdür.

Ülkemiz gençliğinin üzerine yüklenen neo-liberal politikalarla birlikte, üniversiteler sermayenin kâr alanı haline getirildi. Bu politikalarla, üniversiteler akademik özgürlükten daha da uzaklaştırıldı. Akademisyenlerin araştırmaları "sermaye"nin ihtiyaçlarına göre şekillendi. Öğrenciler ise daha üniversitedeyken şirketlerin ucuz, kalifiye işçileri haline dönüştürüldü.

Taşeron sistemle beraber işçi sınıfı üzerinde sömürü sisteminin bir kat daha arttığı ve bütün bu olanlara isyan etmenin iç güvenlik ve türevli paketlerle susturulmaya çalıştırılanların isyan günüdür.

1 Mayıs İsyandır!

1 Mayıs TC'nin; halka yasak getirdiği alanları öz-gürleştirme günüdür. 1 Mayıs Taksim'dir.

1 Mayıs; ötekileştirilen LGBTİ'lerin, Berkinleşen ve eşit-parasız-bilimsel-anadilde eğitim talebi olan liselilerin, en ufak demokratik talepleri faşist saldırılara maruz kalan üniversite öğrencilerinin günüdür.

Uyuşturucu-fuhuş ile yozlaştırılmaya çalışılan mahalle gençliğinin, her gün yaşamın bütün alanlarında tacize, tecavüze, cinsel şiddete maruz kalan kadınların sokağa çıkma ve özgür nidalar ile faşizmin üstüne yürüme günüdür...

Yeni Demokrat Gençlik olarak; ülkemiz koşullarında sistemin yaptığı bu saldırıların karşısında, tüm cüretimizi kuşanarak faşizmin kılıcının daha da keskinleştiği bu dönemde, bu kılıcın karşısında kalkan olup mücadelemizi daha da arttıracacağız. Geleceğimizi bu denli neo-liberal politikalarla karanlığa sürükleyen sisteme isyanımızın artacağı gün olacaktır 1 Mayıs.

Özellikle meslek liseleri ve üniversiteler üzerine, gençliği daha fazla sistem içerisine çekerek benliğini yok etme ve geleceksizleştirmeye çalışan egemenlerin politikalarına karşı isyan ruhunu kuşanarak, mücadelemizin daha da yükselen günü olacaktır.

Cüreti Kuşan İsyanı Her Tarafa Yay!
Yeni Demokrat Gençlik

Sokak; Krizleri Derinleşiyor

Halk muhalefeti arttıkça yönetme krizi büyüyecek ve AKP içerisindeki çatlak daha da derinleşecek gibi görünüyor. Açılan yırtığın yamasını yapmak kolay olmayacak gibi. Seçim sonrası AKP'nin ahvalini hep birlikte göreceğiz.

Başbakan seçimi, Hakan Fidan meselesi, aiz lobisi derken AKP içerisindeki kriz aldı başını gidiyor. Krizin 4. randı **Bülent Arınç** ve **Melih Gökçek** arasında cereyan etti. Bülent Arınç'ın Tayyip Erdoğan'a "Burada Bir Hükümet var" demesiyle Tayyip Erdoğan'ın yaveri Melih Gökçek, Bülent Arınç'a "Sen Paralelci-sin" diyerek, adeta kroşe yumruğuyla maç başladı. Bülent Arınç da, öyle bir sol direk vurdu ki, "Güney Pen-çe" lakabını almayı hak etti. Hakim sınıfların temsilcileri birbirlerinde ne haysiyet ne de şeref bıraktı. Söylemleri o kadar sert ve haklıydı ki kitleler nezdinde bile birbirlerini çok iyi tanıdıkları cevabı geldi.

Tabi bütün bunların bir sebebi var ve bu sebep de aslında hâkim sınıf temsilcilerinin kar hırsından ibaret. AKP; bir sınıfın politik çıkarlarını ve sermayenin özgür bir şekilde dolaşmasındaki anayasal hakları kazanması için yaratılan bir ihtiyacın ürünüdür. Doğallığında içerisinde birden fazla sermaye gruplarını barındırır. Bu sermaye gruplarının AKP hükümete gelemenden önce çıkarları ortaktı. Neydi bu ortak çıkar? Hükümet olmak. Çünkü hükümet demek hukuksal öncelik demektir, sermayenin geniş alanlara yayılması için önüne çıkan engelleri aşması demektir. Gün geldi AKP hükümet oldu. Güçlendi, kitleselleşti, sermaye istediği ruhu yakaladı.

Ancak günümüze geldiğimizde AKP içerisindeki sermaye grupları ve onların temsilcilerini yaptıkları kişiler, özellikle başkanlık sistemi yüzünden birbirine girdi. Çünkü Tayyip Erdoğan'ın temsilciğini yaptığı kliğin çıkarları

ortak çıkarın üzerinde seyretmeye başladı. Bu çıkarın adı da "Başkanlık Sistemi"ydi. Örneğin; Arınç cephesi her fırsatta başkanlık sistemini eleştiren söylemlerde bulunuyor. Çünkü başkanlık sistemi demek Tayyip Erdoğan cephesinin AKP içerisindeki diğer sermaye grupları üzerindeki tahakkümü artırması demek, bu da diğer grupları zora sokan bir yerde duruyor. Meselenin özü bundan ibaret. **Ahmet Davutoğlu, Ali Babacan, Bülent Arınç** ve **Yalçın Doğan** cephesi bu hamleyi Tayyip Erdoğan'ın en azından AKP içerisinde ve meclis içerisindeki etkinliğini kırmak için AKP bünyesine kendine yakın gördükleri kişileri yanlarına alarak yeni bir hamle yapma girişiminde bulundu, ancak Tayyip Erdoğan cephesi bu hamleyi gördü ve Hakan Fidan'ı istihbaratın tekrar başına getirdi.

Halk muhalefeti arttıkça yönetme krizi büyüyecek ve AKP içerisindeki çatlak daha da derinleşecek gibi görünüyor. Açılan yırtığın yamasını yapmak kolay olmayacak gibi. Seçim sonrası ve öncesi bu savaşın nelere kadar olacağını, ANAP ya da DP gibi olabilecekler mi hep birlikte göreceğiz. Egemen sınıfların krizini derinleştirmek için özellikle yaklaşan seçim çalışmalarına yüklenerek AKP krizini derinleştirmek hepimizin görevlerinden olacak.

İsyanın adı Berkin Elvan

Berkin Elvan faşist devletin katlettiği çocuklardan bir tanesi. Katledilen Berkin Elvan için kitleler sokağa dökülmüş, Berkin Elvan için yürümüşlerdi. Geçtiğimiz aylarda Berkin Elvan'ın katledilişinin yıl dönümünü hep birlikte yaşadık. Kitlelerdeki öfke seli eskisine nazaran biraz daha

azalsa da, Berkin Elvan'ın unutulmadığı, hesabının sorulacağına göstergesi olarak kitlelerin sokağa döküldüğünü hep beraber gördük. Berkin Elvan'ın katledilişinden sonra çocuk katliamlarında devletin bir şey öğrenmediği açıldı.

T. Kürdistanı'nda devlet çocuk katliamına doymamış ve çocuk katliam kültürünü sürdürmeye devam etmiştir. Ve kahraman polise daha fazla çocuk öldürmek için "İç Güvenlik Yasa Paketi" isimli bir hediye armağan etmiştir. Artık polis, çocuk öldürünce kimseye hesap vermek durumunda kalmayacak, hatta terfilerle ödüllendirilecektir.

Berkin Elvan davasıyla ilgili süreç devam ediyor. Daha katilleri ve sorumluları tespit edilemezken, onları saklamak için yeni yasalar ve paketler ortaya sürülüyor. Ancak devrimciler Berkin Elvan'ın hesabını sorana kadar mücadelelerini devam ettirmeye bir o kadar da kararlı ve mücadelenin Berkin'in katledilen diğer çocukların hesabı sorulana kadar devam edeceğini bizler biliyor ve sözünü veriyoruz.

Newroz İsyandır Kobanê'ye Selamdır!

Demirci Kawa'nın yaktığı ateş bugün Ortadoğu'da ve Kobanê'deki direnişle daha da harmanlanmıştır. AKP'nin Kürt halkının yok saydığı "Kürt Sorunu Yok" söylemiyle, hala Kürt halkının demokratik hak ve taleplerini görmezden geldiği bir dönemde, Kürt halkına yönelik faşizm, Newroz ateşi içerisinde kül olmuştur. Geçtiğimiz günlerde Kürt ulusal mücadelesinin en önemli günlerinden olan Newroz tüm coşkusıyla kutlandı.

Özellikle Amed'te milyonlar sokaklara çıktı ve her türden gericiliğe ve yasaklara rağmen Newroz için alanları mesken tuttu. Bu seneki Newroz diğerlerinden daha da farklı kılan Rojava ve Kobanê'de yaşanan kazanımlardı. Emperyalizm çıkmaza girdiği her dönemde, saldırdığı Ortadoğu'da bu sene içerisinde saldırılar daha da arttı. Emperyalistlerin bölgeye hâkim olmak için kendi eliyle büyüttüğü IŞİD, yüzlerce insanı katletti. Ancak bu dönemde devreye giren YPJ/YPG, Kobanê'de yıllarca tarih sahnesinden silinmeyecek bir direnişle, IŞİD zulmünden kurtardı Kobanê'yi.

Dört parçaya bölünen Kürdistan'da sürdürülen savaş çok çetin bir şekilde devam etmekte. Bölgemizde ve Ortadoğu'da bu savaşta Kürt Ulusal Hareketi çok büyük kazanımlar elde etmiştir. Özellikle Kobanê direnişiyile birlikte, tüm dünyada meşrulaşan bir konuma gelen Kürt Ulusal Hareketi, Ortadoğu'da TC'yi saf dışı bırakmış ve bölgede bir güç haline gelmiştir.

İbrahim Kaypakayalardan, Mazlum Doğanlara, Arın Mîrkanlardan Sinan Sağırlara kadar uzanan bu mücadele hattının yükselerek devam edeceği açıktır.

Emperyalizmin taşeronluğunu yapan AKP hükümeti her ne kadar Newroz'u İç Güvenlik Paketleri ve bilumum hamleleriyle engellemeye çalışsa da, kazanan sokakları direniş ruhuyula mesken tutan halk kitleleri olmuştur.

Emperyalizm krizleri derinleşerek devam ediyor

Egemenler cephesinde kriz gün geçtikçe derinleşerek devam ediyor. Dünya özgülüğünde durum değerlendirmesi yapmak gerekirse Rusya'dan ABD'ye Yunanistan'dan Almanya'ya kadar ezilen halk kitleleri kapitalizme karşı sokakları mesken tutmuş durumda. ABD'de **Wall Street** işgaliyle başlayan işçi sınıfının isyanı, Yunanistan'da halk kitlelerinin sokakları kıvıla boyamasıyla devam etti. En son örneklerinden biride Frankfurt'ta küreselleşmeye karşı çıkan Almanya halkı, **Blockupy** eylemleri ile sokakları alman kolluk güçlerine dar etti. European Central Bank'ın (Avrupa Merkez Bankası) Frankfurt'taki yeni genel müdürlük binasının açılışını protesto etmek için sokağa çıkan halk kitlelerine polisin de saldırısı çok sert oldu.

Burjuva demokrasilerinin altında yatan faşizm, Almanya'da kendini gösterdi. İnsan haklarını hiçe sayan politik girişimlerde bulunacak bir bankanın açılışına bu kadar yoğun ve radikal eylemsellikler yaşadığımız sistemin artık kitleleri ne kadar rahatsız ettiği aşikâr. AB ülkelerinin geleceğini etkileyecek politikalara sahne olacak ECB aynı zamanda emperyalizmin diğer yarı sömürge konumundaki ülke halklarının da sömürülmesine katkı sağlayacak bir kurum. Yunanistan, İspanya ve İtalya'daki krize sebep olan bahsettiğimiz ülke hakları üzerinden bir sömürü oluşturan Almanya, dünyanın yaşadığı krizi kendi yönelimleriyle fırsata çevirmeye çalışmaktadır. Kapitalizmde "Krizi Fırsata Çevir" şiarı emekçi kesimler üzerindeki sömürüyü arttırmaya devam edecektir. Ancak sokakta yaşanan halk isyanları egemenlerin ayağına taş olarak ortaya çıkacak ve krizi daha da derinleştirecektir. Yani kazanan, kimliği ne olursa olsun direnen halk kitleleri olacaktır.

Berkin'in Sapanı ve Cesaretiyle Meydanları Özgürlüğe Kavuşturacağız

Gezi İsyanı sırasında başından gaz kapsülüyle vurularak katledilen, “*Berkin Elvan*”ın katledilişinin birinci yıl dönümüydü. Berkin’in katillerinin hala yargılanmadığı ve faşist TC, bu katilleri koruyarak “*benim polisim tarih yazdı*” gibi kelimeler kullandığı bir süreçten geçtik.

Biz de Liseli YDG olarak “*Liseliler Berkinleşmeye*” şiarımızla meydanları zapt etmeye, Berkin’in hesabını sormak için sokaklara çıktık. Dev-Lis, Özgür Lise ve Liseli Dev-Genç gibi kurumlarla Tuzluca’ya toplandık. Biz toplanır toplanmaz çevik kuvvet saldırıya geçti. O sırada Başkan Mao’nun bir sözü aklıma geldi ; “*Düşman saldırıyorsa durum iyidir.*” Bizden korktuklarını belli etmişlerdi. “3-5 tane liseli en fazla ne yapabilir”, deyip bize saldırmayabilirlerdi ama onlarda biliyordu bizim 3-5 liseliden ibaret olmadığımızı.

Bizler, Berkin’in cüretini kuşanan liselilerdik. Evet, bizden korkuyorlar ama korkunun ecele bir faydası yok, demişiz bir kere, Berkin’in hesabını soracaktık. Bunları düşündükçe daha da iyi çatışyordum. Katiller geri çekilmeye başlıyor. Yani bizim taktığımızla bizi vuruyor, Vur-kaç taktığı uyguluyorlardı. Aslında biz de düşmanın bu kadar zeki olduğunu bilmiyorduk, zaten de zeki de-

ğillermiş. Bunu daha sonra anladım. Katiller bir kez daha saldırıya geçmişti ama biz geri çekilmeyorduk. Berkin’in hesabını sormaya gelmiştik, geri çekilemezdik. Daha sonra katiller arkadan saldırıya geçti. 9 liseli arkadaşla beraber gözaltına alındım. Muazzam bir direniş sergilemiştik. Polis o kadar korkuyordu ki benden 18 yaşından küçük olmama rağmen iki tane kelepçe taktı. Bana vururken bile korkarak vuruyordu.

Kadın arkadaşları taciz etmesinden tutun da, etikleri cinsiyetçi küfürlere kadar her türden onursuzluğu yaptılar. Daha sonra çocuk şubeye götürüldük. O sırada ailem geldi. Annemin polislere söylediği bir söz çok dikkatimi çekmişti. “*Biz çocuklarımızı siz öldürün diye mi doğuruyoruz*”. Polisin yüzünü hepimizin görmesini isterdim. Hiçbir şey söyleyemedi ve dönüp gitti. Oradan adliyeye götürüldük. Adliyeye girerken “*Berkin’in hesabı sorulacak*”, “*Berkin Elvan ölümsüzdür*” gibi sloganlar attık. Orada da bizi susturmaya çalışıyorlardı ama şunu bilsinler ki YDG susmadı, susmayacak. Katilerden hesap soracağız. Berkin Elvan olup sokakları, sınıfları, meydanları Berkin’in sapanı ve cesaretinin kuşanarak, özgürleştireceğiz.

Ankara’dan liseli bir YDG’li

Düşlerin Hep Bizimle Olacak!

Gezi İsyanı'yla birlikte halk kitleleri sokağa dökülmüş, barikat başlarında hesap sormuşlardı. Sokağa inenlerden biriydi. **Berkin Elvan**, 269 günlük direnişinin ardından 11 Mart sabahı şehit düşmüştü.

Berkin Elvan'ın şehit düşmesiyle birlikte kitleler sokağa dökülmüş Berkin gibi barikat başlarında hesap soruyorlardı. Berkin'in şehit düşmesinin haberini birçok liseli, Berkin'in oturmadığı sıralarda almıştı. Aldıkları haber ile birlikte liseliler o günü boykot etmiş, okul bahçelerinde oturma eylemi başlatmışlardı. Bugün ise Berkin'in şehit düşmesinin ardından tam bir sene geçti. Divan toplantısında aldığımız kararla, liseli YDG'nin Berkin ile ilgili kampanya çalışması başlatmış liselileri 11 Mart'ta sokağa barikat başlarında Berkinleşmeye çağırılmıştı.

Kampanya çalışması için liseliler birçok alanda toplantı olarak süreci örgütlemişlerdi. Kampanya çalışmasındaki asıl hedefimizin ise alanlarda bulunan lise komisyonlarının daha aktif hale gelebilmesi, işlerliğinin artması ve lise çalışmalarımızın kurumsal bir niteliği dönüşmesiydi. Bu hedef doğrultusunda çalışmalarımıza yön verdiğimiz kampanya sürecimizde inisiyatif kazanma, komisyonlarımızı aktif hale getirme noktasında ciddi yol kat ettik. Böylesi bir çalışma belli bir lise kitlesini de çevresinde toparlamış oldu.

Kampanya çalışmalarımız dahilinde; lise önlerine ve merkezi yerlere yapılan sticker ve yazılamalarla, asılan pankart ve ozalittle, açılan stantlarda dağıtılan bildiri ve çekilen ajitasyonlarla, okulda sıralara ve duvarlara, otobüs duraklarına yapılan yazılamalarla, liseli halk gençliği 11 Mart'ta, dersleri boykot etmeye, barikat başlarında Berkinleşmeye çağırıldık. Bu süreçte polisin baskısı gecikmemiş, kolluk; pankart asan liselileri taciz etmiş, sticker yapan liselilere GBT kontrolü yapmış, stant açan liselilere standı kapatmalarını söylemiş, yazılama yapan liselilere ise çevre kirliliğinden dolayı ceza yazacağını söyleyerek baskı kurmaya çalışmıştır. Ama liselilerin örgütlü durumu düşmanın bu tutumunu etkisiz kılmıştır.

Yürütülen kampanya süreci ardından, kampanya so-

muta bağlanmış ve birçok alanda eylemler örgütlenmiştir. Her alanda liseli YDG'nin de örgütleyicisi olduğu eylemler, liseli YDG'nin sürece önderlik etmesi açısından olumlu bir örnektir. Ayrıca merkezi tartışmaların alanlarla yansması da demokratik merkezîyetçilik anlayışının işleildiğini göstermektedir.

Geleceksizliğin 3 Harfi YGS

AKP hükümeti, her geçen gün eğitim sistemini gerici- leştirdiğini ve her yıl olduğu gibi öğrencilerin geleceğini adil olmayan sınavlarla çaldığını en temel hakkımız olan eğitim hakkımızı elimizden alan, sürekli yeni projelerle bizi kobay olarak gören AKP daha lise sıralarında bizleri geleceksizleştirmeye yönelik adımlar atıyor. Biz öğrenciler, yarış atı gibi o sınavdan bu sınava koşturularak arkadaşlarımızı rakiplerimiz olarak görmeye mecbur bırakılıyor. Sistemin yarattığı rekabet olgusu da, bizlere ticari anlamda yansıyor. Dershanelere verilen milyonlarca para anlamında karşımıza çıkıyor. Her ne kadar dershaneler kaldırılrsa da, eğitim sistemi özel okul dayatmasıyla, daha da paralı bir hale geliyor.

Bilimsel bir geçerliliği olmayan sınav sistemleri ve paralı eğitim sisteminin daha fazla gencin ölümüne neden olduğunu somut pratiklerden biliyoruz. Dershane parasını ödeyemediği için annesi cezaevine giren **Soner Sipahi**'nin kendisini asarak intihar etmesi, maddi durumu eğitim görmesine yeterli olmadığı için intihar eden **Fatma Kaya**, YGS'de şifre skandalının ortaya çıkmasının ardından başlayan tartışmalara dayanamayıp kendini asan **İsmail Paslanmaz** ve daha nicelerinden var olan eğitim sisteminin sorumlu olduğunu biliyoruz. Eğitimin sisteminin sermayenin daha fazla kar etmesi uğruna özelleşmeye devam ettikçe de biz biliyoruz ki bu ölümlerin ardı arkası kesilmeyecektir.

Bizler bu ülkenin geleceği olarak paralı eğitim ve sınav engeline karşı "*Eşit Parasız Bilimsel Analdilde Eğitim*" şiarımızı bir kez daha vurguluyoruz.

Faşistler boşuna saldırmıyor; Çünkü biz haklıyız!

Ege Üniversitesi'nde gerçekleşen ve aslında ölen biri olmasa normalmiş gibi geçip gidecek faşist saldırılar, başta İstanbul ve Ankara Üniversitelerinde devam edip çok sayıda yerde kendisini gündeme oturtmasını bildi. Özellikle Ankara'da Cebeci Kampüsü ile Hacettepe'de yaşananlar Ege'de atılan temele kat çıkmayı hedefledi.

Savaşın haklılığı, gerillanın meşruluğu ve Kürtlerin kazanımlarından duyulan rahatsızlık!

Son yıllarda artan ve sokaklarda vücut bulan toplumsal muhalefetin ciddi bir dinamiği, gençliktir. Muhalefetle beraber, esasta AKP'de kendisini gösteren çıkar çatışması, "birbirine düşme hali/kriz" ise büyümekte. Kürt Ulusal Hareketi'nin hem bölgesel hem de ülke nezdinde eli güçlenmekte. Önemli bir kısmı genç olan kitlelerin sokakta siyaset arayışı, Kürt hareketi ile masaya oturmak zorunda kalan devletin bölgesel ve ülkesel nedenlerle eli zayıflıyor. Cemaat ile girilen dalaş, başkanlık sisteminden merkez bankasına ve daha birçok meseleye uzanan iç çatışmalar, CHP

Üniversitelerde gerçekleştirilen faşist saldırılar; "Mustafa Kemal'in askerleriyiz" ve tekbir seslerinin birliktelliği; faşistlerin, ulusalcısından, İslamcısına mesele "Kürtlerin kazanımı" olunca nasıl da yan yana geldiğine kanıttır.

ile MHP'nin adının bile doğru düzgün duyulmadığı siyasi atmosfer ve de ezilenlerin kendisini ifade edebileceği, edebildiği ortak güç konumundaki HDP'nin etkisindeki artış egemenlerin bu süreçte neler yapabileceklerini anlayabilmek için ciddi veriler. Sistem krizinin boyutlandığı ve görünürlüğünün arttığı koşulda başta Kürt ulusal sorunu eksenli faşist saldırganlıklarının artması, biz üniversite öğrencileri açısından tesadüfî olamaz.

Kobanê'de yükselen direnişin gerillayı dünya halkları nezdinde meşrulaştırdığı (bunu Genelkurmay dahi kabul ediyor) inkâr edilemezken, direniş Kürt halkının savaşının haklı bir savaş olduğu gerçeğini daha da biletti. Devletin halka enjekte ettiği ve "devlete, millete bağlılık yemini" olan şovenizm zehrinin de panzehiri olmayı başaran ve HDK/HDP hareketliliğiyle de boyutlanan bu gerçeklik devletin hedefindedir. Üniversitelerde artan faşist saldırıların denk getirilen zamanının ve faşistlerin edindiği "cüretin" Newroz kutlamalarında ortaya sunulması, dillerinden düşürmedikleri "PKK" içerikli slo-

gan, küfür vb. argümanlar, bu gerçekliğin verdiği rahatsızlık sebebiyledir.

Tekbir sesleri ve “Mustafa Kemal’in Askerlerimiz” sloganı eşliğinde öğrencilere saldırıldı(!)

Hacettepe Üniversitesi’nde “*Beytepe’de Terör İstemiyoruz*” şiarlı sosyal medya hesabı ile ÖTK içerisine çöreklenen faşistler eliyle örgütlenen eylemin kitleselliğini; öğrencilerde kırılmayı bekleyen şoven damarda aramak gerektiği kadar, birçok faşist örgütün yan yana gelmesiyle bilinçli bir saldırıyı organize etmesinde de aramak gerekiyor. Beytepe’deki videolarda “**Mustafa Kemal’in askerlerimiz**” ve **tekbir seslerinin birlikteliliği; faşistlerin ulusalcısından, İslamcısına mesele “Kürtlerin kazanımı”** olunca nasıl da yan yana geldiğine kanıttır. Eylemi düzenleyen faşistlerin, yanında okula da dışarıdan gelen onlarca azıllı faşistin varlığı bellidir. Bellerindeki silaha kadar videolarla kanıtlanmış, “*sallama, pala*” gibi “*malzemeleri*” anlatmamıza dahi gerek bırakmamaktadır. ÖTK’nın topluluk imzalarını izinsiz kullanması da meselenin başka boyutudur. Tabii, bunu yapılan eylemi yanlış gören ve imzalarının izinsiz kullanıldığını açıklayan topluluklar aracılığıyla öğrendik.

Cebeci’de alttan alta faşistlerin örgütlendiği bilinmekte, binlerce öğrencinin içerisinde kendilerine alan yaratma çabaları anlaşılmaktadır. Newroz kutlamasında alandan çekilen fotoğraflarla, sanalda kutlamaları terörize etme çabaları, çabanın da ötesinde saldırılara zemin hazırlama amaçlıdır. Ki kutlama günü okulda az sayıda öğrenci kalmışken 50-60 faşistin sopa, sallama ve taşlarla okula, öğrencilere saldırması bunu gösteriyor. Bir dahaki günlerde de saldıran ve saldırı girişiminde bulunan faşistler internet siteleri ve kendi kişisel hesapları üzerinden kin kusmayı, kan çağırmaı ihmal etmemiştir. Altını çizmek gerekir ki öğrenci ve hocalarıyla asgari bir demokratik ortamın varlığına sahip; devrimci, ileri kesimlerin çalışmalarının olduğu Cebeci’de son yıllarda yaratılmaya çalışılan siyasi abluka, fiili saldırılarla desteklenmek isteniyor.

Şovenizme karşı barikatı güçlendirip; faşist saldırıları bilinçli, örgütlü olarak göğüsleyelim!

Faşist saldırıların artması haddini aşan şekilde cereyan etse de, şaşırtıcı değildir. 90 yıldır bizlere verilen şovenizm zehri, ciddi bir hesaplaşma yeri, mücadele alanıdır. Buradan beslenen ve buraya oynayan, saldırılarını bu şekilde meşrulaştırmak isteyen faşistlere karşı, anti-şoven anlayışı güçlendirmek, bunun doğruluğunun bireye ait değil herkese ait bir bilgi olması gerektiği bilinciyle öğrenci arkadaşlarımıza da anlatarak bu gerçekliği sağlamlaştırmak gerekiyor. Ezen ile ezilen arasındaki mücadelenin yansıması olan haklı ile haksızın mücadelesinin gençlik kitlelerinde daha da berrak bir şekilde anlaşılmasına ihtiyacı vardır. Bu meseleye dair kitle çalışmalarımızda referans almamız gereken konudur. Diğer mesele ise, faşist saldırılara karşı yaşam alanlarımız olan üniversitelerde, liselerde nasıl bir karşı koyuş içerisine girdiğimizdir. Devrimci, ilerici kesimlerin refleks verebilen ve ortak duruş gösterebilen ama bunları da belirleyen bir durum olarak örgütlü bir şekilde, gerektiği koşulda da daha radikal yanıtlarla saldırıları püskürtmesi gerekiyor. Bizlerin de parçası olduğu ve yaşadığı sorunlara ortak olduğumuz devrimci, ilerici gençlik örgütlerinde birleşik duruşu ve organize bir karşı koyuşu yaratmaya ihtiyacımız vardır.

Faşistlere hak ettiği cevap verilirken, tarafsız kitlenin taraflaştırılması ve geri kitlenin de doğru yöntemlerle ileriye çekilmesi vurgulanması ihtiyaç ve ciddiye alınması gereken son husustur.

Cebeci’den bir YDG okur

Kampüslerin sesini Meclis'e taşıyoruz!

İstanbul emniyetinin ters kelepçe yaparak 9 saat yerde beklettiği üniversite öğrencilerinin fotoğrafını gördünüz mü? Mersin'de MUSİAD'ın üniversite öğrencilerini zorla üye yapmaya çalışırken suçüstü yakalayan öğrencilere yapılan rektör onaylı polis saldırısında işkenceyle gözaltına alınmasını unuttunuz mu? Yurt yolunda alınmayan önlemler sebebiyle ölen arkadaşlarına sahip çıktığı için okuldan atılan öğrencileri hatırlıyor musunuz? Puşi taktığı için tutuklanan Cihan Kırmızıgül'ü hatırlıyor musunuz? Eğitimi tamamlamak için yazın inşaatlarda çalışarak yaşamını yitiren öğrencileri, mesleğinin gereklerini yerine getirmek için Kobanê'lilere sağlık hizmeti veren fakat tutuklanan Esra Yakar'ı biliyor musunuz?

İşte bu gençlerin büyük bir çoğunluğu HDP'nin % 10 barajını geçmesi için seçim çalışmalarını karşılıksız bir şekilde aynı üniversitelere ve geleceklere sahip çıktıkları gibi yürütecek olan gençliğin kendisi. Ne AKP'nin AK gençliği ne MHP'nin ülkücü öğrencileri ne de CHP gençliğini üniversitesine ve emeğine sahip çıkarken hiçbir yerde göremezsiniz. Bilimsel eğitim istemenin, parasız anadilde bir eğitim talebi, gerçekten halkın yönetime katılmasını isteme cüreti bunu sorun olarak yaşayan gençlerde var. Çünkü diğerleri ağa babalarının zenginleşme ve sömürme kolu olmak için tercihini yapmış, faşizmin sivil saldırganlığını üstlenmiş ve hala toplumu anlamaktan uzak 90 yıllık politikarlardan medet umar durumda.

Üniversite gençliğinin yaşadığı koşullar tahammül edilemez seviyeye gelmiş, gün be gün artan saldırılar yaşamı büyük oranda etkilemektedir. Bugüne kadar üniversite gençliği bu duruma kendi özgücüsüyle örgütlü ya da kendiliğinden gelişen hareketlerle karşılık vermiş, mümkün olduğunca sesini dışarıya da yansıtmaya çalışmıştır. Ancak artık gelinen durum dışarıdan, parlamentodan da destek gelmesine ihtiyaç duymaktadır. HDP'nin barajı aşma gayreti nasıl ülkenin demokratik birikiminin yeni bir aşaması ise; bağlı şekilde

gelişmeler üniversite gençliğinin demokratik ve tek alternatif seçeneğinin de burada olduğunu göstermektedir.

Bingöl Üniversitesi öğrencilerinin haklarında çeşitli gerekçelerle açılan soruşturmalar ve bu soruşturmalar sonucunda verilen disiplin cezalarına karşı başlattıkları açık grevinin lafını bile etmeyen AKP ve diğerleri oldukça insani olan bu duruma her zamanki gibi kayıtsız kaldı. Onların bu kayıtsızlıklarını **öğrenciler adına rahatsızlığa çeviren HDP** milletvekilleri idi.

YÖK yasa tasarısında AKP'nin neoliberal politikalarını yansıtan 12 Eylül referanslı maddeler, üniversite gençliği birebir ilgilendiren konularda gençliği hiçe sayarak uygulanmaktadır. Bunun başında rektör seçimleri gelmektedir. İstanbul Üniversitesi'nde yüksek oyla birinci seçilen, ayrıca üniversite öğrencilerinin de desteklediği **Raşit Tükel**'in rektör yapılması ispatlarımızdan sadece biridir.

Çağ Üniversitesi'ndeki ücretsiz ulaşımı sağlayan servisler ihtiyaç ve talebe rağmen, sefer sayılarının fazla masraf olmasın diye artırılmaması, güvensiz koşullarda, kadın öğrencilerin ulaşımını sağlamaya çalışması **Özgecan Aslan**'ın katledilmesiyle sonuçlanan nedenlerden biridir. Piyasacı eğitimin kâr dürtüsünün bir tezahürüdür. Kampüslerden diğer toplumsal alanlara yansıyan cinsiyetçi sistem öğrencileri de etkilemektedir.

Yedek işgücü yaratmak için ihtiyaçtan fazla mezun verecek fakülterlere yönlendiren çarpık sistemin yıllardır mağduru olmaya devam ediyoruz. Ataması yapılmayan öğretmenler buna bir **örnektir**. Verdiği eğitimin niteliksizliği ve dayattığı koşullar sonucunu yine öğrencilere katlamalı harç uygulaması ile çevirmesi 'sinekten yağ çıkarma' anlayışının görüntüsüdür.

Yaşadıklarımıza son vermeyecek ancak mücadelemizin sesini daha da yükseltip, üniversite gençliğini güçlendirecek bir zamana, bizimde öznesi olacağımız politik bir sürece hazırlanıyoruz. HDP'nin çıkardığı adaylar tam da öğrencilerin ve diğer toplumsal kesimlerin taleplerini dile getirebilecek, bilim ve emek mücadelesi veren, demokrasi için bedel ödeyen onlarca aydın bireylerden oluşmaktadır. **Gençliğin ve diğer toplumsal kesimlerin demokratik birikimi bu kez sistemin kendi kurduğu tuzağı ayaklarına dolamaya gidiyor.**

18 Mart günü dünyadaki dördüncü büyük silah ihracatçısı olan Almanya'nın Frankfurt kentinde bir kaç saat boyunca şiddetli sokak çatışmaları yaşandı. 2012 ve 2013 yılında **Blockupy** eylemleri sırasında aşırı polis baskısı yaşanmıştı. Son olarak yaşanan Blockupy eylemlerinde, polisin kısa sürede olsa şehrin doğusunda kontrolü kaybettiğini gördük.

2012 yılında Blockupy eylemlerine karşı pek çok yasak vardı, hatta en çok tartışılan durum ise bir konserin yasaklanması olmuştur. Sonunda yargı yolu üzerinden sadece bir yürüyüş gerçekleştirilebilmişti. 2013 yılında protesto yürüyüş rotası yasaklanmıştı. Buna karşı Blockupy güçleri açtıkları davayı kazanmalarına rağmen, gösteri fiilen engellenmiş, yürüyüşün bir kesimini çembere alarak yürüyüşü sabote etmişti. Kendi yasalarını çiğneyen Alman hükümeti verdiği mesajla istediği takdirde her türlü eylemi her türlü yöntemle durdurabileceğinin altını çizmiş oldu. Yürüyüşün olaylı ya da olaysız olması önemli değildi. Bunu Hamburg'da Aralık 2013 yılında **Rote Flora** (İşgal Evi) yürüyüşünde gösterdiler.

Blockupy 2013 yürüyüşü birkaç yüz metre sonra polis tarafından engellendi. Rote Flora yürüyüşü sadece 50 metre ile gerçekleşmişti.

Alman Federal Polisi yaptığı basın toplantısında, Avrupa Merkez Bankası'nın ölümcül siyasetine karşı direnenler, büyük baskı ve devlet şiddetine maruz kalacağını açıklamıştı. Alman Devleti yaptığı gözdağıyla Frankfurt'a gelen aktivisteri engellemeye çalıştı. Yaptıkları basın toplantısında, büyük bir polis-ordusunun olacağını duyurmuştu. Yaklaşık 10.000 polis, 100 km NATO dikenli teli çitler, bütün Almanya'nın TOMA'larının %80'i ve çok sayıda helikopter kullanacağını duyurmuştu.

Blockupy 2015, kapitalizm daha net, gerçek yüzünü gösterdiği bir dönemde gerçekleşti. Kapitalist sistemden kaynaklanan yapısal şiddete karşı, aslında her gün mücadele içinde geçmektedir. 18 Mart sabahı, insanlar sokaklara dökülürken kısa bir an için kurtuluş havası vardı. Yaklaşık 10 bin kişi, 5 ayrı noktadan harekete geçti ve kısa bir süre sonra Avrupa Merkez Bankası'nın hemen önündeydi. Barikatlar kuruldu, öfkenin büyük olduğu sokaklarda çevrede olan bankaların vitrini kırıldı ve bazı

Avrupa Merkez Bankası'na Karşı Öfke Seli

polis arabaları alevler içinde kaldı. Ölümcül kapitalist sistemin günlük şiddetine karşı öfke Frankfurt sokaklarına dökülmüştü. Devletin polis gücü böylece kısa bir süre için geri çekilmek zorunda kaldı. Çok kısa bir an da olsa, insanlar güçsüz olmadığını göstermiş oldu. Gösteri sırasında bir an için devletin gücüne boyun eğilmediğinin mesajı verilmişti. Bu mesaj aynı zamanda; boyun eğmemenin günlük mücadelede semtlere kadar inilmesi gerektiğidir.

Blockupy 2015 eylemleri geride kaldı. Bu eylemin kazanımlarını mahallelerdeki günlük mücadelemize taşımak önemlidir. Genellikle militan araçları kullanmasak da, Frankfurt'taki Avrupa Merkez Bankası'nın çevresindeki militan çatışmalar son olmayacak. Kriz politikalarının baş uygulayıcısı, yoksullaşmanın ve bundan ötürü yaşanan ölümlerin ana sorumlu organlarından olan Avrupa Merkezi Bankası'na karşı öfke esasta emperyalizme karşı öfkenin bir yansıması olarak kendisini gösterdi. Biriken öfkenin dışı vurumu karşısında Alman polis gücünün ne derece aciz kaldığını görülmüş oldu. Daha sonrasında sendikalar tarafından yapılan yürüyüşe binlerce insanın katılımı ve polisin belli bir İtalyan ve Yunan aktivist grubunu sürekli taciz etmesi dahi ortaya çıkan özgüveni dindiremedi.

Binlerce insan, haykırdığı sloganlarla mücadeleye devam mesajını verdi. Örgütlü mücadelenin önemi her geçen gün daha net anlaşılacaktır. Özellikle emperyalist politikaların ilk etapta hedefi olan göçmen gençliğin alanlarda yer alması, inisiyatif alınması, hazırlık sürecine örgütlü bir şekilde katılması, blokaj eylemlerinde etkin olması şarttır. Baskıların artmasıyla birlikte en dinamik kesimin göçmen gençliğin oluşturacağı gerçekliği daha net olarak görülmüş durumdadır.

Emperyalist savaşlara, çevre katliamlarına, ırkçı kışkırtmalara ve kadınlara uygulanan ayrımcılığa karşı YDG saflarında örgütlenelim!

ATİK-YDG

“Gençliğe Baraj mı Dayanır?”

Yeni Demokrat Gençlik geçtiğimiz ay yapmış olduğu duyuru ile seçimlere ilişkin tavrını açıkladı. YDG, yapmış olduğu açıklama ile, HDP ile birlikte hareket etme tavrının, YDG'nin geçtiğimiz uzunca bir süredir tartıştığı ulusal sorun da özne olma politikasının bir devamı olarak gördüğünü belirtti. YDG "Bir gençlik örgütü olarak tavrımızı, sınıf mücadelesinin, ezen ile ezilen arasındaki çatışmanın, en şiddetli olduğu, direniş cephesinin, ön mevzinin bulunduğu yerden doğru yapmamız doğru olmalıdır." dedi.

Türk hakim sınıfları ve ezilenler için önemli bir viraj anlamına gelen 7 Haziran seçimlerine doğru hızla yol alıyoruz.

Egemen sınıflar, özellikle de genel seçimlerle, kitleler üzerindeki meşruluğunu yeniden tesis etmeyi, yıpranan imajını tazelemeyi ve yeni döneme daha güçlü girmeyi hedeflemektedir. Bugün devlete hâkim olan kliğin sözcüsü durumdaki AKP hükümeti açısından da seçimler, tamda böyle bir durumu ifade ediyor. Cumhurbaşkanlığı ve ondan önce yerel seçimlerde, diğer düzen partilerinden daha fazla oy alsın ve öne çıksın da AKP'de ciddi bir sarsıntının, çatışmanın olduğu artık herkes tarafından kabul edilen bir gerçektir.

Bu durum, AKP'nin kendi içindeki klik ve çıkar dalaşlarının, sömürü ve talandan daha fazla pay kapmak adına kendi içinde yaşadığı çatışmaların bir sonucu olmakla beraber aslolan bu değildir. Belirleyici olan, **toplumsal muhalefetin, ezilen yığınların, sokakta sisteme yönelen tepkisi ve bunun sonucunda AKP'nin hemen her konuda tıkanan politikalarıdır.**

AKP hükümetinin bugün yaşadığı çalkantıların ve direksiyonu yokuş aşağı kırmasının en önemli nedenlerinden birinin **Gezi İsyanı** olduğunu biliyoruz. Gezi'de kitlelerin, yığınların, öfke ve direnişi, AKP hükümetinin façasını fena halde çizmiş, halk düşmanlığını açığa çıkarmış ve AKP büyük bir sarsıntı geçirmiştir.

Bunu takip eden günlerde, 17-25 Aralık yolsuzluk ve rüşvet operasyonlarına yönelik sokak muhalefeti ve 11 Mart 2014'te bir milyonu aşkın insanla yıldızlara uğurladığımız Berkin Elvan'ın cenaze töreni, devamında T. Kürdistanı'nda baskı ve şiddete karşı sokakta büyüyen öfke, Gezi'nin isyan ruhunun hala yaşadığının somut bir göstergesi olmuştur.

Kesintisiz Direniş!

AKP hükümeti şahsında Türk hâkim sınıflarının, yaşama geçirdikleri politikaların kitlelerdeki yansımaları, biriken öfke ve sokağa yansıyan direniş olmuştur. Bu durumun en şiddetli cereyan ettiği alanın ise Kürt ulusal sorunu olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Türk devleti, "demokratik çözüm", "barış" naraları atarken, Kürtleri katletmeye devam etmekte,

Kürt halkının temel taleplerine yönelik düşmanlığını kesintisiz bir şekilde sürdürmektedir.

Dahası söz konusu düşmanlık sınırlarını da aşmış, Rojava’da Kürt halkının demokratik kazanımlarına yönelmiştir. AKP, besleyip büyüttüğü örgütler aracılığıyla fiili olarak Rojava/Kobanê’ye saldırıya geçmiştir.

Elbette bu yaklaşımın karşılığı, kesintisiz bir direniş ve mücadele olmuştur. Bir yanıyla Kürt halkının 40 yıldır büyüttüğü isyanın rengi; Gezi’ye ilham olmuş, Gezi’de açığa çıkan sinerji, Kürt ulusunun mücadelesini beslemiş ve zenginleştirmiştir.

Nasıl ki baskı, şiddet ve sömürü kesintisiz bir şekilde devam etmekteyse buna karşılık isyan ve serhildan, direniş ve mücadele de soluksuz bir biçimde yol almaya devam etmektedir.

Bu öfke sanılandan çok daha büyüktür. Özgecan’ımızın katledilmesine yönelik gelişen kadın direnişi, AKP hükümetinin kadın düşmanı politikalarına karşı birikmiş öfke ve mayalanan isyanın boyutunu, şiddetini göstermiştir.

AKP hükümeti döneminde **yüzde 1400 artan kadın cinayetleri**, kadına yönelik şiddet, taciz ve tecavüz gerçeği, **yaşamları cehenneme çevrilen LGBTİ’lerin** çılgılığı, bu cephede öfkeyi, adeta patlamaya hazır bir volkan haline getirmiştir. Erkek egemenliğini, kadın düşmanlığını, *“her kürtaj bir uluderedir”*, *“kadın erkek eşitliğine inanmıyorum”*, vb. cümlelerle, neredeyse her ağzını açtığı anda ortaya döken Erdoğan, kadınların bilincinde büyük bir öfke ve nefreti biriktirmektedir.

İtaat Etmeyecek İsyanı Büyüteceğiz!

Türk hâkim sınıflarının her daim değişmeyen hedeflerinden biri gençlik oldu. Üniversiteleri, **neo-liberal dönüşüm ve esasta da Bologna Projesi**, ile adeta birer holdinge dönüştürülüyor. Neo-liberal saldırıların yanı sıra bugün Ege Üniversitesi başta olmak üzere birçok üniversitede sivil faşistler ve resmi kolluk güçleri ile üniversitelerdeki kazanılmış haklarımıza yönelik saldırılar örgütleniyor. Örgütlenen bu azgın saldırılar, devletin gençliğe karşı duyduğu öfkenin ve korkunun en büyük göstergesidir.

Üniversitelerde biz devrimci, ilerici ve yurtsever gençliğin akademik- demokratik mücadelesi **Bingöl Üniversitesi’nde** çarpıcı bir şekilde karşımıza çıktığı gibi, soruşturma, uzaklaştırmak furyasıyla bastırılmak isteniyor. AKP hükümeti, “kindar gençlik değil dindar gençlik” sloganıyla, itaat eden, sesini çıkarmayan, ge-

lişmeler karşısında tepki göstermeyen bir gençlik tahayyül etmektedir.

Bunun için bir yandan özel üniversitelerin sayısını çığ gibi büyütürken diğer yandan üniversiteler adeta birer camiye dönüştürülüyor. **Dini bir kılıf altında yapılmak istenen, halk gençliğinin önüne liseden itibaren sınıfsal bariyerler, barajlar koymaktır.**

Bu politikanın, sömürüyü muhafazakârlaştırma örtüsü altında gizlemenin en belirgin adımı 4+4+4 ile yaşam geçirilen eğitim sistemi olmuştur. TEOG’la ortaöğrenim gençliğini de kapsamına alan bu politika, bireyin ilköğretimden üniversiteyi bitirdiği ana kadar zincirlere hapsedilmesi ve sömürüsü üzerine kuruludur.

Barajımızı Başımıza Yıkacağız!

Bu tablo içinde **7 Haziran** seçimlerine yürüyoruz. Bir gençlik örgütü olarak tavrımızı, sınıf mücadelesinin, ezen ile ezilen arasındaki çatışmanın, en şiddetli olduğu, direniş cephesinin, ön mevzinin bulunduğu yerden doğru yapmamız doğru olandır.

Bu açıdan Rojava/Kobanê’de ve bu coğrafyadaki yansıması olarak 6-10 Ekim Serhildanı’nda açığa çıkan direnişin anlattığı, Kürt halkı ile hâkim sınıflar

arasındaki çarpışma ve hesaplaşmanın boyutunu ve şiddetine dairdir.

Türk devletinin, Kürt ulusunun siyasal taleplerine yönelik düşmanlığı ve buna karşı gelişen direniş, bugün tüm toplumsal kesimleri doğrudan etkilemekte, büyük bir sinerjiyi açığa çıkarmaktadır. Devletin en büyük korkusu, devrimci, ilerici güçlerin gelişen direnişinin Kürt halkıyla daha fazla buluşmasıdır. Bu ortaklaşma, kesişme, TC devletinin öteden bu yana ezilen yığınlar arasındaki birliği ve dayanışmayı parçalamak adına sistemli bir şekilde geliştirdiği şovenizm ağının parçalanmasını sağlayacağından büyük bir korku yaratmaktadır.

Kürt halkının, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen milliyet ve inançların, kadınların ve LGBTİ'lerin sokakta, bedeller ödeyerek sergilediği direnişle, Türk devletinin sayısız yasası, engeli, barajı paçavraya çevrilmiştir. Bu direniş, ezilen çeşitli milliyet ve inançlardan emekçi yığınlara da önemli bir moral ve güç vermiş, şovenizmin kırılması anlamında önemli bir mesafe alınmıştır.

Gelinen aşamada, Türk hâkim sınıfları, yaşadıkları krizi aşmak açısından çok önemli bir rolü bulunan genel seçimleri önemli bir hesaplaşma alanı olarak görmekte, buradan alacağı güçle; geniş yığınlara yönelik yeni bir saldırganlık konseptini yaşama geçirmeyi hedeflemektedir. İç Güvenlik Paketi bunun hazırlığı için yapılmaktadır.

7 Haziran seçimleri bu bağlamda, Türk devletinin kurulduğu günden bu yana tüm toplumsal kesimlere yönelik yasakları, inkâr ve sömürü politikalarıyla he-

saplaşma anlamında önemli bir yerde durmaktadır. Bu çatışmanın, hesaplaşma ve mücadelenin bugün simgeleştiği alan yüzde 10 barajı olmuştur.

AKP şahsında sistemin tüm topluma yönelik saldırganlığına HDK/HDP ile birlikte daha güçlü bir şekilde karşı koymanın olanakları bugün çok daha fazla açığa çıkmıştır.

HDK/HDP, sistemin tüm toplumsal kesimlere yönelik saldırılarına ortak bir karşı koyuşu örgütlenme bağlamında önemli bir rol oynamaktadır. HDK/HDP'nin, çeşitli milliyetlerden halk gençliğine yönelik saldırılara karşı duruşu ve muhalefeti, gençliğin sorunlarına yönelik ilgisi ve gençliğin enerjisini açığa çıkarmaya dönük politikaları dikkate değerdir.

Seçimler, başta Kürt halkı olmak üzere, ezilen milliyet ve cinsiyet kimliği- yönelimlere yönelik yok sayma, siyasal iradesini tanımama tavrına karşılık direnişin büyüyeceği bir sürece ev sahipliği yapacaktır.

Yeni Demokrat Gençlik olarak, Kürt halkının direnişinin bir parçası, kavganın daha fazla öznesi olma ve şovenizme karşı mücadele etme ekseninde bir yönelimle hareket ediyoruz.

Bu ekseninde, politik gündemimizi, bu cephede ceyreyan eden gelişmelerle daha fazla ilişkilendirmek, bu mevzide daha fazla yer almaya çalışmaktayız. Kürt halk gençliğinin, anti-faşist, anti-emperyalist militan örgütü olma iddiasına paralel adımlar atmaya çalışmakta, “nerede bir direniş ve mücadele varsa orada olmak” şiarıyla hareket etmenin uğraşını vermekteyiz.

Bu yöneliminde bir parçası olarak, AKP hükümeti şahsında, Türk devletinin bu yok sayma tavrına, genel seçimlerle kurmak istediği başkanlık rejimiyle geleceğimizi ipotek altına alma, yarınımızı çalma yaklaşımına dur demek için, HDP ile birlikte mücadele edeceğimizi ilan ediyoruz.

Bu süreçte, HDK/HDP gençliğiyle omuz omuza yürüyeceğimizi, direniş ve kavgayı büyüteceğimizi deklare ediyoruz.

Gezi İsyanı'nda, Lice'de, Cizre'de, Kobanê'de düşmana kök söktüren, ağır darbeler indiren en büyük güç gençlik oldu. Gençliğin gücü ve öfkesi en büyük korkuları olmuştur. Zira gençlik geleceği inşa edendir.

Geleceği inşa eden gençliğin gücüyle direnişi büyüteceğiz!

Yeni Demokrat Gençlik- Mart 2015

Sokağın Öfkesiyle; Barajı Yıkacağız! AKP'yi YENECEĞİZ!

Kürt halkının direnişinin bir parçası, kavganın daha fazla öznesi olma ve şovenizme karşı mücadele etme ekseninde bir yönelimle hareket ediyoruz. Uzun bir süredir özne olmakla ilgili yürüttüğümüz tartışmaların bir birikim yarattığı açık. Seçim tavrımızın kitlemiz tarafından aktif bir şekilde hayata geçirilmesi, bahsini ettiğimiz birikimin yansımalarıdır. Bu açıdan süreci verimli geçirmemizin olanakları vardır.

7 Haziran seçimlerine yaklaşırken, gündemin yoğunlaştığı noktalarda, seçim gündemleri etrafında şekillenmektedir. Uzun bir süredir her gündemi her politikasını seçim odaklı ele alan AKP hükümeti içinde büyük vaatlerle gölgelenen zulüm, sömürü, saldırı politikaları da kendini iyiden iyiye göstermeye başladı.

Bu durum seçim süreçlerinin; sistem partilerinin sert tartışmalarının, pervasız açıklamalarının, sınırsız saldırganlığının, ikiyüzlü siyaset anlayışının daha fazla gün yüzüne çıkacağına işaretini niteliğindedir.

Her seçim süreci aynı zamanda geniş kitlelerin politikaya, güncel siyasete, ülke gündemlerine daha fazla ilgi duyduğu, güncel gelişmeleri daha yakından takip ettiği dönemler olmaktadır. Bu yönüyle hâkim sınıflar açısından ve ezilen milyonlar açısından önemli bir dönemeci ifade etmektedir.

Seçim süreçleri, egemen sınıflar cephesinden kendi iktidarlarının tesisi, güncellenmesi anlamını taşıırken, kitleler nezdinde de sömürü, zulüm, saldırı düzeninde bir takım değişimlerin umudu olabilmektedir. Bu yönüyle bizim açımızdan da ciddiyetle ele alınması gereken bir önem kazanıyor. Geniş kitleler için barındırdığı önemle paralel bir biçimde konumlanmak kaçınılmaz bir noktadadır.

Hem sistem partilerinin politikalarını, hem ezilen milyonların talep ve gündemlerini doğru okumak, politikamızı bu ekseninde şekillendirmek gerekliliği karşımızda durmaktadır. Sistem partileri açısından kitleler üzerindeki etkilerini güncelleyecekleri, çizilen imajlarını ikiye bölümlü siyaset anlayışıyla ortadan kaldırmayı tasarladıkları bir seçim süreci olacağı ortadadır. Bugün bu durum egemen klik temsilcisi AKP açısından oldukça can alıcı bir noktada durmaktadır. İç krizin her geçen gün biraz daha derinleştiği, çıkar dalaşının ayyuka çıktığı ve kitleler cephesinde karşılığını bulduğu bir dönemde güven tazelemek; “güç, birlik ve beraberlik” timsali kesilen AKP’nin çizilen karizmasını düzeltme olanağı olarak temel argümanı olduğu ve her daim kitlelere adres gösterdiği sandık; bugün AKP açısından kurtarıcı rolündedir. Gezi İsyanı’nın ardından yaptıkları yolsuzlukların

çatışması sonucu gün yüzüne çıktığı “17 Aralık yolsuzluk ve rüşvet operasyonlarının” yarattığı ilk sarsıntısını yaşadı. Ardından yaşanan gelişmelerle daha da derinleşen bu krizi esas olarak geçtiğimiz yerel seçimler ve ardından Cumhurbaşkanlığı seçimleriyle sarsılan iktidarını güçlendirme hamleleri olarak ele alan AKP’nin bu genel seçimlerden esas beklentisi de yine aynı esasa dokunmaktadır.

Köşeye Sıkışan AKP

Birçok politikasında tıkanıklık yaşayan AKP yenilemeyeceği, iktidarını güncelleyeceği alan olarak seçimleri ele almaktadır. Tıkanmanın kaynaklarından biri biriken klik dalaşı olmakla birlikte esas kaynağı, sokakların kitleler nezdinde sömürüye, zulme, yolsuzluğa, katliamlara karşı ciddi bir alternatif olmasıdır. AKP’yi korkutan, köşeye sıkıştıranda bu durumdur. Bu yüzden de AKP’nin en büyük düşmanlığı ezilen yığınların yolsuzlukların, katliamların, sömürünün, yok sayılmanın hesabını sokaklarda sorma eğilimidir.

Bugün AKP’nin kaybetme korkusunu en fazla derinleştiren temel meselelerden biri Kürt ulusal sorunu kapsamında yaşanan gelişmelerdir. Sınıf mücadelesinin en hızlı akan nehri olma özelliğiyle, AKP’nin birçok meseleye dair geliştirdiği politikaları etkilemekte, bu politikaların dengesini bozmakta ve AKP’nin kaybeden olma korkusunu büyütmektedir. Bu yüzden AKP’nin saldırganlığının en şiddetli yansıdığı alan burası olmaktadır. Bu alanda yaptığı katliamları, her türlü saldırı ve yok saymayı barış naralarıyla gölgede bırakmaya çalışmaktadır. Demokratik talepler üzerinden işletilen sürecin ba-

şından bu yana yine en büyük tahammülsüzlük demokratik taleplere gösterilmiştir.

Bu kapsamda gelişen her meselenin AKP'nin bekâsını yakından etkilemesi durumundan doğru Kürt düşmanlığının sınırı bulunmamaktadır. Herhangi bir coğrafyanın her metrekaresinde Kürt düşmanlığı karşımıza çıkabilmektedir. Çünkü Kürt ulusunun kazanacağı herhangi bir demokratik talep sınırları belirleyici olmaksızın TC'nin iç dengesini bozacağı ortadadır. Bu yüzden bugün Rojava ve Kobanê'de yaşanan gelişmeler TC'yi çok yakından ilgilendirmektedir. Bu yakınlık TC'yi Rojava'da Kürt ulusunun demokratik kazanımlarına saldırıya sevk etmiş olmalı ki, IŞİD çetelerinin en büyük dostu AKP olmuştur. IŞİD'e destek olarak direnişi kıramayınca zaferden pay kapmaya çalışmıştır. Kobanê'de kazanılan zaferin karşısında TC'nin yaşadığı acizlik kendini bu şekilde göstermiştir.

Bu alanda yaşanan her gelişmenin TC'nin iç dengelerini bozduğunu söylemiştik. Bunun sonucu olarak güncel politikaya rengini veren esaslardan biri olmaktadır. Bu yönüyle 7 Haziran'da gerçekleşecek genel seçimlerde esecek rüzgara yön vermektedir.

AKP'nin bir taraftan demokratik siyaset mesajları verip, bir taraftan da % 10 seçim barajında ısrarcı olması, AKP'nin ikiyüzlü politikalarına işaretir.

HDP'nin seçimlere parti olarak girmesinin tartışıldığı dönemlerde AKP sözcüleri HDP'ye parti olarak girmemelerini nasihat etmekteydi. Bunu da barajın aşılması halinde meclisin dışında kalmalarını istemediklerini söyleyerek temellendiriyorlardı.

Elbette burada AKP'nin esas üzüntüsü HDP'nin

meclise girememesi değil. Eğer böyle olsaydı %10 seçim barajının kaldırılması talebine karşı bu şekilde yaklaşım sergilenmezdi. Yine AKP figürüyle büyük bir ikiyüzlülük karşımıza çıkıyor. Korkularının esas kaynağı Kürt halkının 40 yıllık mücadelesi boyunca TC'yi her alanda köşeye sıkıştıran isyan, direniş, serhildan ruhunun bir yansıması olarak TC'yi bu kez de kendi ininde köşeye sıkıştırma ihtimalidir. Sistemin kendini yarattığı, yenilediği, güçlendirdiği alanlardan biri olan mecliste de yenilgiye uğraması, AKP'nin birçok planının omurgasını bozulmasına yol açacaktır.

HDP'nin Yükselişi AKP'yi Korkutuyor

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Selahattin Demirtaş'la artırılan oy oranı, biriktirilen güç, kazanılan psikolojik üstünlük ve ardından 7 Haziran seçimleri için yapılan anket sonuçlarının birçoğunda açığa çıkan HDP'nin seçim barajını aştığına dair veriler, sürecin bütününe AKP'yi sarsmıştır. Ve ikiyüzlü siyaset anlayışı iyiden iyiye kendini göstermeye başlamıştır. Ateşkes sürecinde Hakkari'de duyulan silah sesleri üzerinden üretilen manipülasyonda ikiyüzlülük kendini iyiden iyiye göstermiştir.

Öyleki, T. Erdoğan sahnelerde yerini çoktan almıştı. Mitinglerde AKP'nin diğer sözcülerinden çok daha fazla boy göstermiştir. HDP'nin barajı aşarak meclise girmesi durumunda kontrolü tamamen kaybedeceğine dair yaşadığı kaygı başını baya ağrıtıyor, tehlike çanları kulağını daha fazla tırmalıyor olmalı. Çünkü bu durum direk olarak Erdoğan'ın başkanlık hayalinin rafa kaldırılmasını

ifade ediyor. Ezilenlerin sisteme dönük öfkesinin sokağa yansımalarının önünü almak için yapılan daha kapsamlı saldırıları olarak karşımıza çıkan iç güvenlik paketi bunun hazırlığıdır.

TC'nin Kürt ulusunun demokratik taleplerine yönelik yürüttüğü düşmanlığı ve buna karşı gelişen direnişin boyutunu biliyoruz. Bir diğer önemli nokta ise; bu durumun toplumun bütün ezilen kesimlerini etkilemesidir. Kürt ulusal mücadelesinin TC'yi en fazla korkutan yanlarından birisi olan ezilen yığınları birleştiren, ortak mücadele platformları yaratan, direniş cephesini güçlendiren, devrimci/ilerici güçleri bu mücadeleyle buluşturan bir rolü bugün açısından ciddi oranda yerine getirmesidir.

Ezilen yığınların, ulusların arasındaki birliği, dayanışmayı parçalamak için sistemli bir biçimde pompaladığı şovenizm zehrinin, panzehirinin üretilmesi anlamına gelen bu birlik ve dayanışma ağı, güçlü bir mevzi olmaya başlamıştır. Kürt halkının, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen milliyet ve inançların, kadınların ve LGBTİ'lerin kısacası isyan ve serhildanı tek alternatif olarak gören sokak barikatlarının bütün bileşenlerinin yarattığı sinerjiyle bütünleşmeye başlanmıştır. Buda seçimin yaklaştığı bir dönemde ciddi bir güç ve üstünlük sembolü olma özelliğini hak etmiştir.

Bu tablo içinde 7 Haziran seçimlerine yürüyoruz. Bir gençlik örgütü olarak tavrımızı, sınıf mücadelesinin, ezen ile ezilen arasındaki çatışmanın, en şiddetli olduğu, direniş cephesinin, ön mevzisinin bulunduğu yerden doğru yapmamızın doğru tavır olduğunu ve seçim sürecinde HDP çalışmasının aktif bir bileşeni, örgütleyeni olacağımızı deklare etmiş bulunuyoruz.

Şimdi yoğunlaşmamız gereken süreci en yüksek verimle geride bırakabilmek için çalışma tarzımıza, yapacağımız işlere, bu meselede bizim misyonumuza yönelmektir. Kürt halkının direnişinin bir parçası, kavganın daha fazla öznesi olma ve şovenizme karşı mücadele etme ekseninde bir yönelimle hareket ediyoruz. Uzun bir süredir özne olmakla ilgili yürüttüğümüz tartışmaların bir birikim yarattığı açık. Seçim tavrımızın kitlemiz tarafından aktif bir şekilde hayata geçirilmesi, bahsini ettiğimiz birikimin yansımalarıdır. Bu açıdan süreci verimli geçirmemizin olanakları vardır.

En başta şunu belirlemek gerekiyor ki, önümüzdeki iki aylık süreç boyunca politik gündemimizi, bu eksende gelişecek gündemlerle daha fazla ilişkilendirerek, görevlerimize daha fazla yoğunlaşarak, diğer takvimsel gündemleri ve güncel gelişmeleri bu sürecin bir parçası olarak ele almak gerekmektedir.

Bu gündemleri esas olarak HDP/HDK gençliğiyle daha fazla ilişkilendirerek, daha fazla güçlendirerek, olmayan alanlarda örgütlenmesine öncülük edecek biçimde ele almalıyız. Çalışmalarımızı burayla bütünleştirerek ele almalıyız. Özel olarak vurgulamalıyız ki, bizim çalışmalarımız ve HDP çalışmaları diye ikili bir durum bizim açımızdan söz konusu olmamalı. Kendi politikalarımızı doğru bir kavrayışla birlikte bu çalışmalara nasıl yansıtacağımız, kendi rengimizi sürecin ve bu cephenin aktif bir öznesi olarak çalışmaya nasıl yansıtacağımız meselesi, bizim yoğunlaşacağımız konudur.

Seçim çalışmalarıyla örgüt inşasına hız ver

Doğru bir çalışma tarzı oturtursak iki aylık süreci önümüzdeki dönem açısından hazırlık ve örgütlülüklerimizi güçlendirme hamlesi olarak değerlendirebiliriz. Uzun bir süredir YDG'nin çalışma tarzına, örgütlenme biçimine, karar alma mekanizmalarına dair yürüttüğümüz tartışmalar sonucunda attı-

ğımız olumlu adımları bu süreçte büyütmenin olanakları oldukça güçlüdür.

Seçim çalışması kapsamında bahar sürecini örgütlemek için yaptığımız divan toplantımızda çalışma tarzımıza dair yürüttüğümüz tartışmaları özetlersek, hedeflerimizle ilgilide daha somut bir tablo açığa çıkacaktır.

Birçok alanda bir şekilde ilişkilendiğimiz seçim çalışmalarına daha derli toplu bir biçimde sürdürebilmek için bütün çalışmalarımızın yarattığı sinerjinin buluşacağı bir havuz yaratmak önemli bir noktada durmaktadır. Alanlarımızda HDP/HDK komisyonlarında yer alabiliriz. Çalışma için belli yerelerde YDG komisyonları da kurabiliriz. Bunlar önemli ancak çalışmaların tek havuzda toparlanması ve dağınık örgütlenme alanlarının güçlendirilmesi açısından seçim çalışmasını yürütecek YDG yürütmelerini bütün alanlarımızda kurmadığımız durumda, çalışmanın sonunda dağınık bir ilişki ağı, örgütsüz bir yapı ile karşı karşıya kalabiliriz. Bu durumu engellemenin yolu YDG yürütmelerinin olmadığı alanlarda seçim yürütmeleri kurmak, yürütmelerimizin olduğu alanlarda ise yürütmenin esas gündemini seçim meselesi yapmaktır.

Bazı alanlarda ise belli pilot alanların etrafında bulunan taşra kentlerdeki YDG çalışmalarını örgütten daha fazla beslenir hale getirmek için, bu alanları da dahil ederek bölgesel yürütmeler oluşturabiliriz. Unutmamalıyız ki, seçim sürecinde kurduğumuz bu yürütmeler aynı zaman da alanlarımızda kurulacak YDG yürütmelerinin ön hazırlığı niteliğindedir. Bu yoğunlaştırılmış çalışma sürecinde edindiğimiz deneyimlerle, birikimlerle ve derslerle ilerleyen süreçte daha güçlü YDG organları yaratabiliriz.

Alanlarımızdaki bütün çalışmaları ve komisyonları bu yürütmeler üzerinden örgütleyebiliriz. Bu yürütmelerin altında üniversitelerde, mahallelerde YDG komisyonları kurulabilir. Ayrıca çalışma sırasında alan ya da bölge yürütmelerinin ara top-

lantı yapması, bütün çalışmaların YDG'nin merkezi havuzunda birikmesi açısından önemli. Bunun kararını divan toplantımızda zaten almıştık. Bu kararın takipçisi olmalıyız.

“Piyano çalmayı öğrenin”. Piyano çalarken sadece birkaç parmağı hareket ettirmek yetmez, on parmağı da oynatmak gerekir. Ama on parmağın tümünü birden aynı anda tuşlara basarak, ortaya hiçbir ezgi çıkmaz. Ortaya iyi bir müziğin çıkması için on parmağın da uyumlu ve düzenli hareket etmesi gerekir (Mao Seçme Eserler 4; sf: 358).

Bu alıntı Mao'nun ÇKP'de komitelerin çalışma tarzına dair yazdığı bir makalede, komite sekreterlerinin misyonuna dair yaptığı bir vurgudur. Bizim açımızdan da yürütmelerin misyonu ile paraleldir. Komisyonlarımızı hareket ettirmek, işlevli hale getirmek için yürütmeleri örgütlemeyi başarmalıyız.

Bizim açımızdan bir diğer tartışma konusu ise geçtiğimiz yerel seçim çalışmalarından çıkardığımız deneyimdir. Burada kullanacağımız materyallerle ilgili bir tartışma yürütmek gerekiyor. Yerel seçim çalışmaları boyunca YDG materyallerini aktif bir şekilde kullanmıştık. Bu önemli ancak merkezi hedeflerimizle uyumsuz yönleri oldukça kuvvetlidir. YDG materyallerini seçim çalışmalarımıza yedirerek ve HDP'yi daha fazla görünür kılarak kullanmalıyız.

Çalışmada yoğunlaşacağımız alanlara dair de tartışmalıyız. Pilot bölgeler seçerek, Kürt halk gençliğiyle temasımızı güçlendirecek alanlara yoğunlaşabiliriz. Ayrıca bir komisyonda yer alıp hareket edememek, ya da her yere yumruk sallamak önemli değil. Hedeflerimiz tutturacak bir biçimde konumlanmak ve özellikle HDP'nin örgütlenme komisyonlarına yoğunlaşmalıyız. Birçok alanda boşluk olan gençlik komisyonlarının ve meclislerinin aktif olması için çalışmalıyız.

1.Ortadoğu Demokratik Gençlik Konferansına dair

Bilindiği üzere, 13-14-15 Mart tarihlerinde, Amed'de "Gençlik gücünü yaratacak, Ortadoğu'yu özgürleştirecek!" şiarıyla 1. Ortadoğu Demokratik Gençlik Konferansı gerçekleşti. Konferans başta Türkiye ve T.Kürdistan'ı olmak üzere Lübnan'dan Afganistan'a, Yemenden Ceza-yir'e kadar 15 ülkeden onlarca gençlik örgütü ve 400'e yakın delegenin katılımıyla düzenlendi.

Öncülüğünü HDP/HDK gençlik meclisinin yaptığı konferansa bizlerde YDG olarak Türkiye ve T.Kürdistan'ındaki alanlarımızla ortak katılım gerçekleştirdik.

Emperyalizmin ve onların yerli taşeronlarının sistemlerinin krize ve çıkmazlara girdiği, Ortadoğu'da Rojava gibi bir gerçeklik karşımıza tüm varlığı ile dikilmiş durumdayken, Ortadoğu gençliğine ortak bir mücadele hattı örmenin temellerini oluşturma amacı ile gerçekleştirilen konferans bizce önemli bir yerde durmaktadır.

3 gün süren konferansı değerlendirmek gerekirse; konferansa hazırlık için alanlarda çalıştaylar düzenlenmesi ve bizimde YDG olarak, alanlarımızda bu çalıştaylara katılmamız, konferansta ki tartışmaların verimli geçmesi için güzel bir hazırlıktı. Lakin konferans gününe geldiğimizde, katılımcı ve sunumların çokluğu sebebi ile de açığa çıkan sunum sürelerinin çok uzun olması ve tartışma kısmının çok az bırakılması bizim açımızdan önemli bir eksiklik. Çünkü bu şekildeki konferanslarda, önemli olan katılımcıların kendi görüşlerini yansıtabilmeleri ve kendilerini ifade ederek konferansa bir katkı yapmalarıdır. Öbür türlü sadece sunum dinleme üzerinden gerçekleştir-

rilen bir konferans, Ortadoğu gibi geniş bir coğrafyada ve 400'e yakın delegenin olduğu bir yerde ortak mücadele hattı örmek için yetersiz kalmaktadır. Konu başlıkları çok geniş ve fazla ele alınmak yerine daha az konu başlığıyla ve belirli sınırlar içerisinde sunumlar gerçekleşseydi bu sorunun aşılabileceğini inanıyoruz.

Diğer bir eleştirilecek nokta ise konferansın son kısmında sonuç bildirgesi okunurken ortaya çıkan görünümdür. Sonuç kısmında, LGBTİ'lere ve ekolojiye yer verilmemesine itiraz edilmesi ile başlayan tartışma, şiddetlenerek salonu terk etme gibi olumsuz durumlara sahne oldu. İlk başta sonuç bildirgesi okunmadan önce, LGBTİ'lere ve ekolojiye yer verilmesi istendi. Delegele- rin büyük çoğunluğunun kabul ettiği bu iki madde eklen- dikten sonra, maddelerin geri çıkarılması eleştirilecek bir nokta.

Her ne kadar konferans sonrası yapılan toplantıda çekilme sebebi olarak Arap ülkelerinin bu konuları tartışmamış olması sebebi ile konferansın altına imzalarını atmayacakları gibi nispeten haklı bulduğumuz bir çekince güdülmüş olsa da, sonuç bildirgesi okunurken bu çekince dile getirilse sorun yaşanmadan konferansı sonlandırabilirdik.

Tabi konferansı değerlendirirken yapmış olduğumuz bu eleştiriler konferansın kötü geçmiş olduğu izlenimini uyandırmamalı. Her şeyden önce, bu kadar fazla ülkeden onlarca gençlik örgütünün, katılımıyla gerçekleşen bir konferansta bu tarz sorunlar çıkması doğaldır. Tüm bunların yanı sıra, yazının başında belirttiğimiz gibi, ege- menlerin krize derinleşip çıkmaza girmiştir. Bu dönemde, emperyalist saldırıların en kanlı şekilde yaşama geçmesi ve bu saldırılara karşı, başta Rojava halkı olmak üzere, tüm Ortadoğu halklarının vermiş olduğu direnişe sahip çıkmak ve gençlik olarak emperyalizme karşı anti-emperyalist birleşik cephe oluşturmak, bu konferans adına önemli bir yerde durmaktadır. Bununla birlikte Rojava ve Filistin'den gelen delegelerin oradaki somut gerçekliği ve gençliğin görevlerini anlattığı sunumlar nitelikliydi.

Tüm bu eleştirilerimizle beraber genel olarak olumlu geçen konferansın ikincisini örmek ve Ortadoğu gençli- ğiyle ortak bir mücadele hattı örgütlemek ciddi bir güç odağı oluşturacaktır.

İstanbul'dan bir YDG'li

Kawa'lardan Bugüne Bize kalan is- yandır; Newroz!

Newroz; ateş çemberinde yaşayan bir halkın ateş ile kutlama yapması, birbirine çelişki gibi gözükse de zalimlere bir meydan okumadır aslında. Newroz için herkesin bildiği bir hikâye vardır. O hikâyede **Demirci Kawa** ile Zalim Dehak'ın karşılaşması vardır. Herkesin bildiğidir o hikâye. Bir demirci ile bir hükümdarın sıradan bir karşılaşması değildir. Ezen ile ezilenin karşılaşması, savaşı, hesap soruşudur. Bin yıllar geçiyor ezen ile ezilen yeniden ve her seferinde farklı şekilde birbiriyle karşılaşıyor. Kişiler değişiyor savaşlar kalıyor, Kawalar gidiyor Mazlumlar geliyor, çekiçler gidiyor keleşler geliyor ve savaş yeniden devam ediyor.

Yine bir mart ayınının 21'i insanlar Newroz'a hazırlanıyor. Öğrenciler okullarında, mahalle çocukları sokaklarında, milyonlar alanlarda kutluyor. İstanbul Üniversitesi, Sarıgazi, 1 Mayıs, Şahintepe sayamadığımız daha birçok yerde ve Kazlıçeşme'de birbiri ardına ateşler yanıyor, zılgıtlar çekiliyor. Newroz günü insanlar gruplar halinde akın akın alana sloganlarla giriyor. Kimisi yöresel kıyafetini giymiş, kimisi en güzel ceketini, kimisi iş elbisesini giymiş geliyor. Ve kısa bir zamanda kitlelerden bir deniz oluşuyor. Ve o denizin içinde kayboluyor belki bir balık, belki de bir köpük oluyorum. Yüz binlerin arasında kalıyor; sarı, kırmızı ve yeşile bürünüyorum. Aslında her Newroz'da yaşadığım bir duygudur bu. Geçen yıllara göre bu yılki Newroz bizim için daha bir ısrarlı daha bir kararlı geçiyor. Çünkü bu yıl, uzun bir zamandır tartıştığımız Kürt ulusal mücadelesinde özne olmayı, sarı, kırmızı, yeşile bürünmeyi kendimizce başardığımızı düşünüyorum.

IŞİD'in, Şengal'e ve Kobanê'ye saldırdığı sıralarda sınırlarına gidip oralardaki direnişin bir parçası olduk. Yeri geldi geceleri nöbet tuttuk yeri geldi sınırları yıkıp Kobanê'yle birleştik. Şehirlerde serhıldan olup 6-10 Ekim'de sokakları doldurduk. Ve devamında Newrozlaştık, ateşleri yaktık, alanları doldurduk.

Alanlarda yaptığımız toplantılarda yapabileceğimiz alanlara afiş yapma, bildiri çıkarıp dağıtma ve yereller Newroz örgütlenme gibi planlamalar yapmıştık. Gitmediğimiz alanlarda afişlemeler, İstanbul Üniversitesi'nde bildiriler çıkarıp düzenli stantlar açtık. Ve İstanbul Üniversitesi'nde görkemli bir Newroz kutladık. Newroz alanını hewallerle birlikte kendi pankartlarımız, afişlerimiz, dövizlerimiz ve

flamalarımızla süsledik. Halaylar, marşlar ve ateşten atlama- lar çok iyi olacak ki tarihi rolünü oynayan polis bu duruma hazmedemeyip yeniden sahneye çıkıp Newroza saldırdı.

İlk yaptığı iş pankartlarımıza saldırmak oldu katillerin. Ve bizlerde buna tepki olarak Hukuk Fakültesi'ni işgal ettik. İşgal sırasında kapılara barikat kurup kameraları etkisiz hale getirdik. Polisin, üniversiteden çıkana kadar çıkmayacağımızı söyleyerek fakültede sloganlar attık. Ve polis üniversiteden çıktı! Ve yeniden halaylar kuruldu. Halaylarımızın sona ermesinin ardından marşlarımızla toplu çıkış yaptık. Sonra haberleri göz gezdirdiğimizde devletin üniversitelerde Newroz kutlamalarına sistematik bir saldırı gerçekleştirdiğini fark ettik. Ancak Newroz kutlamalarını engelleyemediler/ engelleyemeyecekler! Ardından Sarıgazi, 1 Mayıs ve Şahintepe'de Newrozlarda ateşin üzerinden atladık, halaylar çektik. Kazlıçeşme'de önceden belirlediğimiz yerde toplandık, yol üzerine yazılamalar yaptık. Alana girdiğimizde kitlelerin İbrahim Kaypakkaya'ya olan ilgisi geçen seneye oranla daha fazla artmış gözüküyordu. İbrahim yoldaşın resminin olduğu Partizan flamalarını isteyen insanların yoğunluğu rotamızın ne yönde olacağını gösteriyordu bizlere. Dersim'den, Kobanê'ye uzanan siperdaşlık alanlarda halaylarda vücut buluyordu. Ve sahnede İsyen Ateşi marşını herkesin hep bir ağızdan eşlik etmesi ise, belki başkaları için pek bir şey ifade etmese de bizlere ap ayrı bir hava katmıştı. Bugün, Demirci Kawa'nın çekici milyonlarda sıkılı bir yumruk, newrozun ateşi ise içimizde isyan ateşi oldu.

İstanbul'dan bir YDG'li

100 YILLIK İNKAR

ERMENİ SOYKIRIMI

İttihat ve Terakki Işığında Ermeni Soykırımı

Resmi tarihte inkâr öyle bir hal almıştır ki, faşizm ve ırkçılık “tamamen” bu inkarın üzerine kuruludur. “Anadolu” söylemi bunun en köklü örneklerinden biridir. Anadolu kelimesi Anatoli ve Yunanca’da doğu ülkeleri anlamına gelen, Anatolia’dan devşirilerek “Türkçeleştirilmiş”tir. Biz onu hala “ana” ve “dolu”nun birleşimi sanalım.

Hâkim sınıflar, Anadolu kelimesi üzerinden, Türklerin yıllardır Anadolu’da yaşamış, “Anadolu Türkleridir” imajını yaratmak için oldukça kullanışlı hale getirmiştir.

24 Nisan 1915; Ermeni Soykırımı olarak tarihin sahnesine kazıldı. Katliamların tarihi olan, Osmanlı tarihi, 24 Nisan’da da Ermeni halkını katlederek “Katliamlar Sahnesi”nde yer bulmuştur. Resmi ideoloji; her katliamı yalanladığı gibi, Ermeni soykırımını da yalanlamaya, bu soykırımın yaşanmadığını savunarak, tarih sahnesinden silmeye çalışmış. Ermeniler; İngiliz, Fransız piyonu, öyle değilse bile en iyi ihtimalle bu topraklarda “azınlık” , “köle” olmuşlardır.

Resmi tarih anlayışında sürekli vurgulanan “azınlık” kavramı, birlikte yaşadığımız halkları, yabancılaştıran, ötekileştiren bir anlamda kullanılmaktadır. Azınlık kavramı; Osmanlı İmparatorluğunun altında yaşayan farklı ulusları kendi topraklarında yabancılaştırmak üzere Türk resmi ideolojisi, kavram üzerinden bir algı yaratmıştır. Esasa baktığımızda

“Ermeni”, “Rum”, “Süryani” ve “Kürt” halklarını Osmanlı döneminde yaşayan Orta Asya topraklarında kendilerini var etmiş halklardı. Azınlık kavramı, ulus devlet olma yolunda, Türkleşme politikasının bir uzantısıdır. Bahsi geçen halklara azınlık olarak vurgu yapmanın amacı, “Türkiye’nin ezelden beri Türk yurdu olduğu” kanısına herkesi vardırma. Yani Orta Asya toprakların Türklerin zaten var olduğunu, hâkim sınıfların ezilen halklar üzerinde psikolojik bir üstünlük yaratma anlamında kullandığı bir ibaredir.

Ermeni soykırımına yönelik yazı dizimizde sıklıkla kullandığımız azınlık kavramı Resmî Tarih’in kullandığı azlık, çokluk kavramlarının aksine “*siyaseten zayıf düşürülmüş ve ekonomik özgürlüğü elinden alınmış*” anlamında kullanılmıştır.

Yine resmî tarihte inkâr öyle bir hal almıştır ki, faşizm ve ırkçılık “tamamen” bu inkarın üzerine kuruludur. “Anadolu” söylemi bunun en köklü örneklerinden biridir. Anadolu kelimesi **Anatoli** ve Yunanca’da doğu ülkeleri anlamına gelen, **Anatolia**’dan devşirilerek “Türkçeleştirilmiş”tir. Biz onu hala “ana” ve “dolu”nun birleşimi sanalım.

Hâkim sınıflar, Anadolu kelimesi üzerinden, Türklerin yıllardır Anadolu’da yaşamış, Anadolu Türklendirir imajını yaratmak için oldukça kullanışlı hale getirmiştir. Sadece Türkçeye uydurulmuş bir kelime olmayan Anadolu söyleminin altında, ulus devlet olmak için gerekli olan bir kültür yaratma amacı ortaya çıkarılmıştır. Esasta “Anadolu Türk Yurdu” söylemi bir kültür sentezi yaratmak için yapılmış olan politik bir hamledir...

İttihatçılar “Atakta”

İttihat Terakki’nin ilk elemanlarından

Yaşadığımız coğrafyada yapılan her başarılı katliamın ardında, komprador burjuvazi, toprak ağaları ve onun siyasi temsilcileri yer alır. O dönemde özellikle Rum ve Ermenilere yapılan katliamlarda yer alan ezen sınıfların siyasi temsilcisi, “İttihat ve Terakki Cemiyeti” yer almıştır. Ermeni soykırımının yıl dönemine girdiğimiz şu günlerde, kaleme aldığımız dosyamızın bu başlığında; Ermeni soykırımını arkasındaki İttihat ve Terakki Cemiyeti’nin rolünü anlatmaya çalışacağız. Ermeni ve diğer azınlıklar üzerinde yapılan bu vahşette İTC’nin rolüne değinmeden önce, İTC’nin hangi amaçla kurulduğunu ve neyi hedeflediğine değinerek yazımıza giriş yapmanın doğru olacağı düşüncesindeyiz.

Kimdir ve Nedir Bu İttihat Terakki Cemiyeti

İttihat Terakki Cemiyeti Türk milliyetçinin kurucusu niteliğindedir. Balkan Savaşı hezimetinden sonra dağılan “Osmanlı İmparatorluğunu” tekrar toparlama ve Türk kimliğini, tekrardan yaşatma “Türkleşme” politikasını yayma amacıyla kurulmuştur. İbrahim Temo, **Abdullah Cevdet**, Çerkez Mehmed Reşid, **İshak Sukuti** önderliğinde kurulmuştur. Esasta dönemin ulusal devlet olma akımından etkilenmiş olan İttihatçılara yönelik girişimleri vardır. İTC’nin esasta inandığı şey ve esasına aldığı politik perspektif; yitirilen imparatorluk, “anavatani”na doğru, yani Orta Asya’ya doğru büyümeliydi ve burada Türk kimliği yeninden kazanılmalıydı. Bahsettiği-

Ermeni'lere ait toplu mezar

miz dönemde, Orta Asya'da birden fazla "azınlık" yaşamaktaydı ve İTC'nin politikalarının önünde bir engeldi. İTC'nin ideolojisinde kesinlikle azınlıklara yer yoktu. Bu güzergahta ilerleyen İTC birden fazla katliama ve vahşete imza attı. Yani esasta baktığımız zaman dönemin yara almış komprador burjuvazisi ve toprak ağalarına bir ulus gerekiyordu.

Emperyalizme göbekten bağımlıda olsa, kendi çarpık sermayesini rahatça dolaştırması gerekiyordu ve bunun için bir ulus devleti gerekiyordu. Ulus devleti olma şartlarının en önemlisinden bir tanesi bir iç ticari pazarın olmasıdır. Bu amaç doğrultusunda bir sürü katliama imza atan İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin Ermeni katliamında neler yaptığına geçmeden önce dönemin azılı faşist İttihatçılarından olan Aka Gündüz'ün sözüyle yazımızın ilk bölümünü tamamlamak istiyoruz. "Merhameti yatağımın ağzına, ülkümü tüfeğimin kapsülüne, medeniyeti atımın nalına asacağım."

Ermeni Düşmanı, Katliamcı: "İTC"

"İmparatorluğun tamamiyet ve vahdetini (birliğini) gizli, açık vasıtalarla tehdit eden iftirakçı (ayrılıkçı) unusurlardır." diyerek imparatorluğun, en önemli sorununu böyle tanımlıyordu **Kuşçubaşı Eşref**. Dönemin en azılı İttihatçılarından olan Eşrefin, İTC'nin "azınlık"lara yönelik düşüncelerini özetleyen bir cümleydi. Balkan yenilgisinin ve büyük toprak kayıplarının ardından, Anadolu'nun Rum ve Ermeniler-

den temizlenmesi, "İTC" tarafından varlık-yokluk meselesi olarak görülmüştü. Balkan yenilgisinin ardından tekrardan toparlanma çabası içerisine giren "İTC" uluslaşma sürecinin en önemli meselelerinden olan "dil birliği" sorunsalına direk yönelmişti. Dil birliği sorunu, aslında Türk dilinin asimile olmaması için değildi.

Ulus devlet olmanın en önemli şartlarından biride, ticaret birliğinin olmasıydı. İttihatçılar; farklı birçok dili içinde barından coğrafyada, ortak dil tutturulmadan, ticaret birliğinden söz edilemeyeceği düşüncesindeydi. Dağılmaya yüz tutan Osmanlı İmparatorluğu içerisinde de dönemin coğrafyasında azınlık olarak lanse edilen farklı kimlikte halklar mevcuttu.

Rumlar, Süryaniler ve Ermeniler dönemde yoğunluklu olarak Osmanlı topraklarında yaşamaktaydı. Bu kadar farklı etnik kimlikte ve farklı dilin konuşulduğu yerde ticaret birliğinden söz edilmesi mümkün değildi. "İTC" de kendi politik hamlesini kanlı bir biçimde gerçekle-

Mustafa Kemal ve Kazım Karabekir. Mustafa Kemal'in selamı dikkat çekici.

tirdi. 1914 yılında yapılan Ermeni soykırımı da içerisinde “İTC”nin kadrolarının yoğun bir şekilde yer aldığı gösterilir. Ermeni soykırımı aslında bir partinin, kendi varlığını, başka bir “azınlık” grubunu yok etmek ve mallarına el koymak üstüne hazırlandığına işaretler. O dönemde çıkarılan “Emval-i Metruke” (Terk Edilmiş Mallar) kanunu da Ermeni soykırımının sonrasına hazırlandığı ve Ermenilerin ekonomik zenginliklerine el koymaya yönelik bir kanundur. Kanunun içerisine bakacak olursak; Ermeni taşınır-taşınmaz mallarına yönelik el koyma ve boşaltılan Ermeni arazilerinin yönetimleriyle ilgili, yerlerine yerleşmenin yönetmeleriyle ilgili bir sürü kararname hazırlandı.

“İTC” yaptığı bu ekonomik atılımları, ne anti emparyalist-ne de sermayenin ulusallaşması adına yapmıştı, çünkü sermayeye yönelik hiçbir hamle yoktu. Yapılan tüm girişimler Türkleşme adı altında Gayrimüslimlerin mallarına el koymaya yönelikti. Türkleştirme adı altında gerçekleştirilen, Ermeni soykırımının örgütleyicilerinden olan “İTC”nin kadroları, yaptıklarıyla gurur duyar haldeydiler.

Milli Mücadele döneminde **Kazım Karabekir**'le sürekli diyalog halinde olan ve İttihatçıların önemli kadrolarından **Halil Kurt** 1918'de Yer-

İttihatçı Halil Kurt

van'da bir Ermeni grubunun önünde “*Ermeni milletini son ferdine kadar yok etmeye gayret etti*” diyerek yaptıkları soykırımı gururlu bir şekilde anlatmıştı. Resmi tarihte geçmeyen kaynaklara göre 1914'te 600.000 ila 1.800.000 Ermeni'nin katledildiği söylenilir. Bu rakamı yine dönemin faşistlerinden olan Halil Kurt'un söylemlerinden görelim. İttihatçı kadrolardan Halil Kurt Bekirğa hapisanesinde 1919'da kurbanlarının sayısı ile ilgili “*300.000'di daha fazlasını saymadım*” demişti. Ermeni halkını ulusallaşma adı altında katleden devlet o dönemde, katliamları meşrulaştırmak için vatan-millet edebiyatı yapmıştır. “Türkiye Türklerindir” sloganını o dönemde de İTC'den sıkça duymaktayız.

Katliamların tarihi olan Osmanlı tarihi de Ermeni soykırımına sahne olmuş ve diğer tüm azınlıklarında, katliamına imza atmıştır.

Yazımızda sayfa sayısının yettiği kadar Ermeni Soykırımında İttaki ve Terakinin rolünün anlatmaya çalıştık. Daha detaylı araştırma yapmak için bahsi geçen yazıda da yardımcı kaynak olarak kullanılan “*Resmi Tarih Tartışmaları -3*” adlı eseri okumanın yararlı olacağı düşüncesindeyiz.

Cumhuriyet Döneminde Ermeni Tasfiyesi

Resmi ideoloji de kardeşlik kavramı; kardeş olunacak kimse kalmadığında iyi ve güzeldir. Rum, Ermeni ve Yahudiler başta olmak üzere gayrimüslim ve gayri Türklerin bugün kendi tarihsel mekânlarında "azınlık" olarak lanse edilmeleri 'kardeş'liğin bir sonucudur.

Türkiye topraklarının en eski topluluklarından olan Malakanlar için değişen tarifler bunun küçük bir göstergesidir. Malakanları bugün "mükemmel topluluk" olarak tanımlayanlar, henüz Malakanlar bu topraklarda yaşarlarken "komünist ajan"lar olarak tarif etmekteydi.

Türkiye, kurulduğu günden bu yana "inanılmaz" bir gasp ve yağma sonucu, iktidardan silinmiş, ekonomi sahasındaki etkinliği sıfırlanmış ve nüfusu kıyım uğramış gayri Türk ve gayrimüslimlerin hikâyeleri ile doludur. Teşkilat-ı Mahsusa'dan günümüz TC'sine istikrarlı ve bir birini tamamlayan politikalarla gayrimüslimlerin ekonomik gücü gasp edilerek Türkleştirilmiş ve nüfusu ise sürgün, kıyım ve mübadelelerle (zorunlu göç ettirme) silikleştirilmiştir. Türkiye'de kurucu ideologların çokça dillendirdiği tekçi(Türk- Sünni) yapı bu yolla sağlanmış ve Türkiye homojenleştirilmiştir.

Bu topraklarda, resmi tarihte çokça rastladığımız "hoşgörü ve kardeşlik" kavramlarının hikâyeleri oldukça acıklıdır. 1071'de Türk akıncı boyları tarafından işgal edildiğinde Malazgirt (Manavazker) ovası, bir Ermeni yerleşim yeri idi. 1071 tarihinde hiç Türk ve Müslüman'ın bulunmadığı bu coğrafyada bugün kıvançla bahsedilen 'yüzde 99,9'u Müslüman bir ülke' durumu kardeşliğin gayrimüslimler için neler getirdiğini gözler önüne sermeye yetecektir.

Resmi ideoloji de kardeşlik kavramı; kardeş olunacak kimse kalmadığında iyi

ve güzeldir. Rum Ermeni ve Yahudiler başta olmak üzere gayrimüslim ve gayri Türklerin bugün kendi tarihsel mekânlarında “azınlık” olarak lanse edilmeleri ‘kardeş’liğin bir sonucudur. Türkiye topraklarının en eski topluluklarından olan Malakanlar için değişen tarifler bunun küçük bir göstergesidir. Malakanları bugün “mükemmel topluluk” olarak tanımlayanlar, henüz Malakanlar bu topraklarda yaşarlarken “komünist ajan”lar olarak tarif etmekteLERDİ.

Tarif edilene göre kardeşlik ve hoşgörü dini Müslümanlık, Türkiye topraklarında ayağa dikiirken, ötekini imhayı şart koşmuştu.

Osmanlı’dan günümüze, bırakalım gayrimüslim “kardeşlerimizi” devletin en kirli işlerini yaptırdığı ‘has adamlarını’ önce katletmiş sonra da bunların isimlerini cadde, sokak, okullara vermiştir. *Mustafa Suphi, Karadeniz’de, Teşkilat-ı Mahsusa’nın has adamlarından Yahya Kahya’ya öldürtülür; işi bitince de Yahya Kahya, M. Kemal’in Muhafız Alay Komutanı, yeminli halk düşmanı Topal Osman’a öldürtülür; aynı şahıs muhalif kimliğiyle bilinen Trabzon Milletvekili Ali Şükrü Bey’i telle boğarak öldürür; icraatleri ve bilgileriyle tehlikeli olmaya başlayınca da Topal Osman’da M. Kemal’in koruması İsmail Hakkı tarafından ortadan kaldırılır* (Partizan, Haziran 2013, sayı 81, sf. 104.). İşte TC’nin kardeşlik tarihi böyledir.

Unutmamak gerekir ki İslam dininin uzunca bir dönem halifeliğini yapan Osmanlı’da kardeş katli yasallaştırılmaya kadar gitmişti.

Katliamda birlik, ideolojide süreklilik

Avrupa’da milliyetçilik akımlarıyla başlayan ulus devlet anlayışı, bizim topraklarımızda, birlikte yaşam olarak değil ötekini her yönüyle tasfiye ve imha üzerine şekillenmiştir. Muktedir ve yeterince güçlü olmanın yolu, olabildiğince homojen olma ve ötekini imha ile mümkün olacağı anlayışı üzerinden şekillenmekteydi.

19. Yüzyılın sonlarına doğru bir taraftan Osmanlı’nın **Hamidiye Alayları** (1890’ların korucuları) ile Ermeni halkı Van, Malatya, Elaziz (Ela-

“Doğu Anadolu”da oluşturulan Hamidiye Alayları

zığ) bölgelerinde kıyımdan geçiriliyor bir taraftan da İttihat ve Terakki Cemiyeti(İTC)’nin imha siyasetiyle gayrimüslimler ülkenin dört bir yanında kısıp alınıyordu.

20. yüzyılın başlarında ise Teşkilat-ı Mahsusa çeteleri tarafından gayrimüslimlerin katliamları, infazları başlatılacak, 1915 Haziran’ı ile birlikte yine aynı çeteler tarafından, Ermeni toplum önderleri- parti yöneticileri gözaltına alınacak ve halka yönelik tehcir ve kıyım da hız kazanacaktı.

Gayrimüslimlere yönelik katliam ve ekonomik gücünü tasfiye siyaseti Osmanlı’nın güçsüzleşmesiyle İttihat ve Terakkiye, İttihatçılardan Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti (MHC)’ne ve oradan da Cumhuriyet Halk Fıkrası (CHF)’na genetik bir kod gibi aktarılacaktı.

Bu ideolojik devamlılık yalnızca fikrîsel boyutta değil bizzat kadroların geçişleri ile de sağlanacaktı.

Kasım 1918’den Haziran 1919’a kadar Anadolu’nun yaygınlaşan Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti’nin arkasında İttihatçılar vardı. Anadolu’da etkinlik gösteren MHC’nin liderliğini de eski İttihatçılar üstlenmişti. İttihatçı Muhittin Birgen de, İttihat ve Terakki’nin ektiği tohumların mahsul verdiğine, İttihatçılardan Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti’ne geçtiklerine ve Mustafa Kemal’in etrafında toplandığına dikkat çekti.

Cemal Kutay, Teşkilat-ı Mahsusa elemanı Eşref Kuşbaşı’nın anılarını kaleme aldığı yazıda mevcut teşkilat hakkında bilgi vererek “*Hukuk Cemiyetinin*

179 şubesinin 164 tanesi aynı İttihatçı kadro ile kurulmuş tabelalarını değiştirmiş ve İttihat ve Tarakki'yi, Müdafaa-i Hukuk Cemiyetine dönüştürmüştür." (Nevzat Onaran, Cumhuriyet'te Ermeni ve Rum Mallarının Türkleştirilmesi (1920- 1930)- sf. 31) 30 bin kişilik çekirdek kadrodan oluşan Teşkilat-ı Mahsusa kadrolarının Kemalist rejime dönüşümünü kısaca özetlemiştir.

İttihatçı hükümet ve devamındaki Kemalist iktidar ırkçılığı sürekli ve örgütlü bir şekilde pompalamıştır. Gayrimüslimlerin İngilizlerle, Fransızlarla işbirliği yapığı söylemiyle Türk-Sünni kitleler katliamlara hazırlanılmış ve yapılan kırıma ve gayrimüslimlerin ekonomik gücünün yağma ve talanla el değiştirilmesine meşru bir zemin oluşturulmaya çalışılmıştır.

"Milli Mücadele gerçekte ağırlıklı olarak Anadolu'nun gayri-müslimlerine karşı verilmiş bir savaştır ve soykırımdan sağ kalanların ya da sürülerek, kaçırılarak yok edilmesi, servetlerinin Müslüman devredilmesi sürecini tamamlamıştır." (Ayşe Günaysu, Resmi Tarih Tartışmaları-3 s. 213. Aktaran: Partizan, Haziran 2013, s. 127.)

Ermenilerin İngilizlerle anlaşıyor söylemi ve "Kurtuluş Savaşı" için "7 düvele karşı" niteliğinin biçilmesi, tarihi ters düz etme çabasından ve gerçeği inkârından başka bir şey değildir. TC'nin Milli Mücadele'den anladığı şey; gayet omurgasız ve onursuz

Sivas Kongresi'ne katılanlardan bir grup

bir öze sahiptir ve güçsüzleştirilen, kendi topraklarında "azınlık" durumuna düşürülen ulusların yok edilmesi ve mallarının Türkleştirilmesinden başka bir şey değildir.

Resmi tarihte Türk-Sünni halkın gayrimüslimlere karşı kışkırtmak amacıyla atılan bütün iftiralar, devletin bizzat kendisi tarafından hayata geçirilmiştir. Osmanlı döneminde Avrupa'daki birçok devlete imtiyazları Osmanlı adına Ermeniler vermediği gibi **Sivas Kongresi (4 Eylül 1919)**'yle de Amerika'dan yardım adı altında mandayı kabul etme düşüncesiyle hareket edenlerde yine Ermeniler değildi. Amerika ile görüşmeleri sağlamak ve yardım almak için bizzat Mustafa Kemal'in kendisi Amerika'dan bir heyetin gelmesini istemiştir. Sivas Milli Kongresi'nin sonucunda Amerika'ya gönderilen mektupta bir kesit şöyledir:

"Azanızdan mürekkep bir komiteyi Osmanlı İmparatorluğu'nun her köşesine göndermenizi diliyoruz. Bu komite, hususi menfaat ve alakaları olmayanları ve bir millete has olan berrak görüşle, Osmanlı İmparatorluğu'nda fiili surette hüküm süren hal ve şartları tetkikten geçirmelidir.

Sivas Milli Kongresi adına: Reis Mustafa Kemal Paşa, Reis Vekili: Hüseyin Rauf Bey, İkinci Reis Vekili: Emekli Gen. İ. Fazıl Paşa." (Nevzat Onaran, Cumhuriyet'te Ermeni ve Rum Mallarının Türkleştirilmesi 1920-1930, s. 45-46)

Yüzde 100'den binde 1,33'lere, Kardeşliğin Öyküsü...

İttihat ve Terakki Hükümeti, 1915'deki Ermeni soykırımından bir yıl sonra dünya kamuoyuna 1916 yılında 15 sayfalık resmi bir metin hazırlamıştı. Hazırlanan metinde Ermenilerin "iyilikten anlamadıkları", "hain" oldukları, bugünde çokça tekrarlandığı gibi "Türkleri sırtlarından bıçakladıkları" üzerinde durulmuş ve bu mağdur edebiyatı bir papağan gibi 15 sayfada tekrar edilmiştir.

Hazırlanan metinde "Ülkenin içişlerine yabancıların onur kırıcı müdahalelerine Ermenilerin neden olduğunun iyice bilincinde olan Müslüman halk, bu hain ve nankör yurttaşlarına karşı doğal olduğu kadar da derin olan bir kin duymaktan kendilerini alamıyorlardı." (Ermeni Devrimci Hareketi ve Hükümet Önlemlerine ilişkin Gerekeçler [1916, Constantinople]. Aktrn: Ragıp Zarakolu, Resmi Tarih Tartışmaları-8, s. 303) denilerek soykırım meşrulaştırılmak istenmiş, Türk-Sünni halk bir taraftan yeniden kışkırtılmış bir taraftan da yeni saldırılara hazırlanmıştır. Ayrıca metinde geçen söylemde AKP hükümetinin Gezi İsyanı ve Kobanê Serhıldanı döneminde toplumu kutuplaştırmak ve sivil faşist güçleri katliama çağırarak için kullandığı söylemlerle ciddi bir paralellik göstermesi İttihatçı ideolojinin günümüzdeki yansımasının kanıtı niteliğindedir.

Metnin devamında olan "Yine de, onların yaşamlarının ve mallarının korunması için genel önlemler gecikmeksizin alındı. Öyle ki bir Ermeni konvoyuna, korumak amacıyla, eşlik etmekte olan bir jandarma taburu da öfkeden çılgına dönmüş olan halkın saldırısına uğramış ve birçok jandarmada öldürülmüştür." (a.g.e. s. 311.) vurgusunda "korumacı" yaklaşımda aslında kışkırtmanın, ırkçılığın, yağmadan gözü dönmüştüğün ne boyutta olduğunun kanıtı maiyetindedir.

Teşkilat-ı Mahsusa'dan Cumhuriyet Halk Partisi'ne

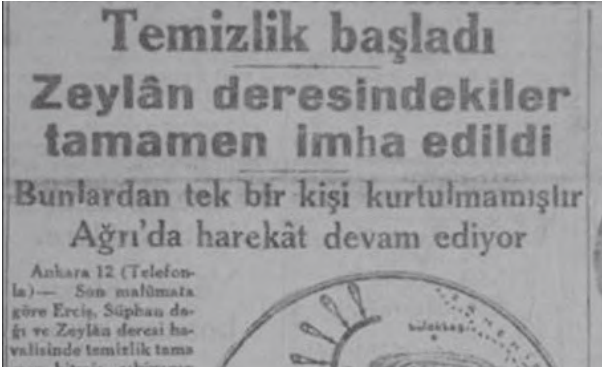

1909, Adana'da Ermenilere kurulan çadır kampları. Önde çeteciler geçen dönemde nüfusun ve ekonominin Türkleştirilmesi o kadar kanlı bir biçimde gerçekleştirilmiştir ki, bu durumun akıllarda somutlanması için AKP hükümetinin bugünkü uygulamalarını, 19. yüzyılın sonları ve 20. yüzyılın ilk yarısındaki uygulamalarla kıyasladığımızda AKP'nin değil ustalık çıraklığı bile yakışmayacağını söyleyebiliriz. Yani AKP'den bir an bile olsa tiksinmek için İttihatçıların ve sonrasında Cumhuriyet Halk Fırkası'nın uygulamalarına bakmak yeterli olacaktır.

Cumhuriyetin ilanı dönemi ve ilanından sonraki dönemlerde, 1915'te İttihatçıların temellendirdiği mülkiyetin Türkleştirilmesi sürecine aynen devam edildi.

Mustafa Kemal 1923 yılında Adana esnafına yaptığı konuşmada yağmanın ilk ağızdan itirafı niteliğindedir. Mustafa Kemal, Ermeni'lerin yoğun olarak yaşadığı ve büyük yağmaların yaşandığı Adana'da; "Ermenilerin bu feyizli ülkede hiçbir hakkı yoktur. Memleketimiz sizin-dir, Türklerindir. Bu memleket tarihte Türk'tü, o halde Türk'tür ve ebediyen Türk olarak yaşayacaktır. Memleket en nihayet yine sahibi aslilerin eline tekabül etti." (Cumhuriyet döneminde Türk Yahudilerin Bir Türkleştirme Serüveni, s. 62, Rıfat N. Baki/ Aktaran: Partizan, Haziran 2013, s. 127.) demiştir.

Çıkarılan yasalarla bir taraftan gayrimüslim tüccarların İstanbul ve Anadolu'daki etkinliği kırılıyor bir taraftan da Ermeni ve Rum mallarının Türkleştirilmesi sağlanıyordu. Çıkan yasalarla Türkiye vatandaşı gayrimüslimlerin Anadolu'daki serbest dolaşım hakları ellerinden alınarak gayrimüslim tüccarlar önce dar alanlara sıkıştırılıyor daha sonra da yurt dışına göç etmek zorunda bırakılıyordu. Aynı dönemlerde çıkarılan "Memurin Kanunu" ile de Türk-Sünnilerin istihdamı gerek devlet kurumlarında gerekse de özel şirketlerde sağlanıyordu. Bunlara muhalefet edenlerinde 3 Mart 1925'te mecliste

Takrir-i Sükun sonrası gazete manşetlerinden

kabul edilen Takrir-i Sükûn (Huzuru Sağlama) Kanunu (Başvekil İsmet, Takrir-i Sükûn Kanunu'nun kaldırılması nedeniyle mecliste yaptığı konuşmada 'Geçen dört yılda yüz yıla bile sığmayacak eserler yapıldı.' dedi.) ile "icabına" bakılıyordu...

15 Nisan 1923 tarih ve 333 no'lu kanunla İttihatçı 1915 tarihli "Tasfiye Kanunu" (1988 yılına kadar yürürlükte kaldı) revize edilerek Ermeni ve Rum mallarının Türkleştirilmesi sürecine devam edildi. 1930'lu yıllara kadar resmi tanımlamaya göre "Sürgün edilenin, kaçanın veya kaybolanın" mülkünün hem transferini hem de tapulandırılmasını sağlayan düzenlemeler bir bir yürürlüğe kondu.

781 no'lu beş maddelik tasarı 'Mübadeleye Gayritabi Eşhastan Metruk Olup Hakkı İskânı Haiz Olanlara ve Verilecek Emvâli Gayrimenkûle Hakkında Kanun' 29 Mart 1926'da yürürlüğe konularak Anadolu'daki Ermeni ve Rum malları, "yerli halka" ve mübadeleyle Anadolu'ya gelenlere dağıtıldı.

"Dahiliye Vekili Şükrü Kaya, 12 Kasım 1934'te Manisa Sayı (Mebusu) Refik İnce'nin sualini yanıtlarken, önemli miktarda arazinin dağıtıldığını ifade etti.

1 milyon muhacirin geldiğine dikkat çeken Şükrü Kaya'nın da belirttiği gibi, 3 milyon Ermeni ve Rum'un geride kalan emvâli, muhacirleri ve devletin uygun bulunduğu kimseleri mülkleştirmede kullanılmıştır." (Cumhuriyet 13,14 1934 sf. 1/ aktın: Emvâli Metrûke'nin Tasfiyesi II, s. 351.) denildi.

1915'li yıllarda İttihatçılar tarafından çizilen yolda ilerlemeye devam eden TC, 1 Temmuz 1924 "Seyr ü Sefer Talimatnamesi" ile önce Ermeni ve Rumların daha sonra Yahudilerin serbest dolaşım hakkını elinden alınarak Anadolu'daki Türk tüccarların yeşermesinin önünü açıldı. Bu yasayla sınırlı kalmayan TC 1932 yılında

2002 sayılı kanunla meslek yasağını da çıkartarak gayrimüslimlerin Anadolu'dan göçünü hızlandırdı. Çıkarılan yasayla gayrimüslimler memurluğun yanında 'sanayi işçiliği, gözlükçülük, rehberlik, fotoğrafçılık' gibi onlarca iş kolundan men edildi.

Memurin Kanunu'nun 4. "memur olabilmenin 1. Şartı Türk olmak" ve 5. maddesinde "müstahdem (hizmet eden) olmanın 1. Şartı Türk olmak" olarak belirlenmişti.

"İstanbul mebusu Ali Rıza'nın Cumhuriyet ilanı öncesinde şirketlerde Türk memur istihdamı hakkındaki 13 Ekim 1923 tarihli soru önergesini Nafia Vekili, yaklaşık dört ay sonra yanıtladı.

...Vekil tanımı Türk ve gayri Türk ayrımına göre yaptı:

Tramvay şirketi: 1923'te 1.140 Türk varken bu sayı 1 Ocak 1924'te 1480'e çıktı ve bu dönemde de 495 olan gayri Türk sayısı 139'a inmiştir; ecnebi sayısı da 31'den 16'a gerilemiş ve işten çıkarılan gayri Türk sayısı 356 olup 340 Türk işe alınmıştır."(a.g.e. s. 215.)... liste uzayıp gidiyor.

Çıkarılan tüm bu yasalarla birlikte Anadolu'daki etnik çeşitlilik günden güne eritilmişti. 1927 nüfus sayımında İstanbul'da yüzde 35 ve 19. Yüzyılda Anadolu'da yüzde 20'lere varan gayrimüslim nüfus bulunuyordu. Uzun bir kıyım sonrasında açığa çıkan bu tabloya dahi çok kültürlü diyebileceğimiz bir gerçekliğe sahiptir. Ancak zaman ilerledikçe İttihatçı-Kemalist ideoloji istediği homojen yapıyı oluşturmak için boş durmayacaktı.

19'uncu yüzyıl sonunda İstanbul nüfusunda gayrimüslimlerin yüzde 55,9 olan payı 1927'de yüzde 31'1 e geriledi.

İstanbul dışında kalan yerlerde durum daha da vahimdi. 1885'te yüzde 72,4 olan Müslümanların payı, 1897'de yüzde 74,1'e, 1906'da yüzde 74,2'ye ve 1914'te yüzde 81,2'ye yükseldi. Yani Osmanlı nüfusunda gayrimüslimlerin payında yüzde 10'a yakın bir erime oldu.

Bu düşüş Cumhuriyetin ilk yıllarında mübadelenin de etkisiyle hızlandı. 1927 sayımlarında Müslümanların payı yüzde 91'i aşmıştır. Günümüzde de bu durum yüzde 99,9 olarak ifade edilmektedir.

İşte resmi ideolojinin 'hoşgörü ve kardeşlik' anlayışının tablosu bu şekildedir. 20'nci yüzyılın başında yüzde 20'yi aşan gayrimüslimlerin nüfusu 75 milyonluk Türkiye nüfusunda binde 1,33'lere kadar geriletilmiştir ve devlet dairesinde bir tane bile gayrimüslim bulunmamaktadır.

Ermeni Metrukanesi'nden İttihatçı Kadrolara Pay

Yapılan saldırılarla Türkiye'deki gayrimüslimlerin ekonomik gücü hortumlanılmış, tüm damarları kesilmiştir. İttihatçıların ve devamcılarının uyguladıkları "milli iktisat" politikaları sonucunda 1908'de Türk-Müslüman unsurların ticaretteki yüzde 3'lük toplam payı 1915'lerde yüzde 38'lere fırlamıştır. Devam eden politikalarla da gayrimüslimler ticaret sahasından tümenden silinmiştir.

Gayrimüslimlerin ekonomik gücünün tasfiyesinde ve nüfusunun eritilmesinde görev alan İttihatçı kadrolar da yağmadan paylarını alacaklardı. Günümüzde de TC devleti katliamlarında görevlendirdiği "has adamlar"ını benzer şekillerde "ödül"lendirilmektedir. Her katliam sonucunda bu katliamların uygulayıcıları yeni rütbelerle ödüllendirilmekte olduğu bilinmektedir.

781 no'lu 'Mübadeleye Gayritabi Eşhastan Metruk Olup Hakkı İskâmı Haiz Olanlara ve Verilecek Emvâli Gayrimenkûle Hakkında Kanun'a özel bir madde eklenerek Ermeni soykırımında görev alan ve Osmanlı tarafından idam edilen, soykırım sırasında öldürülen İttihatçıların ailelerine Ermeni mallarından pay verilmiştir. 27 Haziran 1926'da yürürlüğe giren 882 no'lu kanunun 1. maddesindeki "firari Ermeniler emvâli metrukesinden verilir" denildi.

Aralarında; **Talat Paşa**, Cemal Paşa, **Cemal Azmi Bey**, Dr. Reşit Bey, **Boğazlıyan Kaymakamı**

İttihatçılar görev başındayken

Kemal Bey, Erzincan'lı Hafız Abdullah Bey'inde olduğu 12 İttihatçı'ya 20 bin lira "Kan Bedeli" olarak dağıtıldı.

Gayrimüslim halktan devşirilen ekonominin paylaşımındaki en büyük pay da elbette "büyük patron"a ayrılacaktı.

"İş Bankası'nda 1 no'lu hesap TBMM ve 2 no'lu hesap: Reisicumhur Gazi Mustafa Kemal Paşa adına açıldı. TBMM hesabında 110.000 lira vardı ve Mustafa Kemal'in hesabında 207.400 lira vardı. 1927'de mareşallikten emekli olan Mustafa Kemal'in emeklilik hesabı 649 no'lu hesap olup ölümüne kadar bu hesapta 19.566,80 lira toplandı" (İş Bankası; sf. 86, 88, 98. Aktaran: Nevzat Onaran, a.g.e. sf. 522.).

İnönü; Mustafa Kemal'in ölümünün ardından yaptığı meclis konuşmalarında "şahsi tasarruf ve milyonlarca lira" diye tanımlamıştı.

Mustafa Kemal'in 'şahsi tasarrufunun içinde Orman Çiftlikleri, Bina ve tesisatlar, Fabrika ve imalathaneler, büyük baş ve küçükbaş hayvan çiftlikleri bulunuyor.

Mustafa Kemal'in milyonlarca liralık tasarrufunun olduğu dönemde (1937) Türkiye'nin bütçe geliri 323 milyon lira ve kişi başına düşen gelirden 86 dolardı.

Mustafa Kemal bu parayı ticaretten kazanmadığına göre acaba milyonlarca liranın kaynağı neydi?

Vergide “çifte standart” 1942-44 Varlık Vergisi

Varlık Vergisi hacizleri satılıyor

“Bu kanun aynı zamanda bir devrim kanunudur. Bize ekonomik bağımsızlığımızı kazandıracak bir fırsat karşısındayız. Piyasamıza egemen olan yabancıları ortadan kaldırarak Türk piyasasını Türklerin eline vereceğiz” (Şükrü Saracoğlu Parti grubu görüşmelerinden).

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında İttihatçılarla başlatılan gayrimüslimlerin mallarına ve mülklerine yönelik tasfiye girişimi 1930'lara kadar olanca hızıyla gerçekleştirilmişti. Bu süreçte Ermeni ve Rumların Türkiye'deki ekonomik güçleri iyice kırılmıştı. Yaklaşık 10 yıllık bir reklam arasından sonra aynı İttihatçı zihniyet bu sefer de İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşıyla sahneye çıkacaktır.

Savaş yaklaştıkça ırkçılıkta yeniden alevlendirilmeye başlanmıştı. Pompalanan ırkçılık yalnızca kitlelerin algısına yönelik değildi. Irkçı düzen yönetim kademesinde; en üstten en alta doğru kemikleştirilecekti.

7 Temmuz 1942 tarihinde **Başbakan Refik Saydam**'ın “beklenilmeyen” ölümü de böylesi bir süreçte gerçekleşmişti. Refik Saydam'dan boşalan başbakanlık koltuğuna ise savaş koşulları içerisinde Almanya'ya yakınlığı ile bilinen ve koyu ırkçı Şükrü Saracoğlu dolduracaktı.

Saracoğlu başbakanlığa geldikten sonraki icraatlarının arasında, İstanbul Defterdarlığı'nın başına **Faik Ökte**'yi getirmek oldu. Zaten İstanbul dışında kalan

yerlerde yeterince gayrimüslim bırakılmaması nedeniyle de Varlık Vergisi esas olarak İstanbul'da “işe” yarayacaktı.

Varlık Vergisi; arada uçurum olan bir eşitsizlikle uygulanacaktı. Müslüman tüccarlardan yüzde 5'leri bulmayan vergilendirmelere karşın gayrimüslimlerden alınan vergiler yüzde 200'lerin üzerine çıkabilecekti.

Öyle ki yapılan çalışmalarda “İstanbul'da 100'ün üzerinde rastgele seçilen aynı güçte olan mükelleflere uygulanan verginin, firmaların gücüne kıyaslamasında şöyle bir sonuca ulaşılmaktadır.”

Etnik Köken	Kapital gücü-vergi ilişkisi
Ermeni Tüccarlar	%232
Yahudi Tüccarlar	% 179
Rum Tüccarlar	% 156
Müs-Türk Tüccarlardan	% 4.94

(Ali Sait Çetinoğlu, Varlık Vergisi 1942-1944 Ekonomik ve Kültürel Jenosid, sf. 129.).

Nitekim Varlık Vergisi alelacele, yalnızca Kazım Karabekir'in öze dair olmayan bir itirazı ile meclisten geçti. 12 Kasım 1942'de yürürlüğe giren yasa, Meclis'e verildiği gün yapılan ikinci birleşime kadar komisyonlardan geçilerek maddeleri görüşülmeden 350 milletvekilinin oybirliğiyle kabul edildi.

Yasa uygulanmaya başlandıktan itibaren 1915-30 yılları arası gayrimüslimlerin elinde kalabilen mal ve mülkleri, başlarına bir hayli dert olacaktı. Varlık Vergisi ile yeniden yelken açılan gayrimüslimlerin tasfiyesiyle, İstanbul'da öne açılan yağmanın boyutu çok büyük olacaktı.

Varlık Vergisi sonrası “borç”lanan gayrimüslimlerin ödemelerini yapamaması sonucu mallarına haciz geldi. Haciz ile gayrimüslimlerin mallarının yağması o kadar büyük oldu ki; İstanbul'un üç farklı merkezinde, gayrimüslimlerden gasp edilen mallar açık arttırma ile satışa çıkarıldı.

Varlık Vergisi sonucu haczedilen malları almak için Anadolu'dan İstanbul'a bir akın başladı. Anadolu'ya getirilmek üzere alınan mallar o kadar çoktu ki Demiryollarının depoları eşyalarla dolup taşıdı, bu nedenle demiryolları uzunca bir süre havale taşımacılığını durdurdu.

20 Kur'a amele taburlarından bir grup mola halinde

Bu yağma ve talanın yanı sıra vergilendirme ile devletin kasasına giren parada yukarıda bahsettiğimiz kadar adaletsizdi. *“İstanbul’da 62 bin 575 mükellefe tahakkuk eden vergi 349 milyon 718 bin 812 liradır. 62 bin 575 mükellefin yüzde 6,7’sini Müslüman ve yüzde 86,9’u gayrimüslim olup geriye kalanda her iki gruptan karışıktı. 349 milyon 718 bin liralık verginin 25 milyon 600 bin 409 lirası (yüzde 7,3) Müslüman, 289 milyon 656 bin 246 lirası (yüzde 82,8’i) gayrimüslim mükelleften tahakkuk ettirildi. Ayrıca tutulmadan toplanan vergiyse 34,5 milyon liradır.”* (Nevzat Onaran. a. g. e. sf. 543.)

Bahsettiğimiz uçurumdaki vergilerini ödemek için 15 günlük bir süre tanınmıştı. Ancak bu sürede istenilen vergilerin ödenmesi imkânsızdı. Vergilerini ödemeyen gayrimüslimlerin bırakalım kendi mallarını en uzak akrabalarının bile malları haczedilecekti. Kendileri ise Aşkale’deki sürgün kamplarına gönderilecekti.

Parseh Geurekyan Varlık Vergisi ile başına gelenleri şöyle anlatmaktadır:

“Benim için belirlenen vergi miktarını bize tanınan 15 günlük süre içinde ödemem imkânsızdı. Vali Lütfi Kırdar’a gidip rica ettim ve süre istedim. Bana 4 ay daha tanıdıklar. Borcumun önemli bir kısmını ödedim. Ancak yinede vergi borcumun tamamını ödemem imkânsızdı. Benim için artık geri sayım başlamıştı. Bir gün kuyumcu bir arkadaşıma iki sivil polis gelmiş beni sormuş ve ‘Bursa’dan borcumuz var. Ödemek istiyoruz’ demiş. Kim odularını anladım ve o gece eve gitmedim. Aileme de evde kalmamalarını tembih ettim. Çünkü o ara evde anne, kardeş kimi bulsalar gözaltına alıyorlardı. Daha sonra emniyetten bir tanıdık bulup beni direk sev merkezine almasını rica ettim. Kabul etti. Böylece o tıklım tıklım nezarethane aşamasını atlayabildim.” (Rıdvan Akar, Varlık v... s 106-07./ Aktrn: Ali Sait Çetinoğlu. age. sf 148)...

Sonuç Yerine

İşte bu tabloda kardeşliğin, 1940’larda savaş koşullarındaki görünümüdür.

19. yüzyılın sonlarında ve 20. yüzyılın ilk yarısına kadar İttihatçı ve Kemalist kadroların icraatları bu şekildedir. “7 Düvele karşıyız” deyip ne kadar devlet varsa bir yerine yamanmaya çalışan Komprador burjuvazi; bahsedilen tarihlerde gayrimüslimleri katletmekten, Alevileri Sünnileştirmekten ve bir taraftan da Kürt ulusunu asimile ve imha etmekten başka bir şey yapmamıştır.

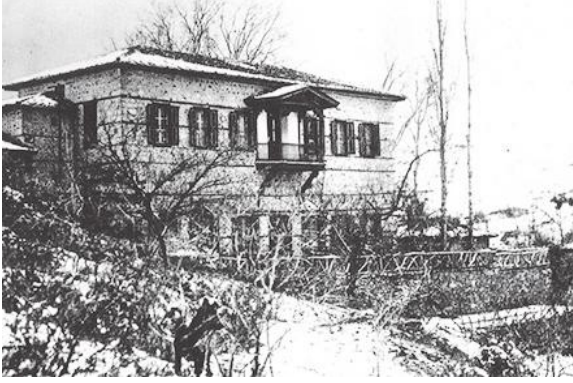
Tarih derslerinde devrim diye anlatılanlar; bu topraklar üzerinde bir tek farklı çiçeğin bile açmasına izin vermemek adına yapılmıştır. Türkiye’yi homojenleştirmek için gayrimüslimlerin malları Türkleştirilerek gayrimüslimler tasfiye edilmiş. Etnik çeşitlilik yok edilirken sistematik bir biçimde gayrimüslimlerin nüfusu binde 1.33’lere kadar çekilmiştir...

Yapılan saldırılar elbette 1940’ların başında kesilmeyecek, gayrimüslimlere yönelik saldırılar “şimdilik” 2015’lere kadar bir şekilde uzayacaktır.

1944 yılında Cumhuriyet Halk Partisi’nin 9. Bürosu tarafından hazırlanan “Azınlık Raporu”nda: *“Rumlar İstanbul’un 500. Yılına kadar (1953) İstanbul’un Rumsuzlaştırılması, Ermenilerin Anadolu’da yeniden çoğalmalarının önüne geçilerek İstanbul’a göç etmelerinin sağlanması ve gelecekte bu mesele halledilirken, topluca hal imkânının sağlanması. Ermenilerin başka ülkelere göç edilmesinin kolaylaştırılarak sayılarının azaltılması.”* denilecekti. Tesadüftür ki 1953 yılından iki yıl sonra 6-7 Eylül 1955’te İstanbul’da Rumlara yönelik büyük bir yağma gerçekleştirilecekti. 6-7 Eylül saldırısına ilişkin **ANAP Milletvekili Yılmaz Karakoyunlu** verdiği bir röportajda; “En ünlü güreşçimiz bile yağmadaydı” demişti.

TC’nin kuruluş döneminde “Türkçe konuş kampanya”ları ile başlayan yasaklamalar; Kenan Evren cuntasının, 1980’lerde üzerinde Tarihi Ermenistan yazan haritalı el kitabı bulunduran turist rehberlerini tutuklaması, aynı nedenle Ana Britannica’nın Türkçe yayınının toplatılması ve Larousse’un Fransızcasının Türkiye’ye girişini yasaklanması ile devam edecekti.

Başta Ermeni ve Rum’lar olmak üzere birçok ulusun yaşadığı bu topraklarda TC’nin var oluşu “hırsızın

Kasapyan Ailesi'nin yaptırdığı "Çankaya Köşkü"

ev sahibine göre haklı çıkması değil, ev sahibini balkondan aşağı atması"na benzemektedir.

İnkâr, çarpıtma üzerine kurulu olan TC tarihinde gerçekler her yerde olduğu gibi çok inatçıdır. Bugün dahi müzeye, camiye çevrilen veya hâlihazır da üzerinde yaşadığımız birçok yer Ermeni ve Rum yaptırdır.

Bakanlar Kurulu'nun 12 Mayıs 1935 tarihli Kararıyla, Çankaya Köşkü(Kasapyan Köşkü) içindeki mobilyası ve arazisiyle birlikte 285 bin liraya satın alındı(gasp edildi). Ancak doğaldır ki "Affedersin çok daha çirkin şeyler, Ermeni diyen oldu" diyerek Ermenilere saldıran Tayyip Erdoğan, Ermeni **Kasapyan Ailesi** tarafından 1800'lü yılların sonunda yaptırılan ve bu zamana kadar Cumhurbaşkanlığı Köşkü olarak kullanılan köşkte kalmayarak yeni bir saray yaptırdı.

Gayrimüslimlere yönelik yapılan saldırılar bugünlere kadar çeşitli yoğunlaşmalarla gelmiştir. Saldırıların bugün ki boyutunu görmek için 26-27 Haziran 2000 tarihinde İstanbul'da yapılan Çocuk Kurultayı'nda çocukların verdikleri cevaplara bakmak faydalı olacaktır.

12-17 yaş arası çocukları kapsayan kurultayda "Türkiye'de Azınlık olmanın Avantajları ve Dezavantajları" konulu bir ankette verilen cevaplar;

- "Sokakta yürürken mamamızla veya tanıdığımızla Ermenice konuşsak herkes düşman gibi bakmaya başlar. Tabii ki rahatsız oluruz ve bir daha konuşmayız." (Yaş 12)

- "Babamın çok büyük arkadaş çevresi var, bunun için Türk arkadaşları da var. Babam orda adını belli etmez. Adı Aleksandır. O toplumda kendini Ali diye tanıtır." (Yaş 12)

- "Birinin benim Ermeni olduğumu öğrenince, "Ne

1900'lerde Ermeni çocukları

olacak canım sen de insansın' demesi sınırlarımı çok bozuyor. İçimden her seferinde 'Ne cüretle bunu söylüyor' diye geçiriyorum" (Yaş 15)

- "Yeni doğan çocuklar için başarılar dilerim." (Yaş 12),(Aktaran, Recep Maraşlı, Resmi Tarih Tartışmaları-8, sf. 33.)... şeklindedir.

Bugünde kuşkusuz gayrimüslim, gayri Türk, gayri Sünnilere yönelik saldırılar devam edecektir. Günümüzde Suriye'den savaştan kaçarak soluğu Türkiye'de alan Arap halkına yönelik saldırılar da 1900'lü yıllarda gayrimüslimlere yönelik yapılan saldırılarda benzerlik göstermektedir.

Zamanında Ermeniler için söylenen "biz kendi topraklarımızda doymadan onlar doyuyor", "biz çalışmadan onlar çalışıyor" söylemi aynen 2015'lere kadar gelmiştir. Bugünde Suriye'den gelen Arap halkına yönelik "devlet bize iş vermeden onlara veriyor", "bizi okutmadan onları okutuyor" söylemi Suriye göçmeni Arap halkına yönelik saldırıların daha ilk günden başladığının bir kanıtıdır.

Yine bu ülkenin ulusal kanallarından taciz ve hırsızlık nitelermeleri ile Arap halkına karşı kin artırılmak istenmektedir. Türkiye'nin en çok izlenen ulusal kanallarındaki bir haber de ilginçtir ki İstiklal Caddesi'nde tacizci olan 2- 3 kişiye arka arkaya "nereli" oldukları sorusu sorulmuş ve kişiler Arap ağzıyla "Suriye" demişlerdi.

Tacizcilere "nerelisin" sorusu sormanın bir "anlamı" yoksa sorunun amacı nedir?

Geçmişten bu yana, kendinden olmayan her şeye daha dünden savaş açan devlet bütün ötekilere saldırmaktadır. Devletin yürüttü algı operasyonları ve pompaladığı karanlığın hasarı elbette büyüktür. Ancak her şeyden önce bir avuç mutluluk için dahi "öteki"ne ihtiyaç vardır. Kaldı ki şu küçücük dünyamızda her şeyin "öteki" olabileceği sayısız çeşitlilik vardır. Bu "sayısız çeşitliliğin yalnızca birlikteyken bir anlamı" olacağını unutmamız gerekiyor.

Osmanlıdan TC'ye, Ölüm Reva Görüldü Hep Ermeni'ye!

Anadolu toprakları, hep kanla sulanmış ve bu kanla yeşermiştir tohumlar. Kanla sulanan topraklarda hep filizlenmiştir acılar, öfkeler ve umutlar... Rum olana, Kürt olana, Ermeni olana kısacası Türk olmaya hep zulüm ve ölümün sembolleştiği bu topraklarda büyüyoruz.

Anadolu'da Ermeniler; yıllardır yaşamış oldukları coğrafyalardan katledilerek, uçurumdan atılarak, sularla boğdurularak, kurşuna dizilerek, malları, mülkleri yağma ve talan edilerek, Ermeni küçük kız çocuklarını Türk beyleri kendilerine eş edinerek bu topraklardan kovulmuşlardı.

Kozmopolit bir yapıyı barındıran bu coğrafyalarda hep egemen ulus, diğer halkları ya hegemonyası altına almış, ya da hâkimiyeti altına alamadığını katlederek "çözüm" yolunu bulmuşlardı. Bunun içindir ki soykırımın 100 yıl

öncesinde kod adı "Paramaz" olan sosyalist **Mattheo Sarkisyan**'dan 2007'de Hrant Dink'in katlini mubah gören bir anlayışın bu topraklarda hüküm sürmesi. Bunun içindir ki "Ermeni" kelimesi geçtiği gibi başından aşağı kızgın sular dökülmüşçesine Ermeni Halkına saldırgan bir tutum sergilenmesi ve bu konjonktüre bağlı olarak gelişen soykırımı yalanlama, inkâr politikalarına dört elle sarılması.

Milyonlarca Ermeni'nin katledildiği, bu topraklarda yüzlerce Ermeni yazar, aydın, şair de bu katliamlardan nasibini almışlardı. Ülkenin dört bir yanında Ankara'da, Çorum'da, Çankırı'da ve daha adını saymadığımız birçok yerde "faili meçhul" cinayetlere kurban giden aydınların akıbetinin sorgulanma girişimi dahi bulunamadı. Dönemin İttihatçıları, derin devletin uzantıları, kontrgerilları katliamları gerçekleştiren devletin araçlarıydı.

En son **Hrant Dink**'in katledilmesi bunun somut örnekleri pozisyonundayken, söylemlerimizi kanıtlar bir niteliğe de sahip olmaktadır. Hrant, devletin bir kontrgerilla grubundan olan **Ogün Samast**'ı kullanarak yapmış olduğu bir katletmenin tanığı olmuştuk.

Hrant Dink, son çalışmalarında Ermeni Soykırımı ve buna paralel olarak gelişen Anadolu da yaşayan Ermeni çocuklarının akıbetini araştırıyordu. Soykırım döneminde Ermeni küçük kız çocuklar, Türk beyleri tarafından ya evlatlık olarak *"himaye"*leri altına alınmıştı ya da eş olarak *"edinilmişlerdi"*. Bu minvalde çalışmalarını sürdüren Hrant, Mustafa Kemal'in evlatlığı *"Sabiha Gökçen"* ile ilgili araştırmalarına başlamıştı. TC tarihinde manevi değere sahip olan Gökçen'i bu denli irdeleme çoktan egemenlerin yüreğini ağzına getirmişti. Egemenlerin tehditlerle başlayan süreç, Hrant'ı öldürmekle çözüm yoluna kavuşmuştu ve amaçlarına ulaşmışlardı. Devlet, kendi hassasiyetlerine, *"kırmızı çizgilerine"* dokunan ve bunlara uzanan elleri kırmakla ulaşıyordu sonuca. Çünkü bu tür gerçeklerin gün yüzüne çıkması devletin üzerleri örtülmüş gizli dosyalarını açmanın bedelini Hrant gibi birçok Ermeni aydına ölümdü. Anadolu'da egemenlerin *"kırmızı çizgisine"* dokunan ve dokunuştan sonra bedelini ödeyen yüzlerce Ermeni aydın katledildi. Şimdi bunlardan bir kısmının yaşam hikâyelerine ve katledilişlerine değineceğiz:

Rupen Zartaryan: 1874 yılında Diyarbakir'de (Amed) dünyaya geldi ve daha sonra ailesiyle birlikte Harput'a yerleştiler. Eğitimini Harput'ta alan Zartaryan, yörenin doğasını, insanını öykülerine yansıtmıştır.

Ermeni taşra edebiyatının en önemli yazarlarından biri olan, daha 16 yaşındayken yazdığı hikayeleri, şiirleri ve yazıları Dzağiğ, Masis, Şirag ve Arevelyan Mamul gibi Ermeni basınının önemli gazete ve dergilerinde yer aldı. Eğitimini tamamlayan Zartaryan, Eğitmenliğine ilk adımını atmıştı.

1905 yıllarında **Taşnaksütyun** örgütünün yöneticileri grubunda yer alan, 24 Nisan 1915 gecesi İstanbul'da tutuklanarak **Ankara/Ayaş**'a gönderildi. Daha sonra **Divan-ı Harbi Örfi**'de yargılanması için Diyarbakır'a götürülmek üzere yola çıkarıldı.

Ankara'dan trene bindirilen Zartaryan ve 5 arkadaşı, sırayla Adana, Osmaniye, Halep ve Urfa'ya getirildiler. 6 arkadaş Haziran ayı sonlarına doğru, Urfa'dan Diyarbakir'e arabayla götürülürken, jandarma koruması altında

olmalarına rağmen, Hacı Onbaşı lakaplı, **Hacı Tellal Hekimoğlu Çetesi** tarafından Zartaryan ve 5 arkadaşı doğduğu topraklarda öldürüldü.

Zartaryan, soykırım esnasında Ermenilerin öz savunmalarını yapmak için kurmuş oldukları örgütlerde direnişi güçlendirmek için faaliyet gösteren direnişçilerden biriydi. Katliama karşı koymak, engellemek amacıyla kurulan küçük çapta da olsa silahlı Taşnaksütyun örgütünün bir mensubuydu ve buna paralel olarak Osmanlı-İttihatçı çeteler kışkırtıcılığıyla katledildi.

Hagop Avedisyan

Hagop Avedisyan: Ermenilerin yine öz savunma güçlerinden olan **"Hınçak Partisi"**nin kanaat önderlerinden olan eğitimci.

1873'te Van'da dünyaya gelen Avedisyan, henüz 17 yaşındayken Hınçak Fırkası saflarına katıldı. 1895'te patlak veren Bab-ı Ali İsyanına katılmış ve gıyabında idam cezasına mahkûm edilmişti. Uzun süre yurt dışında bulunan Avedisyan, Atina, Mısır'dan sonra Kafkasya'ya geçti. Tiflis'te Ermenice yayımlanan ilerici ve liberal Ermeni yurtseverlerinin sözcüsü, Ermeni toplumu içinde nüfuzlu **"Mışag"** dergisinin kurucusu oldu, başyazarlığını yaptı. Burada Ruslar tarafından tutuklandı. Kafkasya'nın ünlü hapishanesi Medeh Hapishanesi'ne girdi.

Hapishaneden çıktıktan sonra Bulgaristan'da öğretmenliğe devam etti. 1908'de Meşrutiyetin ilan edilmesiyle birlikte yurt dışındaki birçok Ermeni devrimci gibi o da İstanbul'a geldi. İstanbul'da Hınçak Partisi'nin örgütlenme faaliyetleriyle ilgilendi.

24 Nisan 1915'te İstanbul'da tutuklanan aydınlar ara-

sındaydı. Buradan jandarma eşliğinde Ankara'ya götürüldü. Ankara Hapishanesinde 4 gün kaldıktan sonra Ayaş'a gönderildi. Temmuz ayının son gününde Ayaş'tan Ankara'ya getirilen 30 Ermeni aydınıyla birlikte Elmadağ yakınında bir vadide katledildi.

Arisdakes Kasbaryan

Arisdakes Kasbaryan: 1861 yılında Adana'da dünyaya gelen Kasbaryan, Birçok milli, resmi ve ticari işlerden sonra avukatlık yapmak üzere İstanbul'a yerleşti. 1880-1990 arasında toplumsal konuları ele alan Türkçe ve Ermenice makaleleri birçok dergide yer buldu.

Özellikle hukuki konularda yazılar yazan Kasbaryan, Türkçe olarak çok sayıda eser verdi. Kasbaryan'ın Osmanlı hukuku üzerine yazmış olduğu önemli kitaplarının birçoğunun baskısı yapıldı.

Meşrutiyetin ilanından sonra hukuk çevrelerine hitap edecek "**Pasdapan**" (Avukat) isimli bir gazete yayımladı. Ancak Osmanlı Hükümeti Davavekili Aristiyakis Kasbaryan'ı, "*Ermeni komitesi mensuplarından olması, Türkiye aleyhinde neşriyatta bulunması...*" iddiasıyla 24 Nisan 1915'te tutukladı. Ayaş'a gönderilirken, Ankara'da yine ıssız bir vadide öldürüldü.

Buradan da görüldüğü üzere Osmanlı'da Ermenilere işletilen hukuk ve cezalandırma yönteminin devamı bugün Türkiye'de boy göstermektedir. Tüm hassasiyet noktalarına dokunan Ermenileri bir şekilde susturmanın yöntemi katletmekle bulunmuştur.

Abraham Hayrigyan: 1870 yılında Tekirdağ'da dünyaya gelen Hayrigyan, Surp Haç Mahallesi'ndeki Ermeni Okulu ve Çorlu'da öğretmenlik görevlerini üstlendi.

Meşrutiyet sonrasında 1909 yılında İstanbul Nişantaşı'ndaki Arti Varjaran (Modern Okul)'u kurdu, öğretmenliğini ve müdürlüğünü üstlendi. Ermeni Ulusal Meclisi üyeliği yaptı.

24 Nisan 1915'te tutuklandı ve Ayaş'a gönderildi. Ankara'da öldürüldü.

Krikor Torosyan: 1884 yılında Ağrı'da dünyaya geldi.

Anayasal düzene geçildikten sonra Dzağık ve Arevelk gazetelerinde muharrir olarak çalıştı. 1909 yılında Gigo isimli mizah dergisini çıkarmak üzere girişimlere başladı.

Gigo'nun yayımlanmasından sonraki ilk günler, Osmanlı Devleti için tarihi önemdeki olayların yaşandığı günlerdi. 31 Mart olayı ve Adana Ermeni katliamı gibi çok önemli olaylar sırasında yayın hayatının ilk günlerini yaşayan Gigo'nun yayını 17 Mayıs 1909'da durduruldu. Gigo kısa bir aradan sonra, 31 Mayıs 1909'da tekrar çıkarılmaya başlandı.

24 Nisan 1915'te tutuklandı. Torosyan, İstanbul'dan Ayaş'a gönderilmek üzere yola çıkarıldı. Temmuz ayının son günü Ayaş'tan Ankara'ya doğru yola çıkarılan 30 Ermeni aydınla birlikte Ankara'da yine aynı vadiye öldürüldü.

Yazıda da belirtmiş olduğumuz gibi üzerinde yaşadığımız toprakların hemen hemen her karışı bu coğrafyalarda yaşamış olan halkların kanlarıyla sulanmıştır. Kimisi Ermeni olduğu için, kimisi Kürt olduğu için... Mesele hâkim ulusun kendisinden başka halkın varlığını, onun inançlarını, onun kültürünü kabul etmemekte ısrar etmeleridir.

Anadolu'da yaşayan Ermeniler topraklarından bir çırpıda atılmış, ekonomik çıkar uğruna, otorite uğruna acımasızca katledilerek. Bu topraklarda yaşamış ve sırf "Ermeni'yim" dedikleri için, sırf baskıyı, sömürüyü reddettikleri için ölüm reva görülmüştür. Yazıda katledilen Ermenilerin genel nedenlerini bu saydığımız kriterler oluşturmaktadır.

Bu aydınların çoğunun 24 Nisan 1915'te katledilmesi tesadüf olmadığı gibi Ankara yakınlarında bir vadiye katledilmesi de tesadüf de değildir.

Osmanlıdan TC'ye ezilen uluslara yönelik gerçekleştirdikleri toplu katliamlar gözler önünde iken TC'nin bu katliamı soykırım olarak kabul etmemesi de tamamen suçluluk psikolojisidir.

Kaynak: Nesim Ovadya İzrail, 24 Nisan 1915, İletişim Yayınları

1.5 milyon + 1 Hrant Dink!

19 Ocak!

Osmanlı İmparatorluğu döneminde Birinci Dünya Savaşı yıllarında Ermeni Soykırımı gerçekleşmişti. Bu dönemde gerek resmi sayımlarda gerekse de farklı patrikhanelerin yaptığı araştırmalarda 1.5 milyon ile 2 milyonu arasında Ermeni nüfusun olduğu belirtiliyor.

1915-1923 yılları arasında bir buçuk milyonu aşkın Ermeni katledilmişti. Geriye kalan Ermeni halkı ise başka ülkelere göç etmek zorunda kalmıştı. 24 Nisan 1915 tarihinde “*Osmanlı İmparatorluğu*”nun başkenti olan Konstantinopolis’te başlayan tutuklamalar ve yüzlerce Ermeni aydınının “yok edilmesiyle” Ermeni Soykırımının ilk aşaması başlamıştı. Daha sonra Ermeniler 24 Nisan’ı “*Ermeni Soykırımı Kurbanlarını Anma Günü*” olarak ilan etmişlerdi...

Tatlı bir telaş yaşıyor

15 Eylül 1954’te Malatya’da Ermeni ve Alevilerin yoğun olarak yaşadığı Çavuşoğlu Mahallesi’nde tatlı bir telaş yaşıyor. Karpının açılmasıyla büyük bir heyecan ve tedirginlik kaplıyor tüm insanları, çünkü Ermenicede anlamı canlı ateş olan Hrant adında bir yiğit dünyaya geliyor. Bebeğin çığlıklarıyla birlikte insanların içindeki tedirginlik sevince dönüşüyor. Evet, canlı ateş dün-

yaya geldi. Bu ülkede Ermeni olmanın ne demek olduğunu bilmeden, Osmanlıdan bugüne bu ülkede Türk olmayanın nasıl katledildiğini görmeden aydınlık yüzüyle gülümsedi dünyaya.

Ailede bir deprem dalgası yaşıyor

Malatya’da dünyaya gözünü açan Hrant, Malatya’nın Gürün ilçesinde doğup büyüyen babası **Sarkis**, Sivas’ın Kangal ilçesinde doğup büyüyen annesi **Gulvart** ile birlikte yaşamın ilk nüvelerini hissetmeye başlamıştır. İkişer yıl arayla Hrant’ın iki kardeşi daha doğmuştur.

“*Haşim*” adını kullanan baba Sarkis, Terzi Sarkis olarak Malatya’da nam salmıştır. Baba Sarkis’in kumar oynamaya başlaması ile aile büyük bir borç batağına batmıştır. Ailenin borçların artması ve ödenememesinden kaynaklı Dink ailesi göç etmek zorunda kaldı.

Malatya’dan İstanbul’a yeni bir yaşam umuduyla göç eden aile, baba Sarkis’in yeniden kumar oynamasıyla yeni bir hayal kırıklığı daha yaşamıştır. Anne Gulvar(Tek gül), baba Sarkis’in kumar oynamasından kaynaklı ailede yarattığı yeni bir deprem dalgasıyla ayrılmışlardır.

Ailesinin ayrılığının ardından Hrant Dink ve kardeşlerinin yeni adresi Gedikpaşa’daki Ermeni yetimhanesi olur. Hrant Dink, bir zaman sonra kardeşleriyle birlikte Tuzla’daki Ermeni kampına gider. Hrant epey büyümüştür. Kampa değişik yerlerden Ermeni çocuklar getirilmiştir. T.Kürdistanı’nı karış karış gezen Hrant Guzelyan isimli papaz Cizre’de Ermeni Varto Aşireti olarak bilinen aşiretin reisi Siyament Yagbasan’ın ölümünden sonra ortada kalan çocukları da kampa getirir. Kampa getirilenlerin arasından biri herkesin, özelliklede

Ermeni Soykırımını
100. Yılında Lanetliyoruz

19 Ocak!

Hrant'ın çok dikkatini çekmiştir. Sadece Kürtçe konuşabilen küçük ve güzel bir kadındır. Tabii ki tahmin etmek zor ama bu Raket Dink. Bu sırada Hrant başka Ermeni yetimhaneleri ve yatılı okullarda belletmenlik yapmakta ve eğitimine devam etmektedir. Üsküdar Surp Hac Lisesi'nde okuyan Hrant disiplinsizlik gerekçesiyle okuldan atılır. Okuluna devam edebilmek için kaydını Şişli Lisesi'ne aldırır. Şişli Lisesi'nde okulunu bitirir kampa geri döner ve Raket'in büyüdüğünü, daha da bir güzelleştiğini görür. Bir zaman sonra âşıklar birbirine kavuşur ve evlenirler.

Hrant, üniversiteyi İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Zooloji Bölümü'nde okumaya başlar. Bu dönemlerde İbrahim Kaypakkaya tarafından kurulan Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist (TKP/ML) ile tanışır. Dink; Proletarya Partisi ile TKP/ML üyesi olan **Armenak Bakırcıyan** ile Üsküdar Surp Hac Lisesi'nde tanışmıştır. 70'li dönemlerde Kemalizm'e karşı en keskin duruşu sergileyen, komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın açtığı bu yolda birçok Ermeni devrimci, mücadele saflarına katılacaktı. Proletarya Partisi'nin Kemalizm'in özüne dair ortaya koyduğu berrak gerçeklikler; Parti saflarında birçok Ermeni devrimcinin kenetlenmesine vesile olmuştu.

Kaypakkaya çizgisi'nde **Hrant, Stefan, Nubar Yalınyan, Manuel** ve **Armenak** gibi birçok devrimci düşünceleri taşıyan Ermeni örgütlenir. Örgüt içerisinde Hrant'ın adı; "*Fırat*", Stefan'ın; "*Murat*", Armenak'ın ise; "*Orhan*" olur.

Hrant Dink TKP/ML'ye üye olmak suçundan 12 Eylül darbesi sonrası bir dönem ilkokulu okuduğu Ermeni yatılı yeri olan Joğvaran'ın Ermeni müdürüyle birlikte bir müddet tutuklanır ve cezaevine konulur. Cezaevinden çıktıktan sonra darbeyle birlikte kapatılmaması için yetimhanenin yönetiminde başkan olarak yer alır. Daha sonra 1996 yılında AGOS adlı Ermeni gazetesini çıkarır. Hrant artık kendini Ermeni sorununa verir ve Ermeni sorununu kamoyuna yansıtmaya çalışır. Ancak çok geçmeden TC; Hrant'ı susturmaya, baskı altına almaya çalışır.

Hatta dönemin İstanbul Valisi tarafından çağrılır ve tehdit edilir. Hrant hakkında birçok dava açılır. İlk davası Urfa'da verdiği konferansta "*Ben Türk değil Türkiyeliyim, Ermeniyim*" dediği için açılır. Her söylediği söz devletin etini kıvrırcasına canını yaktığı için sürekli davalarla, tehditlerle susturmaya çalışılır. Hrant yoldaş, en sonunda Ermenilerin varlığına tahammül edemeyen TC Devleti tarafından katledilir.

Osmanlı'dan günümüze süregelen katliamcı, yok sayan zihniyetin devam ettiğini bir kez daha Hrant Dink'in 19 Ocak 2007'de katledilmesiyle görmüş olduk. Bu yıl Ermeni Soykırımının 100. Yılı. TC, Osmanlıdan devraldığı "*mirası*" gelecek nesillere devretmenin planlarını yapmaktadır. Ermenilere, Kürtlere vb. saldırıları devam etmekte, Türkleştirme politikasını uygulamaktadır. Buna karşı çıkan azınlıkları ve soykırımdan bahsedenleri tehditleriyle susturmaya, asimile etmeye çalışmaktadır.

RÖPORTAJ

Yalanlarla Bu gerçeği Saklayamayız!

Yeni Demokrat Gençlik olarak Ortadoğu'dan birçok gençlik örgütünün katılımıyla 1'incisi düzenlenen "Ortadoğu Demokratik Gençlik Konferansı"na katıldık. Konferans sırasında tanışmış olduğumuz, Ermeni örgütlerinden Nor Zartonk'tan Kamer ve Lübnan'daki Armenian Revolutionary Federation(-Taşnak) temsilcisi Tsoler Aghijian ile Ermeni soykırımının 100. yıl dönümüne ilişkin bir röportaj gerçekleştirdik.

Armenian Revolutionary Federation'dan arkadaşımız

1.Ortadoğu Demokratik Gençlik Konferansına katılmak sizin için nasıl bir yerde duruyor? Ortadoğu'da yükselen mücadeleye siz nasıl bakıyorsunuz?

Öncelikle Nor Zartonk olarak bu konferansa katılmak bizim için çok önemli bir yerde duruyor. Katılmamızın sebebi ise; Ortadoğu'da örülmekte olan bu dayanışmanın içerisinde olmak ve kendi sözümüzü söylemek, kendi düşüncelerimizi de belirtmek, bizden de bir fikir olsun diye buradayız.

Ortadoğu'da yükselen mücadeleden bahsedecek olursak; özellikle hemen burnumuzun dibinde olan Rojava Devriminden bahsedebiliriz. Pek çok anlamda ilerici bir yerde duran Rojava, özellikle kadın meselesi üzerinden yaklaşımları bizim için önemlidir. Ayrıca orada uygulanan yerinden ve özyönetim anlayışı bizimde savunduğumuz bir fikirdir.

Ermeni Soykırımının 100. yılı dolayısıyla 24 Nisan çalışmalarını nasıl gidiyor? Siz nasıl bir hazırlık içerisindeyiz?

Biz Nor Zartonk ve Ermeni Kültür ve Dayanışma Derneği olarak bir takvim çıkarttık. Bunun çalışmalarının içerisindeyiz. 1915'in 100. yılı vesilesiyle çıkarttığımız takvimde vilayet-i sitte (altı vilayet) olarak tabir edilen Ermenilerin Osmanlı döneminde yoğunlukta yaşadığı 6 ilin günümüz T.C.'si tarafından Doğu ve Güneydoğu Anadolu olarak tarif edilen bölge için; **"Yüzyıl önce neydi, 100 yıl sonra ne oldu?"**, **"Kaç kilise vardı? Kaç okul vardı?"**, **"Şimdiki varlığı nedir?"** gibi sorulara cevap veriyor. Ayrıca soykırım üzerine bir film gösterimi yapacağız. Hrant ve onun emek verdiği, *"Tuzla Ermeni Yetim Çocuk Kampı"* üzerine film gösterimleri yaptık.

Tüm bunlara aslında soykırımın son aşaması olan, inkâr aşamasının devam ettiğini ortaya koyan bir yerdeki çalışmalar olarak düşünebiliriz. Çünkü **soykırım dediğimiz şey yok etmeyele başlar, asimilasyonla devam eder ve ardından inkâr aşamasına gelir.**

24 Nisan'da yapılacak olan anmalara geçecek olursak, bu anmalar bir kaç senedir yapılmakta zaten. Fakat orda bir vicdan yıkama seansına dönüşmekte. Çok üzülüyoruz gibi gözüküyor, ama hani adalet nerede? Bizim için önemli nokta bu. 1915'te gasp edilen Ermeni mallarından bahsediyoruz, evet ama bunun dışında vakıflarda var. 6-7 Eylül olayları, Varlık Vergisi ve Vakıflar Kanunu var. 1936'dan sonra vakıflarla alınan taşınmazların yok pahasına geri iade etmek zorunda bırakılması T.C. tarafından uygulanan bir şey. Bunların iadesinden söz etmemiz gerekiyor, çünkü bu vakıflara hiç bir şekilde devlet tarafında yardım yapılmıyor. Ama vakıf mallarından gelen gelirlerden de vergi ile kazanç sağlanıyor.

1915'te gasp edilen kolektif mülkler; mesela

kiliseler, okullar, kültür merkezleri, pek çok toplu olarak kullanılan mekanların geri iadesi üzerinde ya da yok edilen Ermeni varlığının tazmini üzerinden bir söylem geliştirilmemekte ve biz bu söylem üzerinden bir şeyler yapacağız 24 Nisan'da.

1900'lerin başında Elen Ticar Akademisi, Şimdi kapısında "DDK Deniz Lisesi Komutanlığı" yazıyor

TDH Ermenilerle ilişkisi sizce ne durumdadır? Bundan sonra sizce nasıl olmalıdır?

TDH'den bahsedecek olursak Türkiye'de yaşayan Ermenilerden 1980 öncesi dönemde TDH'ye katılımı oldu. Fakat kimi örgütler, 1915 üzerinden T. C.'yi anlamaya çalışıyor. Bunu samimiyezsiz görmekteyiz. Tabi tüm örgütler için bunu diyemeyiz.

Biz de zaten *"Nor Zartonk"* olarak HDK bileşeniyiz. Ayrıca Hrant Dink'te TDH içerisinde yer alıyor. Tüm bunlardan bahsederken Osmanlı döneminde kurulan; *"Hınçak Partisini"* es geçmemeliyiz. *"Sosyal Demokrat Hınçak Partisi"* yani günümüz deyimini ile Sosyalist Hınçak Partisinden bir başlangıç noktası olarak bahsedebiliriz. Hınçak Partisi; MK üyesi Paramaz kod adlı *"Madteos Sarkisyan"* ve 19 yoldaşı idam edilir. Bir yerde TDH'ye gelene kadarda arada bir boşluk oluşuyor. Bundan sonra Ermenilerin siyasi yaşamı uzunca bir süre olmuyor. Fakat 80'lerde katılım oluyor. Hrant'ta bu mücadelenin içinde yer alıyor. 90'larda 2000'lere doğru bir uyanış başlıyor, Ermeniler açısından. Hrant

Dink ve Aras Yayıncılık bir şeyler yazıp çizerek bir başlangıç noktası oluyor. Ve “Nor Zartonk” bir mail grubu olarak Ermeni gençlerinin entelektüel tartışma yeri olarak kuruluyor. Hrant’ın katledilmesi sonrası ise politize oluyor.

TC'nin Ermeni soykırımı tanımlaması üzerinden yürüttüğü faşizan söylemler ve inkâr politikası hakkında ne düşünüyorsunuz? Hrant ve katledilen aydınlara devletin yaklaşımı sizce nasıl?

Leman dergisinde, ilginç bir karikatür vardı. Üst üste kitaplar Dersim, Sivas, Maraş katliamı vs. alttan Dersim katliamı kitabını almaya çalışan bir el ve arkadan bir ses çekme hepsini devireceksin. Bu inkar birazda bu katliamların devamını getirmek içindir.

Hrant zaten ilk katledilen Ermeni aydın değil. 24 Nisan 1915'in yıldönümü olmasının sebebi de bu zaten. 250 Ermeni aydınının bir gece toplanıp yola çıkartılarak Ankara dolaylarında öldürülmesinin yıldönümüdür. Soykırımın başlangıç noktası olarak düşünülebilir.

Faşizan söylemlere gelecek olursak bir 18 Mart Çanakkale ile bunu örtmek istiyorlar. Aynı yılda gerçekleşmiş başka bir olayın gümbürtüsü ile bastırmak istiyorlar. Bir başka grup ise

“Hocalı Katliamını” kullanarak bastırmak istiyor. Mesela biz 1915 anmalarında söylenmemiş şeylerden nefret söylemlerini bu Hocalı anmalarından açık bir şekilde görmekteyiz. Bir halkı aşağılama amaçlı ve amacın adaletin sağlamak olmadığı, amacın bir halkın yok edilmesi olduğu bir nefret söylemi üzerinden, bir halka dönük nefreti diri tutmak olduğunu açık bir şekilde görmekteyiz. Bunu Batman’da zorunlu askerliğini yapmaktayken arkadaşının “şaka” kurşunuyla 24 Nisan’da öldürülen **Sevag Balıkcı**’da görmekteyiz, 6-7 Eylül’de görmekteyiz. Sadece bunlarda değil diğer halklara yapılanlarda görmekteyiz. Alevilere Sivas, Maraş ve Çorum gibi katliamlarda yapılanlarda görmekteyiz.

Kürtlere yönelik uygulanan zulüm yok etme inkâr politikalarından görmekteyiz. Ayrıca İstanbul **Samatya**’da yaşlı kadınlara yönelik cinayetlerde görmekteyiz, Marisa Küçük’ün davasına gizlilik kararı koyuyorlar. Bir kişi yakalanıyor başka birileri var ‘konuşursam beni öldürürler’ diye söylüyor. Çok ciddi şaibe var o davada. Burnumuza pis kokular geliyor oradan.

O kitapların en altında 1915 var. 1915 aydınlatılmadığı için bu katliamlar devam etmekte hala. T.C. bedelini ödemediği için bütün bunların ardı arkası kesilmemekte. Yalanları örtmenin bir yolu itiraf etmekse diğer yolu da yalan söylemektir diyorum ve sözlerimi burada sonlandırıyorum.

1. Ortadoğu Demokratik Gençlik Konferansına katılmak sizin için ne anlam ifade ediyor. Ortadoğu’da yükselen mücadeleye siz nasıl bakıyorsunuz?

Bu konferansa katılmak çok önemli bizim için. Çünkü biz Ermeniler bu bölgeye Ermenileri bulmak için geldiğimiz de Kürtlerle karşılaşıyoruz. Karşılaştığımız insanlardan bazıları bize kendi dedelerinin de Ermeni olduğunu söylüyor. Aynı zamanda bazı Ermeni eserleri de buluyoruz.

Ermeni Soykırımını 100. Yılında Lanetliyoruz

Ermeni gençliğinin de, Ortadoğu gençliği ile bağı var. Ve bu konferansla Ortadoğu gençliğinin bağlarının güçleneceğine inandığımız için buradayız. Biz inanıyoruz ki tüm bu sorunlar soykırım yüzünden çıktı. Şimdi halkların arasında bu çatışmalar anlaşmazlıklar, soykırımdan sonra oldu. Soykırımdan önce, böyle bir şey yoktu.

Bununla beraber şu an Rojava'da olan mücadeleyi destekliyoruz. Çünkü özgürlük için savaşanların insanlık için, çok büyük değeri var. Faşistlere karşı her türlü mücadeleye destek veriyor, şehitlerini sahipleniyoruz.

Ermeni Soykırımının 100. yılı olması dolayısıyla uluslararası arenada ne gibi tepkiler var? Ve siz ne düşünüyorsunuz bu konuda?

Uluslararası arenada bütün Ermeniler, aynı düşünüyor. Bütün Ermeniler çalışıyor ki bütün dünya bu soykırımı bilsin. 100. yılımız olduğu halde dünya kesin bir karar verememiş durumda. Bu soykırım gerçektir ve biz yalanlarla bu gerçeği saklayamayız. Çözümleri bulamayız. Çünkü Ermeni soykırımı Ortadoğu'daki bütün sorunların başlangıcıdır. Başlangıca eğer yalan dersek sorunların çözümleri yalan olur.

Ayrıca ABD'de 1.5 milyon Ermeni var. Oradaki Ermeniler soykırımın bütün dünyada tanınması için çalışıyor. Tüm dünyada diasporanın olduğu her ülkede Ermeni soykırımının tanıtılması için çalışmalar sürüyor. Mesela soykırım, İnsan Hakları Mahkemesi'ne taşındı. O mahkemenin

adaletli bir çözüm bulması için dünyada hangi ülkede Ermeni varsa çalışıyor.

Lübnan'da Ermeni örgütlenmeleri var mı, varsa ne gibi çalışmalar yürütüyor?

Lübnan'da 3 Ermeni partisi var. Ben onlardan biri olan "Armenian Revolutionary Federation" (Taşnak) adına katılıyorum bu konferansa. Onların hepsi Ermeni soykırımının tanınması için birleşmiş durumda ve hepside aynı amaçla çalışıyor.

Lübnan'daki Ermenilerin soykırımın 100. yılı ile ilgili ne gibi çalışmaları var?

Her yıl yıldönümünde zaten çalışmalarımız oluyor. Anmalarımız oluyor ama o günü sadece anma olarak değil bir isyan günü gibi hatırlıyoruz. Ve bu yıl 100. yılı bütün dünyadaki Ermeniler bir şekilde o günü hatırlayacak ve bunun için bizim de bir sembolümüz var. Mor çiçek, soykırımı temsil ediyor. Biz bunu her yerde afişlerimizde, bildirimlerimizde ve takvimlerimizde vs. kullanıyoruz

Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Biz bütün gücümüzü kullanarak dünyadaki bu faşist zihniyetten vazgeçirmeye çalışıyoruz. Artık bu gerçeği iyi bir şekilde anlasınlar. Eğer gerçekte iyi bir şekilde yüzleşmezlerse Ortadoğu'daki hiç bir sorun çözüme ulaşmaz.

Görölmeyenin, Görölmeyeni; Pontus-Rum Soykırımını...

Karadeniz'de Rum katliamından

1914 yılında başlayan Rum katliamları çok önceden, 1908 yılında Jön Türkler tarafından planlanmıştır. Yıl 1915'e vardığında ise Rumlarla beraber Ermenilere de bu topraklarda görölmemiş bir soykırım yapıldı. Yaklaşık 1.5 milyon Ermeni bu yıl içerisinde vahşi yöntemlerle katledildi. Rumlara yapılan katliamların boyutu ise 1916 yılının kış mevsimiyle başlar bu sefer katliam yeri Ege'den Karadeniz'e kayar yani Pontus'a...

Osmanlı'nın dağılma dönemi birçok ulusun özgürlüğüne kavuştuğu ancak birçok ulusunda soykırıma uğradığı dönemlerdir. Osmanlı'nın dağılma dönemi içerisinde girdiği denge politikalarında, var olan toprakların en az kayıpla elde tutulması amaçlanmıştır.

Toprakları koruyabilmek için izlenecek politikalar oluşturulmuştur. Bu devlet politikalarının başında Osmanlılık savunulmuş ancak Balkanlarda hiçbir toprağın kalmamasının sonunda bu savunudan vazgeçilmiştir. Osmanlı, II. Ab-

dulhamid döneminde, Ortadoğu'daki topraklarını elde tutmak için Osmanlılık politikası uygulamaya çalışmış ama bu politika da cephedeki başarısızlıklardan kaynaklı başarılı olamamıştır. Daha sonra Ortadoğu'da kalan toprakları için ise Ümmetçilik (Panislamizm) politikası gütmüştür. Lakin Arapların, Osmanlıya karşı isyan etmesi bu planları alt üst etmiştir. Üç farklı politika ve ideolojiyle hareket eden Osmanlı, elinde kalan son toprağı elde tutmak için kanlı planlar yapmıştır. Ve bu planların başını da Turancılık (Pantürkizm) çekmektedir.

İlk sistematik katliamlar II. Abdulhamid'le 1894 yılında başlamış durumdadır. Bu katliamların amacı Türk-Müslüman olmayan halkları Anadolu'dan "temizlemek" olmuştur. İlk katliamlar Ermeni ve Süryanilere yönelik olmuş ve 100 binden fazla insan katledilmiştir. Rumlara yönelik sistematik ilk katliamlar, 1913 yılından itibaren başlamıştır. Bu katliamların başını Turancılık ideolojisiyle hareket eden, "Jön Türkler" çekecektir. Bu dönemde oluşturulan Jön Türkler'in devamcılığını üstlenen, "İttihat ve Terakki Partisi", yeni kurulacak olan ülkenin zeminini oluşturmaya soykırımlarla başlıyor.

1914 yılının bahar aylarında yetişkin Rum erkeklerinin askerlik için ödedikleri muafiyet bedellerine rağmen Teşkilat-ı Mahsusa tarafından askere alınır. Ancak askere alınan Rum erkekler cepheye gönderilmez, amele taburlarında çalıştırılır. On binlerce Rum, yol ve bina yapımları gibi zor şartlar altında çalıştırılır. Birçoğu açlık ve kötü koşullar nedeniyle ölürlen kalanlarda, Türk askerlerin zorbalığından kaynaklı hayatlarını yitirir. Ege ve Trakya bölgesinden amele taburuna alınan Rumların köylerine, Teşkilatı Mahsusa kadroları tarafın-

dan yönlendirilen çeteciler saldırarak köylerde tecavüzler, işkenceler ve katliamlar yapar.

Savaşın kızıştığı zamanlarda ise, bu durum emperyalist Almanya ile birlikte sürdürülmüş ve katliamların boyutları arttırılmıştır. Savaş içerisinde Rumlar, Ege'nin köylerinden sürgün ettirilerek Anadolu'nun iç taraflarına göç ettirilmiştir. Yaşanılan bu zulme, Almaya başta olmak üzere emperyalist devletler seyirci kalmış ve dolaylı yollardan desteklemişlerdir.

1914 yılında başlayan Rum katliamları çok önceden, 1908 yılında Jön Türkler tarafından planlanmıştır. Yıl 1915'e vardığında ise Rumlarla beraber Ermenilere de bu topraklarda görülmemiş bir soykırım yapıldı. Yaklaşık 1.5 milyon Ermeni bu yıl içerisinde vahşi yöntemlerle katledildi. Rumlara yapılan katliamların boyutu ise 1916 yılının kış mevsimiyle başlar bu sefer katliam yeri Ege'den Karadeniz'e kayar, yani Pontus'a...

Osmanlı, Ermenileri tasfiye ettikten sonra soykırım planlarını Pontus'ta devam ettirir. Pontus'taki katliamları uygulayacak askeri güç ise tarih kitaplarında adı çokça olan ve daha sonra Mustafa Kemal'in başına geçeceği Merkez Ordusu'dur. Merkez Ordusu'nun komutasını ise o yıllarda Sakallı Nurettin Paşa yapacaktır. Sakallı Nurettin Paşa, Ermeni soykırımından elde ettiği deneyimi Rumlara uygulayacaktır.

Rum köylerini basacak ve emniyeti kendi elinde tutmak için çeteleri öne sürecektir. Bu çetelerden günümüze kahraman olarak lanse ettirilen "**İpsiz Recep**" ve "**Topal Osman**"dır. Topal Osman; insan öldürmede o kadar başarılı olacaktır ki daha sonra yeni kurulacak olan ülkenin meclis korumalığını üstlenecektir. Ve Sakallı Nurettin Paşa'nın yaptığı yağmanın, katliamın, vahşiliğin boyutu kontrol edilemez hale

İstiklal Caddesi 1955- Rum katliamı devam ediyor!

gelmesinin ardından Padişah Vahdettin, Mustafa Kemal'i Merkez Ordusu'nu denetlemesi için görevlendirir. Ancak Mustafa Kemal, tüm suçlamaları aklayarak Sakallı Paşayı "Kurtuluş Savaşı"nda yanına almıştır.

Rum kırımının tanıklarından ABD'nin Osmanlı Büyükelçisi Henry Morgenthau "*Her yerde Rumlar grup halinde toplatıldı ve Türk jandarmalarının "koruması" altında iç bölgesine, büyük kısmı yaya olarak, nakledildi. Kaç kişinin bu şekilde dağıldığı kesin olarak bilinmemektedir, tahminleri 200.000 ile 1.000.000 arasında değişir.*" diye not düşer. Birleşik Krallık Dışişleri Bakanlığı görevlisi George W. Rendel'e göre, "*1918 yılına kadar 500.000'den fazla Rum sürgün edildi ve orantılı olarak bunların az kısmı hayatta kaldı*" der.

1914 ile 1922 arasındaki sekiz yıllık dönemde takriben 750 bin civarında Rum ölür. Sürgün edilenlerin sayısı ise, hem Türk hem de dünya kaynaklarında 400 ila 500 bin civarında verilir. Bu şekilde, Batı Anadolu, Trakya ve Karadeniz bölgeleri Rumlardan büyük ölçüde "temizlenmiş" olur.

Pontus-Rum soykırımının son halkasını ise Mustafa Kemal "Kurtuluş Savaşı"ndan sonra tamamlayacaktır. 1923 yılında Yunanistan ile mübadele anlaşması imzalayarak 1.000.000 üzerinde Rum bulunduğu yerlerden zorla sürgün ettirilir. Böylece bin yıllardır bu topraklarda yaşayan kadim halklar uzun ve kanlı planlar yüzünden bu topraklardan yok edilmiştir.

İstanbul'dan bir YDG'li

Sorunları Kim Çözecek?

Gerek seçim çalışmalarımızın yoğunluğu gerekse de seçim çalışmaları ile birlikte ele almayı ön gördüğümüz, nisan ve mayıs aylarının takvimsel gündemleri, sistemli bir çalışmaya olan ihtiyacımızı da artırıyor. Güçlü bir örgüt yaratma noktasında ve ulusal sorun eksenli atacağımız adımları hızlandırma parantezlerinde, genel yönelimimizin bir devamı olarak yorumladığımız seçim çalışmalarımızı, bünyemizdeki tüm öznelerin yoğun emek ve çabasıyla güçlenecektir.

Hakim sınıflar ve ezilenler arasındaki mücadelenin daha keskin hatlarla çizildiği bir dönemeçteyiz. Bir tarafta komprador burjuvazinin politikalarını hayata geçirmekle görevli AKP hükümeti bir tarafta da egemenlerin her türlü baskı ve zulüm politikalarına maruz kalmış kitlelerin temsiliyet bulduğu yer HDP.

Başta Kürt ulusu olmak üzere, sistemin sömürü çarkları içerisinde öğütölmek istenen tüm katmanların HDP bünyesinde kendini ifade etmesi, siyasal arenayı da tetiklemektedir. HDP'nin bu özü itibarı ile seçim sürecinin bitimine kadar gücünü artırarak ilerlemesi muhtemel olan.

Sistemin yönetsel krizleri ve AKP'nin özellikle kendisine yedeklemeyi başardığı kitleler üzerindeki etki gücünü kaybetmeye başlaması sonucunda, kendi içindeki krizlerinde büyümesine vesile oluyor.

Böylesi bir politik atmosferle yaklaşan seçim süreci, halk ile egemenler arasında yükselen sınıf savaşımının demokratik alandaki ana halterlerini oluşturmaktadır. 7 Haziran'a kadar HDP ile birlikte yürüteceğimiz seçim çalışmaları; gençlik örgütümüz için de yeni fırsat ve olanakları açığa çıkaracaktır.

Gerek seçim çalışmalarımızın yoğunluğu gerekse de seçim çalışmaları ile birlikte ele almayı ön gördüğümüz, nisan ve mayıs aylarının takvimsel gündemleri, sistemli bir çalışmaya olan ihtiyacımızı da artırıyor. Güçlü bir örgüt yaratma noktasında ve ulusal sorun eksenli atacağımız adımları hızlandırma parantezlerinde, genel yönelimimizin bir devamı olarak yorumladığımız seçim çalışmalarımızı, bünyemizdeki tüm öznelerin yoğun emek ve çabasıyla güçlenecektir.

Devrim mücadelesinin bir bileşeni olan örgütümüzün içerisinde, emek harcayan her yoldaşımızın verdiği emek ile bir kimlik-karakter şekillenmesi olacaktır. Peki sınıf mücadelesi içerisinde, mesai saati olmadan sarf ettiğimiz çabanın niteliği nasıl olmalıdır?

Bizler, toplamda en geniş gençlik kesiminin akademik demokratik kazanımlarını elde etmesi amacıyla göre konumlanmış bir örgütü oluşturuyoruz. Bu perspektifimizin doğal bir sonucu olarak, bazen karmaşık bazen de herkesin “basit” diyebileceği işlerle uğraşırız. Burada basit ya da karmaşık ayrımına gitmeden, işin nasıl yapılacağına, nasıl sonuçlandırılacağına dair bakış açımız belirleyici olmalıdır. Aldığımız görevleri ve mücadelenin anda bizlere yüklediği şeyleri sonuçlandırma odaklı bakış açımız, sorumluluklarımıza yaklaşım tarzımız olmalıdır.

Genel olarak aldığımız görevler, tek bir adım da sonlandırabileceğimiz şeyler değil. Bir işi sonuçlandırmak için adım atmaya başladığımızda o

iş oluşturan diğer katmanlar karşımıza çıkıyor. O halde bu katmanları çözmeden işimizi de sonuçlandıramayız. Burada bu sorunları, katmanları kimin çözeceğine dair tartışma yürütmemiz gerekli. Biz eğer alanlarda YDG’liysek, bu kimlikle hareket ediyorsak, bahsini ettiğimiz katmanların tek tek çözümünden de biz sorumluyuz demektir.

Örneğin, alanda bir eylem örgütleyeceğiz ve iş bölümü yaptık, bende alana pankart getirme görevini aldım. Bu iş için, pankart tasarımından gerekli mali bütçenin yaratılmasına, pankartı bastıracağım yerden eylem alanına getirilmesine kadar sorumluyum demektir. Bu konuda önce kısa bir kafa yorup ardından adım atmam gerekiyor. Bahsettiğimiz işlerin tümünü yaparsam kendi işimden başka birine iş bırakmamış olurum tersi olursa da ya başka bir yoldaşım eksikliği tamamlaması gerekecek ya da eyleme pankartsız katılacağız.

Şimdi bu yaptığımız tartışmayı soyutlayalım. Dikdörtgen bir şeklin üzerinde olduğumuzu düşünelim. Bizim, dikdörtgenin bir noktasından başlamamız ve bize en uzak kenarında yürüyüşümüzü sonlandırmamız gereksin. Yürüyüşümüze başladıktan sonra her köşe başında bir sorunla karşılaştığımızı farz edelim, ne yapacağız? Yola başladığımız yere dönüyoruz, orada tartışıyoruz sonra yürüdüğümüz yolu yeniden yürüyüp ikinci köşe başına gidiyoruz. Peki ya orada da sorunla karşılaşırsak? Başladığımız noktaya yeniden dönmemiz mi gerekiyor? Yapmamız gereken karşımıza sorun çıktığında o sorunu çözüp yolumuza devam etmektir.

Başka bir örnekle devam edelim. Her sayı dergimize yazı yazıyoruz, gündemler geliyor alanda paylaşıyoruz ve bir yazı konusunu alıyoruz. Yazıyı yazmamız için belli başlı kaynaklara ihtiyacımız var. Yazıyı yazma görevini biz aldysak, kaynaklarını da bizim araştırıp bulmamız gerekiyor. Bu bakış açımız genel sorumluluklarımıza yaklaşımımız olursa daha hızlı hareket edebiliriz.

Örneklerimiz basit ancak yürüttüğümüz mücadelede karşı karşıya kaldığımız şeyler arasında. Biz bir yol yürüyoruz ve tempoyu artırmaya ihtiyacımız var. Tek adımımızı attığımızda yürümüş sayılmayız, yürümek için diğer adımımızı da atmamız gerekiyor.

Sorunları çözmek için yürüyelim!

EYVAH, ERK'EK!

“Eyvah, yine geliyorlar!” Mersin’de “namus bekçileri” tarafından linç edilen trans kadın İpek Kaya’nın acı dolu yakarışından bu sözler... Mersin’de yaşayan ve hayatını seks işçiliği yaparak sürdüren İpek Kaya, 1 Mart gecesi üç erkeğin nefret dolu saldırısına maruz kalmıştı. Müşteri kılığında İpek’le görüşülüyor o gece ve arabaya alındığı andan itibaren insanlık dışı işkencelerle karşı karşıya kalıyor İpek. İlk olarak ayağına bir bıçak saplanıyor İpek’in ve sonra yapacakları işkenceler için daha müsait bir yere, portakal bahçelerinin olduğu bir köye doğru yola çıkıyorlar.

Gidecekleri yere kadar çok şiddetli bir biçimde darp edilen İpek, aynı zamanda nefret söylemlerine de maruz kalarak psikolojik baskı ve içindeki korkuyla her defasında daha da ürperiyordu... Fiziksel olarak daha fazla canının yanması için vücuduna bira dökülerek kemerlerle ve portakal ağaçlarının dallarıyla dövülüyor. Fırsat bulduğu bir anda şahısların ters yönüne doğru kaçarak bahçelerin arasında sabaha kadar çaresizce bekleyişini ve korku dolu anlarını şu sözlerle anlatıyor:

“Bir anlık bir fırsat bulup ellerinden kaçarak kurtuldum. Yoksa daha çok döverlerdi, belki de öldürürlerdi beni...”

Kaçarak sabaha kadar saklandığı bahçede, erkek işçilerin sesini duyduğunda “Eyvah, yine geliyorlar!” diye korkmuştu gecesinde maruz kaldığı vahşetin etkisinde kalmış bir biçimde. O sesleri duyduğunda nasıl korktuğunu ve kalkmak, tekrardan kaçmak istediğini ama bunu yapacak mecalinin olmadığını anlatırken ses tonu nasıl bir travma yaşadığının göstergesiydi, hele ki o masum ve sıcak göz yaşları... Sabah saatlerinde işçiler tarafından o halde bulunan İpek, ona uzanan yardım elini minnettarlıkla karşılıyor, işçilerin onu bulduğu anda ısınması için ateş yakarak ona yardım ettiklerini, ambulansı ve polisi aradıklarını minnetle anlatıyordu.

Polisin ve ambulansın gelmesiyle ilginç bir şekilde İpek, önce Karaca İlyas Karakoluna götürülüp bekletiliyor ve işlemler tamamlandıktan sonra ambulansla hastaneye götürülüyordu. Yaşadığı travmadan olsa gerek, bir de polis tarafından (normalde alışkın olunanın aksine) darp edilmesinden kaynaklı İpek bu duruma da minnetle yaklaşıyordu... Daha sonraki sözlerinde hastanedeki çalışanların ve güvenliklerin ona karşı çok olumlu yaklaşıtlarından bahsediyor İpek.

“Her gece katılmışız gibi bizim peşimize düşen polis, neden gerçek katillerin peşine düşmüyor?”

Uğradığı bu insanlık dışı vahşeti İpek’ten dinlerken sitem dolu sözleriyle acısını dillendirişine tanık oluyoruz. Sistemin onları ötekileştiren, onlara bu tür girişimleri layık

İpek için Mersin’de gerçekleştirilen eylem

gören o erk, o tek tipçi politikası sonucunda seks işçiliğinden başka alternatifleri olmayan bu insanların bu tür saldırılara maruz kalmasını anlatıyor bu sözler. Bu büyük nefretin bir başka göstergesi ise İpek darp edildiği sırada ona söylenen “Sen daha ilksin, bunu sadece sana değil senin gibi olan herkese yapacağız, sizi buralarda çalıştırmayacağız.” tarzındaki söylemlerdir. İpek bunları anlatırken “Ben bunu yaşadım ama başkası yaşamasın. Hiçbir trans kadın, transseksüel, seks işçisi kadın bu şiddete maruz kalsın istemem.” diyordu.

Bu acı olayın ondaki etkisine rağmen bir daha çalışmak zorunda olduğunu ve başka çaresi olmadığını söylüyordu İpek. Gerçekten de öyle değil miydi? Toplumda normal diye tabir edilen insanların sahip olduğu haklardan hangisine sahipti İpekler? Onlara biçilen namussuz, ahlaksız damgasıyla kamuya ait hangi kurumdan eğitim alabilir, hangi kurumda “normal”, “ahlaklı” bir işe girebilirdi ki? Mecbur kaldığı için yaptığı seks işçiliği sonucunda da maruz kalmamış mıydı zaten bu şiddete? Erk zihniyetin, erk devletin her gün yüzlerce kadına tacizi, tecavüzü, şiddeti, emek sömürsünü reva gördüğü bir hayatta trans kadınlara, seks işçilerine ne kadar yer verilebilirdi? “Genel ahlak” buna ne kadar izin verebilirdi? İşte bütün bu sorular bize toplumdaki tabuların varlığını ve boyutunu gösteriyor. Ve bütün tabuları yıkmak bizim elimizdedir. Tabuları, duvarları, zincirleri örgütlü mücadelemizle yıkacağız! Yeryüzünü özgürleştirenler, göğün yarısı olanlar olacaktır... El ele verip temellerinden oluşturabileceğimiz özgür bir dünya mümkün. Tek ihtiyacımız olan senin de elindir... Tüm kadınları ve LGBTİ’leri örgütlü mücadelemizin öznesi olmak adına atılacak ilk adımı atmaya, ellerini uzatmaya çağırıyoruz!

Mersin’den Bir YDG’li

Telefonunuzun barkod okuma programını kullanarak, saldırıyı İpek’ten dinleyebilirsiniz.

İsyanımıza Baraj Dayanmaz!

7 Haziran tarihinde yapılacak olan genel seçimler yaklaşırken, ülke gündeminin neredeyse büyük bir bölümünü seçimler oluşturmaktadır. Egemenlerin büyük çıkarlar gözeterek, ellerini ovuşturarak hazırlandıkları bu süreçte, sistem partilerinin kadın ve LGBTİ'lere yönelik sahip oldukları erk zihniyet gün yüzüne çıkmaktadır. Erkek egemenliğini her söylemiyle yeniden üreten egemenlerin ve onların bugün temsilcisi oldukları sistem partilerinin seçimler için girdikleri çıkar çatışmasında kadınlar da nasibini almakta. Geliştirdikleri her söylem ve politikaların ardında erk zihniyet açığa çıkmaktadır.

Önümüzdeki sürecin politik atmosferini kaplayacak olan seçimler, ülke nüfusunun yarısından fazlası olan kadınların da gündeminde yer edineceği aşikârdır.

AKP hükümetinin 12 yıllık geçmişinde kadınları ve LGBTİ'leri yok sayan, ayrımcı, ötekileştiren politikalarından bu dönemde de geri kalmayacaktır. Diğer sistem partilerinin ise kadın meselesine olan sözde duyarlılıkları sırf kadın kotasını doldurma amaçlı, kadın adaylar göstermekte. Kadın bilincinin ve iradesinin yok sayıldığı, kadın renginin parlamentoya yansımadağı bir alanda gerçek bir kadın temsiliyetinden bahsedemeyiz.

Yaklaşan seçimlerle birlikte, politik atmosferde hâkim olan erkek egemenliği kadının siyasetteki varlığını

yok saymakta, onun emeğini görünmez kılmaktadır.

Öfkemiz kampüslerden, sokaklardan taşıyor; isyanımız barajları yıkacak!

Ataerkil sistemin, tüm sistemli saldırıları karşısında kadınların biriken öfkesinin sokaklara taşıdığı, barikatları aştığı bir dönemden geçmekteyiz. Bugün sistemin bize biçtiği toplumsal rollerin karşısında duran, isyanını sokaklarda haykıran kadınların dayanışma sesleri yükseliyor. Sokaklarında, alanlarında yarısı olan biz kadınlar meclisin de yarısı olmaya adayız.

Egemenlerin çıkar çatışmalarına girdikleri bu dönemde kadınları ve LGBTİ'leri yok sayan ataerkil zihniyetin karşısında; bizler örgütlü bir güç olup, kendi öz taleplerimizi haykıracağız. Erkek egemenliğin hüküm sürdüğü mecliste, bugüne kadar ezilenlerin, ötekileştirilenlerin demokratik taleplerini dile getiren, ataerkillikle mücadele eden HDP'yi görmekteyiz. HDP içerisinde yıllarca TC'nin inkâr, asimilasyon politikalarıyla, kadın kimliğine yönelik saldırılar karşısında bedel ödeyen, siyaset alanında politik özne olan kadınlar yer almakta. Erkek egemenliğin en fazla üretildiği alanlardan biri olan parlamentoda kadın bilinci ve iradesi için kadınların temsiliyeti önemli bir yerde durmakta. Tam da buradan hareketle ezilenlerin, ötekileştirilenlerin sesini birleştirerek; kadın dayanışmasını HDP ile yükselteceğiz.

Önümüzdeki süreçte yoğunlaşacağımız seçim çalışmalarını HDK/HDP örgütlülükleri içerisinde yürüteceğiz. YDG olarak HDK/HDP gençliğinin birer aktivisti olacağımız bu süreçte, yürüttüğümüz çalışmalara kadın rengi ve iradesini biz taşıyacağız. Buradan hareketle gençlik çalışmalarında ilişkileneceğimiz genç kadınları örgütlenme perspektifi ile hareket etmeliyiz.

Genç kadınlar olarak aynı zamanda HDK/HDP kadın çalışmalarının örgütleyicisi olacağız. Bu süreç, seçim gündemiyle birlikte çevremizdeki kadınları hareketlendireceğimiz ve çalışmalarımıza dahil edeceğimiz bir dönem olmalı bizim açımızdan. Seçim çalışmalarında çevre çeperimizdeki kadınları sürecin birer öznesi haline getirmek için HDK/HDP kadın çalışmalarımızda insiyatif alacakları alanlar yaratabiliriz.

Bu süreçte kadın kitleleriyle daha fazla ilişkileneceğimiz, daha fazla kadına temas ederek kendi politikalarımızı taşıyacağımız bir dönem olacak. Bunun akabinde alanlarımızda var olan kadın komisyonlarımızı canlandırabileceğimiz bir süreç bizi beklemekte.

HDK/HDP'nin içerisinde yer alan kadın kurumlarıyla birlikte yoğunlaşacağımız kadın çalışmalarımızda yükselteceğimiz kadın dayanışmasıyla erkek egemenlerin barikatlarını, barajlarını isyanımızla yıkacağız.

KADINSIN NEVİN!

Kadınsın Nevin; tecavüzcüne ve kadına yönelik her türlü şiddete göz yuman erkek devletin, dünyasını başlarına yıktığın için. Biz kadınları savunmasız ve aciz görüp kendilerine “emanet” olduğumuzu kafamıza vura vura her fırsatta dile getirenlerin başlarına indirdiğin balyoz için, kadınsın Nevin.

Öncelikle Reyhaneh’i hatırlayalım. Reyhaneh Jabbari kendisine tecavüz girişiminde bulunan, eski istihbarat çalışanını, öldürmekle suçlanmış. Fiziki, psikolojik travmaları İran hükümetinin “*Tecavüz suçunu istihbarat çalışanını öldürmekten daha masum bulması*” ile ikiye katlanmıştı. İki ay boyunca tecrit edilerek, İran hükümeti tarafından kadınlığına tecavüz edilmişti. Reyhaneh’in kendisine yönelen cinsel saldırıya karşı kendini savunması suç sayılmış ve idam edilmişti.

Gelelim Isparta’ya. Nevin Yıldırım Isparta’da kendisini sık sık taciz ve en sonunda tecavüz eden, adamı öldürüp kafasını da köy meydanına atmıştı. Birçoğu bunun kendini savunmaktan çok ruhsal bozukluk olduğunu düşünebilir. Fakat Nevin Yıldırım’ın yerinde değildi kimse. Gözaltında kadınları taciz eden polisleri mi şikâyet edecekti yoksa tecavüzcülere “*efendim*” kelimesini kullandıklarından ötürü, iyi hal indirimi veren adalet mi güvenecekti? Köylülerden mi yardım isteyecekti, yoksa onlar da sırayla evinin kapısını aşındırırsınlar diye! Kendi, yaşadıklarını açıkça anlatsın köylü milleti anlar mı dersiniz? Peki anlatırken her saniyesinde tekrar o acıyı hissederken Nevin, bir köylü göz yaşını silse geçecek miydi acısı? Hem sormazlar mıydı neden bize değil de sana tecavüz etti diye!

Kadınsın Nevin!

Çünkü öyle doğdun ve hemen pembeleri giydirdiler sana!

Kadınsın Nevin!

Büyüdün ve hizmet çağın başladı. Önce babana,

Ankara’da Nevin eyleminden: “Erkek Adalet Yanarken”

abine sonra kocana, sevgiline!

Kadınsın Nevin!

Kime oy vereceğini, kaç çocuk yapacağını sana soracak değiller ya!

Kadınsın Nevin!

Savaşlarda satılır, barışlarda hediye edilir, büyük baş ve küçükbaş hayvanlarla birlikte sayılırsın... En çok da çocuk gelinsin!

Kadınsın Nevin!

Narinsin, duygusalsın ve bu arada sarışınsan mantıksız, siyahsan kölenin kölesisin!

Kadınsın Nevin!

Yüksek sesle konuşamaz, kahkaha atamaz, sinirlenemezsin... Çünkü sen çiçeksin!

Kadınsın Nevin!

Susup oturacaksın, Tuğçe gibi bir kadın şiddete maruz kalırken, susup oturamaz da ses çıkarırsan, ölürsün!

Kadınsın Nevin!

Tahrik yerlerin kapalı olmalı... İran’da çarşafli kadınlar da tecavüze uğruyor ama istisna!

Kadınsın Nevin!

Erkenden evine dönmelisin... Özgecan’da okuldan çıkmış evine gidiyordu ama istisna!

Kadınsın Nevin!

Sen kimseye vuramazsın, kimseyi sevemezsin de... Şiirler de sana yazılır küfürler de!

Kadınsın Nevin; tüm etlerin lime lime edilirken, herkes gözlerini kapatır. Yaksalar seni sokak ortasında, bir odun da, sistemin kanlı çarklarını çeviren kirli eller atar

seni yakan ateşe. Tecavüze uğrarken, çılglık atsan herkes ışığını kapatır sıcak yataklarına kıvrılır yılan gibi.

Kadınsın Nevin; tecavüzcüne ve kadına yönelik her türlü şiddete göz yuman erkek devletin, dünyasını başlarına yıktığın için. Biz kadınları savunmasız ve aciz görüp kendilerine “*emanet*” olduğumuzu kafamıza vura vura her fırsatta dile getirenlerin başlarına indirdiğin bal-
yoz için, kadınsın Nevin. Kadının adaleti neymiş, herkesin gözünü korkuttuğun için aldın müebbeti Nevin. “*Siz öz savunma dersiniz ha, alın size müebbet*” diyenlerin sözlerinin arkasında “*tüm tacizci ve tecavüzcü; babaları, abileri, kuzenleri, sevgilileri, kocaları, askerleri, polisleri, savcuları, avukatları, öğretmenleri koruduk, hatta destek verdik yarın sıra bize de gelmesin*” vardı aslında. Ama hiçbir baskı ve yıldırma politikası, bir kadının yaşadığı bir saniyelik şiddetten daha ağır gelmeyecek. Ve her baskı yeni tacizci ve tecavüzcülerini doğuracağından, biz kadınlar başımızı eğmeyip; kendimizi savunabilmek adına kendimizi fiziken ve psikolojik olarak geliştirmeye devam edecek, sesimizi yükseltip yumruğumuzu kaldıracğız.

Aslında tarihte insanın çıkış noktasında fiziki güç açısından kadın ve erkek arasında bir fark yokken zamanla doğurganlığın kutsallığının yerini erkeğin sperminin kutsal sayılmasıyla kadını geri plana atan bir süreç var (Düşünüldüğünde yüzyıllar öncesinden bahsediyoruz. Fakat bu kutsallık bugün mantıksızca değerini koruyor.). Bu süreçte kadının kas yapısı (kutsallığını kaybettiğinden artık ava çıkamıyor) değişiyor. Kaslar o kadar önemseniyor ki Temel Reisler Safınaz’ı her seferinde tek parmağıyla kurtarıyor, uyuyan güzelin prensi tek seferde bir ejderhayı yıkabiliyor. Ve bizler hep bir prensin bizi kurtaracağı düşüncesiyle büyüyoruz. Kendi yapabileceklerimizin farkına varmamız için daha kaç Reyhaneh,

Tuğçe, Özgecan, Nevin tanımamız gerekiyor? Daha kaçımız tacize uğradığımızda sessiz kalıp ikinci bir tacize kadar ya da mesele soğuyana kadar korkmaya devam edeceğiz?

Kaçımız erkeklerin isteklerine göre arkadaşlarımızla mesajlaşıp istemediklerinde kafamızın kesilmesine amenna diyeceğiz? Hangisi daha can yakıcı; tecavüzcümüzü öldürmemiz, tacizcimizi dövmemiz mi, tecavüzcümüzün bizi öldürmesine bile toplumun ikiyüzlü ahlakının kucağına atıp –kravat takarak-iyi halle 2 yıl yatıp çıkması mı? Sonrasını da düşünün isterseniz; 2 yıl sonra tacizci/tecavüzcünüz –ki tacizcinizin 2 yıl yatacağını sanmayın, ya yalan söylüyorsanız!- dışarı çıktığında daha kaç kadının daha cinsel kimliğine saldırıda bulunur?

Tacize tecavüze karşı ses çıkar! Erkek devletin bize adaleti müebbet olur. Erkek şiddeti dursun istiyorsak; kafamıza vurulup ekmeğimizin alınamayacağını, tek işimizin çocuk bakıp yemek yapmak olmadığını, her yerde sözümüzü söyleyebileceğimizi, gecelerin-sokakların-meydanların bizim olduğunu, sesleri yükseldiğinde gırtlaklarına çökebileceğimizi, elleri kalktığında kollarını kırabileceğimizi, şahsımıza yönelme dahi birimize uygulanan en ufak saldırıya karşı hep beraber savunmaya geçeceğimizi akıllarına kazımamız gerekiyor. Öz savunma da bunun en güzel yoludur. Nevin Yıldırım öz savunmasını yapmış erkek devlet tarafından müebbet tabi tutulmuş olsa da biz onu yalnız bırakmayacağız.

Reyhaneh için çırpınışlarımız yetmedi ne yazık ki. Fakat Nevin Yıldırım’ın bu ülkenin Reyhaneh’i olmasına izin vermeyeceğiz. Tek bir güvercin olup toz duman edeceğiz yasalarını. Ve tabiki Kobanê’de savaşan kadınların direnç ateşiyle...

Ankara’dan bir YDG’li

Vatandaşa sorduk: Altın Bamyaya nedir?

Merhaba sevgili okurlarım, Geçen günlerde, (geçen günlerde dediğim baya oluyor) **13. Uluslararası Gezici Filmmor Filmleri Festivali** kapsamında dağıtılan 7. Altın Bamyaya Ödüllerine özel olarak davet edildim. İlk başlarda çok gündemimde değildi bu gezici festival. Lakin seçimdi, Newroz'du, derken biraz kafa dağıtsam iyi olur diye düşündüm.

Beni telefonla arayan kişiye getirdiği teklife karşılık "*Ajandama bakayım uygunsam gelirim*" diyebilirdim. Ya o kadar film festivali, ödül törenine gittim sevgili okurlar ama Filmmor'a ya da **Altın Bamyaya**'yı ilk defa duydum. Yani bir an kendimi cahil sanıp kendi kendime öfkelenirdim. Google'dan araştırınca daha da öfkelenirdim. Kaç yıldır düzenli şekilde yapılmış da haberim yokmuş benim.

Ben ki o kadar Oscar, Cannes, Altın Ayı ödüllerini takip eden ve katılan kişiyim, bunu nasıl bilmem diye öfke nöbetlerine tutuldum. Eş, dost ve Google'a sordum nedir diye bu Altın Bamyaya. Araştırınca sinemayı tekelinde bulunduran erkek egemen zihniyetin egemenliğine, cins ayrımına, homofobiye ve nefret söylemine karşı oluşturulan eleştirel bir ödül töreni olduğunu anladım.

Altın Bamyaya, her yıl dağıttığı ödüllerden kıvanç değil üzüntü ve öfke yaşar. Çünkü yaşanan haksızlığa karşı bir tepkidir Altın Bamyaya. Eleştirinin değiştirici ve dönüştürücü ilkesini savunarak sinemada var olan yapıyı de-

tirmek ister. **Altın Bamyaya'nın umudu ise ödül verecek bir şeyin olmamasıdır.**

Lakin bu sene 7. si olacak olan ödüller sahiplerini buldu. Ve 100 Yılın Bamyası- Erkek Ödülü, Recep İvedik'e gitti. Evet, hepimizin şaşırmayacağı bir sonuç oldu. Artık, Recep İvedik aldığı Altın Bamyaya ödülünü diğer ödüllerinin yanına koyar mı bilmiyoruz ama o ödül Recep İvedik'e biraz ağır gelebilir. Evet, sevgili okurlarım dediğim gibi eş dosttan öğrendiğim Altın Bamyaya'yı bu sefer vatandaşa soruyoruz.

Feyyaz Kivici: Recep İvedik her zaman ki gibi ödülleri toplamaya devam ediyor. Türk sinemasına damgasını vurmuş bir film, baksanıza gişe rekoru kırması yetmiyor muş gibi hala ödül hala ödül. Bırakın ödül almayı uzun metrajlı film çekemeyen bile var. Ödülün iyisi kötüsü olmaz.

Oscar Eykeli: Ben eskiden Amerika'da doğmuşum. Aslen Amerikalıyım ama 1938'de oradan göçmüşüz. Sinema alanı sektör haline gelince bu Hollywood'un sınırları genişliyor ve belediye bizi jandarma eşliğinde köyden kovuyor. Babam bu olayı unutmamam için adımları Oscar koyuyor. Bir gün gelir köyümüze döneriz diye babam her yıl Oscar Ödül törenlerini izleyip İngilizce türküyakıyor. Allah'tan bizim oralarda ödül diye bamyaya dağıtılmıyormuş yoksaba babama kalsa bamyaya da olurmuş.

Yeter Kırmızıet: Altın Bamyaya'yı bilmiyorum fakat altın kirazı, altın çileği biliyorum. Bamyanın altını mı olurmuş. Kaç yaşına geldim o kadar pazar gezdim durdum öyle bir şey ile karşılaşmadım. Pazara gelirse alırım.

Hayri Bamyagiller: Kardeş biz bamyayı bulsak yeriz ne dağıtması ya. Bizim oralarda bamyayı toprağa eker sonra yeriz. Sülalece bamyaya sektöründeyiz. Babamın başkanlık siteminde ilk önce küçük toprak sahibiyken bugün anonim şirket olduk. Bugün Altın bamyamız yok ama bamyamız altın değerinde

Ayşe Kadınfasulye: Tabi ki de biliyorum Mart ayında ödül törenleri olmuştu. Maganda, kadın düşmanı Recep İvedik'e Bamyaya'yı vermişlerdi. Zaten bamyaya minareli yüksek bağırsakları temizleyen sebzedir. Şahan Gökbarak'a verilen bu simgesel ödül ise hem sebzenin doğası gereği hem de simgesel anlamıyla verilen mesajı gereğince vermiştir.

Evet, sevgili okurlar, ülkemizde ne bamyalar dönüşmüş da haberimiz yokmuş. Vatandaşın Altın Bamyaya ile ilgili yorumları aldınız. Vatandaşın bamyaya yemeği tarifi bile öğrendim. Şimdi eve gidip mis gibi bamyaya yapayım üzerine limonlu filan off. Neyse sevgili okurlar ben kaçır. Alandan aktaran **Düzgün Kızılışimşek** her nerede bamyaya yapılıyor ve dağıtılıyorsa.

Direnişin Abidesi, Zaferin Teminatı!

Bugünden tam 43 yıl önce Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşları tarafından kuruldu Proletarya Partisi. Bir avuç kadro tarafından Kürecik dağlarında kurulan Proletarya Partisi, ülkemizin işçi ve köylülerinin, ezilen ulus ve mezheplerinin umudu oldu. O tüm ezilenlerin kurtuluş bayrağını tam 43 yıldır elinden düşürmeden zafere doğru getirme iddiasını hiçbir zaman kaybetmedi.

Proletarya Partisi tüm ezilen yığınları, Marksizm-Leninizm-Maoizm kılavuzunun bilimsel ışığında demokratik halk devrimine ve oradan da durmaksızın sosyalizme ve komünizme getirecek olan, halkın tükenmeyen gücü ve öncüsüdür. İşçilerin ve köylülerin, kent-kır küçük burjuvazisinin ve milli burjuvazinin sol kanadının, başta Alevi ve Kürtler olmak üzere ezilen ulus ve mezheplerin iktidarını kurmak için mücadele veren Proletarya Partisi halk savaşını gün geçtikçe büyütüyor.

Kurulduğu günden bu yana sınıf mücadelesinin en önünde olmaktan çekinmeyen Proletarya Partisi, yıllarca karşı devrimin her türlü saldırısına karşı göğüs gerdi. 68 kuşağı ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin bir ürünü olan Proletarya Partisi, kurulduğu yıllarda ülkemizdeki her türlü reformist, parlamenterist düşe, küçük burjuva, teslimiyetçi akıma karşı proletaryanın ideolojisini savunmaktan geri durmadı.

Proletarya Partisi Başkan Mao'nun "kitlelerden kitlelere" teorisinin ışığında her zaman halkın direnişinin yanında oldu. 15-16 Haziran işçi eylemlerinden, 1 Mayıs Mahallesinin kuruluşuna, Gazi Mahallesinden Gezi İsyanına kadar nerede direniş varsa orda savaşmayı kendine borç bildi. Proletarya Partisi bugün sınırları aşarak Kobanê'ye bir halkın yaşam ateşini savunmaya gitti. Yıllarca 4 parçaya ayrılmış yurdunun her yerinde zulme maruz kalan bir halkın bu büyük kazanımını "Direnişiniz, direnişimizdir" diyerek sahiplenip en ön saflarda mücadeleye koştu.

O gecekondular mahallelerinden, üniversite amfilerine, fabrikalardan köylü direnişlerine, Gezi'den Kobanê'ye her zaman halkın direnişinin içinde oldu. Her zaman kitlelerden öğrenmiş, her zaman kitlelere öğretmiştir.

43 yıllık savaş tarihi boyunca ezilenlerin bariyerlerinde mücadele eden Proletarya Partisi, bedel ödemekten çekinmedi. Dağ doruklarından zindanlara, şehirlerde dalga dalga yükselen sloganlarda, isyan çılgınlıklarında hep onun adı ve ödediği bedeller var. O bu bilinçle iktidar perspektifinden bir şey kaybetmeden yolunda yürümeye devam ediyor. Bu yolda dört genel sekreterini, yüzlerce kadro ve taraftarını şehit veren Proletarya Partisi gün geçtikçe yediği bütün darbelere rağmen halkın savaşını büyütme mücadelesine devam ediyor.

43. mücadele yılına girdiği şu günlerde Proletarya Partisi'nin mücadelesini anlamak, şehitlerin yaşamından ve partinin tarihinden öğrenmek gençlik için zorunlu bir görev olarak karşımıza çıkmaktadır.

Şan olsun 43. yılında halkın umudunu büyütenlere!

Şan olsun Gezi'den Kobanê'ye direnişin omuzlayıcısı ve öncüsü olanlara!

43 Yıldır
Kitlelerle Yükseliyor...

CİWANÊN DEMOKRATÊN NÛ

Kovara Mehane a Siyasî bo Cîwanan | Hejmar 2 | Avrêl 2015 | ISSN: 2149-1208 | 2 TL

GENÇLIĞE BARAJ MI DAYANIR?

7 HAZİRAN'DA OYLAR HDP'YE!